COLECȚIA

Iubiri de poveste

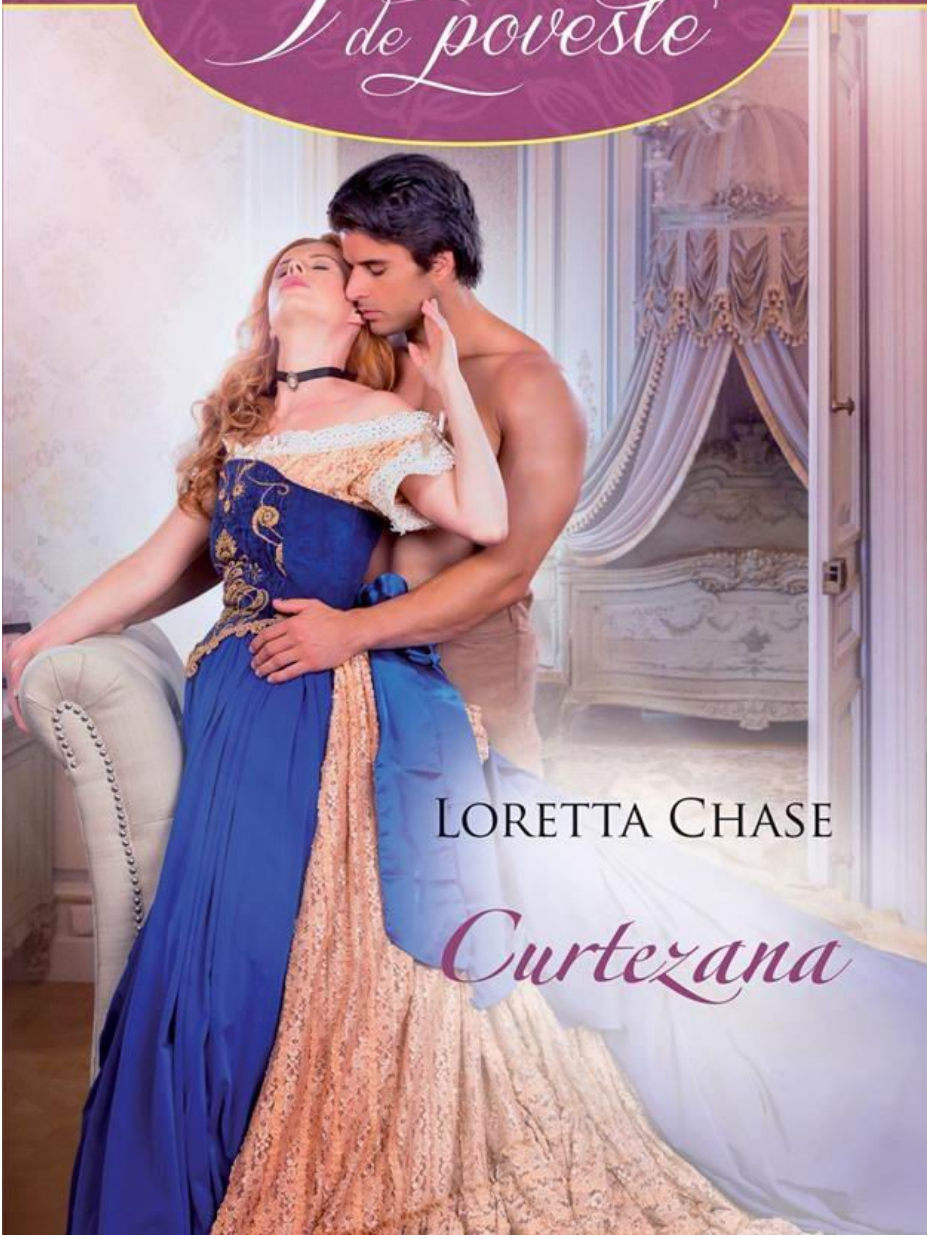

LORETTA CHASE

Curtezana

LORETTA CHASE
CURTEZANA

***Your Scandalous Ways* by Loretta Chase**

Copyright © 2008 Loretta Chekani
Toate drepturile rezervate
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizaţii sau persoane, în viaţă sau decedate, este în întregime întâmplătoare.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Dara Vargan

Prolog

Vreau un erou...

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

Roma, iulie 1820

Îl conduse la etaj, în dormitorul ei, abandonându-şi veşmintele pe măsură ce urca. Marta Fazi dădea dovadă de mare agilitate. Urca treptele cu spatele, cu ochii negri pironiţi în cei ai lui James, fără a face vreun pas greşit. Dinţii îi străluceau, în contrast cu pielea măslinie, în timp ce-şi arunca masca, voalul şi pelerina, palide scuze pentru cămăşuţa străvezie şi elaborată, ţinută la un loc de nenumărate şireturi şi panglici roz. Păstrase setul cu smaralde alcătuit dintr-un colier greu, cu o piatră masivă atârnându-i între sâni, o pereche de cercei şi-o brăţară.

James îşi descheie haina fără să se grăbească. Şi-o puse nonşalant pe umăr în timp ce urca după ea, păstrându-şi expresia de curiozitate politicoasă cu care îi atrăsese atenţia de la început. Marta era învăţată să obţină imediat ceea ce dorea, iar James nu trebuise să depună eforturi prea mari pentru a se transforma într-o provocare irezistibilă. Dacă ar fi avut de ales, n-ar fi atins-o nici cu capătul unei vâsle, dar, cum nu avea de ales, nu făcea niciun efort să-şi mascheze dezinteresul. După cum se aştepta, această atitudine o incitase la culme. Era frumoasă, trebuia să admită. Auzise că lordul Byron îi dedicase un poem, nepublicabil, din păcate. Era genul de femeie admirată de faimosul poet: brunetă, voluptuoasă şi pasională, ceea ce el ar fi numit „un animal magnific”. James avea gusturi diferite în materie de femei. La cei treizeci şi unu de ani ai săi, Marta nu era prima lui amantă pătimaşă, dezinhibată şi talentată la pat. Dar hotărâse că avea să fie ultima, dacă supravieţuia acestei nopţi. Dacă nu supravieţuia, atunci chiar că avea să fie ultima. „E o

situaţie din care nu pot decât să câştig”, îşi spuse.

Dacă eşua în misiune, îl aştepta o moarte lentă şi dureroasă. Nimeni nu avea să-şi amintească de el ca de un erou, nimeni nu avea să ştie că încercase să salveze omenirea. Probabil că nici nu avea să-i fie găsit cadavrul – sau ce va fi rămas din el. „S-o facem încă o dată, ultima, pentru nenorocitul de rege şi pentru nenorocita de ţară”, se îmbărbătă în timp ce uşa se închidea în urma lui. Îşi scoase vesta şi o aruncă lângă haină pe un fotoliu de lângă intrare, în timp ce o urma pas cu pas. Femeia cunoştea fără greş drumul cu spatele şi chiar pe întuneric, deşi colţurile camerei erau scoase din umbră de lumânările pregătite din timp de servitori. Aprinseseră numai două, aşadar se aşteptaseră probabil ca doamna să nu revină singură acasă. Era suficientă lumină ca să-i vadă dinţii strălucitori printre buzele întredeschise. Mai putea întrezări şi focurile verzi aruncate de smaralde, alături de frânturile de curcubeu proiectate de diamantele ce le încadrau. Nici nu avea nevoie de lumină ca s-o găsească. Parfumul ei dulceag, de roze fanate, umplea încăperea. Femeia îşi plimbă palmele peste sânii fermi, pe pântec şi în jos pe coapse. Arăta foarte bine şi o ştia.

— Vezi, nu-ţi ascund nimic, mă ofer ţie cu totul.

Din vorbele acestea deduse că-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în sudul Italiei şi că educaţia ei avea neajunsuri grave. Mai sesiză şi un uşor accent străin – provenea din Cipru, fără îndoială. Deşi avea o ascendenţă mixtă, ca şi a ei, italiana lui era perfectă. Judecând după părul lui brunet, uşor cârlionţat, moştenit pe linie maternă şi profilul roman datorat bunicului, Marta nu avea niciun motiv să bănuiască că avea de-a face nu doar cu fiul unui aristocrat britanic, ci şi cu un agent al guvernului Maiestăţii Sale. Pe scurt, James Cordier era un trişor chiar mai lipsit de scrupule decât pantera parfumată din faţa lui. Trebuia să se asigure că nu putea fi prins, în asta consta provocarea.

— Nu te oferi chiar pe de-a întregul, remarcă el în timp ce-şi descheia pantalonii. Pietrele sunt frumoase, dar frumuseţea ta nu are nevoie de accesorii, să ştii.

Ca să nu mai spunem că bijuteriile erau o adevărată pacoste în timpul sexului. „La naiba, poţi să-ţi pierzi un ochi dacă nu bagi o de seamă”, îi venea să-i spună, cu accentul golănesc pe care îl deprinsese în tinereţea lui aventuroasă.

— A, în sfârşit ai trecut la complimente, credeam că n-o vei face niciodată, râse femeia.

— Vederea trupului tău îmi stimulează limba, răspunse el abandonându-şi pantalonii.

— Interesant, văd că şi alte părţi al corpului tău sunt stimulate, chicoti ea lingându-se pe buze în timp ce-l măsura cu privirea de sus până jos.

Sigur că avea o erecţie. Deşi sătul de genul acesta de femeie, James rămânea totuşi bărbat, iar ea era excitantă. Pe cât de periculoase, pe atât de excitante, ca de obicei. Parcă citindu-i gândurile, îşi scoase cerceii şi-i puse pe noptiera de lângă pat. Îşi desfăcu şi brăţările şi le lăsă să cadă alături. Bărbatul îşi trase cămaşa peste cap, pe când partenera lui avea dificultăţi cu închizătoarea colierului.

— Dă-mi voie să te ajut, se oferi.

Era un model vechi de prindere, probabil chiar originalul, şi cerea mâini sigure şi ochi buni. Setul nu era conceput pentru a fi purtat zi de zi, ci numai la evenimente oficiale. Fusese creat pentru o regină, cu două secole înainte. Proprietarii lui actuali, exilaţi de Napoleon, fuseseră nevoiţi să caute refugiu în străinătate şi trimiseseră bijuteriile separat, în paza unui slujitor credincios. Comoara nu ajunsese însă la adevăraţii proprietari, ci în mâinile curtezanei din faţa lui, care o furase ajutată de doi complici deghizaţi în călugăriţe. Vârsta şi istoria diamantelor nu reprezentau nimic în ochii ei. Marta Fazi crescuse pe străzi. Ştia să citească suficient cât să se descurce, era amorală şi complet lipsită de scrupule. Avea o slăbiciune pentru bărbaţii arătoşi şi o pasiune devoratoare pentru smaralde. Nu ştia nimic mai mult despre ea, dar îi era de ajuns ca să-şi ducă la îndeplinire misiunea ce-i fusese încredinţată: ia pietrele, fugi, restituie-le adevăraţilor proprietari şi lasă diplomaţii să-şi bată capul cu detaliile.

Întrucât bijuteriile se odihneau acum într-un maldăr

pe noptieră, James trecu la treabă, sau „la luptă”, mai bine zis. La urma urmei, nu era decât un soldat, deşi făcea parte dintr-o armată extrem de discretă. Nimeni nu le oferea medalii celor ca el şi nimeni nu le închina articole elogioase. Iar, dacă ajungeau în mâinile duşmanului, nimeni nu le venea în ajutor.

„Aşadar, Jemmy, băiatule, orice ai face, important este să nu te prindă”.

Îi oferi femeii ce-şi dorea ea mai mult, cu atenţie şi profesionalism. Indiferent ce părere avea despre propria meserie, se putea bucura ca orice alt bărbat de contactul intim cu o parteneră frumoasă şi pasională. Când i se păru că era satisfăcută – pentru moment, cel puţin –, îi strecură la ureche:

— Sunt mort de foame. Tu, nu?

— Ba da. O carafă de vin, ceva de mâncare şi apoi… ne vom recăpăta puterile. Clopoţelul pentru servitori este chiar lângă tine.

— Eu zic să-i lăsăm să doarmă. M-aş duce să vânez ceva…

— Eram sigură, am ştiut că eşti un vânător din clipa în care te-am văzut, spuse ea râzând răguşit.

„Nici nu ştii câtă dreptate ai”.

Se ridică din pat. Pantalonii erau la îndemână, aşa cum plănuise, îi trase pe el, apoi îşi căută cămaşa. Cu spatele la femeie, şi-o trase pe cap, apoi strecură bijuteriile în sân, profitând că vederea ei era blocată de o pernă mare. Restul i se păru stupid de simplu. Perdelele patului ascundeau uşa şi scaunul pe care-şi abandonase haina şi vesta. Le adună cu o mână şi ieşi pe coridor. Un altul ar fi aşteptat ca stăpâna casei să adoarmă, dar el urma sfatul dat de Lady Macbeth: „Dacă ceva trebuie să fie făcut, atunci, cu atât mai repede cu atât mai bine”. Viteza era esenţială în acest caz. Marta avea să observe imediat absenţa bijuteriilor şi nu era genul care să aprecieze trădarea. Ultimul bărbat care încercase fusese pedepsit prin mutilarea foarte lentă a organelor genitale. James dispunea doar de câteva minute, poate chiar mai puţin, secunde. Se

repezi pe scări. O secundă, două, trei, patru, cinci, şase, şapte…

— Opriţi-l! auzi un urlet din spate. Prindeţi-l, rupeţi-i picioarele!

Începuse să coboare ultimul rând de scări când văzu un cuţitar solid care urca în fugă spre el. James ridică rapid braţul drept, încordat ca o bară de oţel, şi, profitând de poziţia superioară, îl lovi cu antebraţul în gât, trântindu-l pe spate. Omul se rostogoli pe treptele de marmură şi ateriză la parter cu capul înainte.

În capul Stărilor, Marta era dezlănţuită. Urla în greacă la oamenii ei, cerându-le să-l prindă viu. Avea planuri speciale cu el.

Auzi un cuţit şuierându-i pe lângă urechi, acoperit de valul de blesteme în care era scăldat. Ocoli trupul inert al cuţitarului şi ţâşni în holul de la intrare, însă o uşă se izbi de perete şi un alt servitor se repezi către el. Alese să-l lovească cu toată puterea în piept, iar bruta se prăbuşi pe spate, cu respiraţia tăiată.

Urletul lui neomenesc îi spuse lui James că probabil îşi zdrobise genunchiul, însă nu era nimic în comparaţie cu urletele isterice ale Martei.

James nu se opri. Într-o fracţiune de secundă, se repezi pe uşă afară şi dispăru în noapte.

Capitolul 1

Văzuta-i o gondolă? Nu?
Atunci să ţi-o descriu amănunţit: e-o barcă
Obişnuită-aici, cu linii lungi.
Uşoară dar solidă, şi-o încarcă
Sculpturi, la provă. Pe-apele adânci
Gondolier, o mână-alene, parcă
Ar fi-ntr-o luntre un sicriu – şi-aici
Nu află nimenea, ce faci, ce zici.[1]

1 În cele ce urmează, traducerea fragmentelor din poemul *Beppo* al

Lord Byron, *Beppo*

Veneţia, mare, 19 septembrie 1820

„Mădulare, mădulare peste tot”, se gândi Francesca Bonnard privind cu atenţie tavanul. Cu un secol sau două în urmă, familia Neroni făcuse o pasiune pentru stucaturi. Pereţii şi tavanele *palazzo*-ului pe care îl închiriase erau o feerie de fructe, flori şi falduri din ipsos. Cel mai tare o fascinau amoraşii numiţi *putti,* care se căţărau prin cele mai neaşteptate colţuri, ridicând draperii turnate şi strecurându-se printre ele, în căutarea a cine ştie ce. Se agăţau de ramele tablourilor pictate pe pereţi şi de medalioanele aurite de deasupra uşilor monumentale. Dominau numeric de departe nimfele cu sânii goi ascunse prin colţuri şi bărbaţii cu umeri musculoşi care susţineau coloanele.

Erau toţi băieţi şi toţi în pielea goală. Prin urmare, atunci când ridicai capul nu vedeai, în prima clipă, decât o pădure de mădulare micuţe – cel puţin patruzeci, deşi azi i se părea că sunt mai multe. Oare se reproduceau spontan, sau erau rodul orgiilor cu nimfe şi giganţi ce aveau loc noaptea? În cei trei ani de când se afla la Veneţia, Francesca vizitase un număr important de case opulente. A ei ar fi putut câştiga premiul pentru dementă decorativă – dacă nu se organiza vreun concurs de organe reproductive masculine imature.

— N-ar trebui să-mi pese, spunea, dar sunt atât de tulburătoare! La prima vizită, toţi oaspeţii mei rămân cu gurile căscate spre tavane şi pereţi. După o matură analiză, am ajuns la concluzia că Dante Alighieri şi-a format imaginea infernului după ce a vizitat Palazzo Neroni.

— N-au decât să se holbeze cât vor, îi replica prietena ei, Giulietta. În timp ce invitaţii tăi se uită la *putti,* tu îi poţi examina pe ei în voie, fără a părea prost crescută.

Formau o pereche ce se completa perfect. Francesca era înaltă şi exotică, în timp ce Giulietta era genul de

---

lordului Byron îi aparţine lui Virgil Teodorescu. (n.tr.)

mignonă nostimă. Chipul ei în formă de inimioară şi ochii căprui inocenţi îi dădeau un aer de puştoaică, deşi avea douăzeci şi şase de ani, cu numai unul mai puţin decât Francesca. Ca experienţă însă, era cu secole mai în vârstă decât prietena ei.

Francesca Bonnard era conştientă că nimeni nu ar fi numit-o vreodată nostimă. Moştenise trăsăturile mamei sale, în special ochii remarcabili, verzi şi migdalaţi. Părul ei căprui şi bogat trăda moştenirea franceză, din partea bunicii pe linie paternă. Restul provenea de la Sir Michael Saunders, nemernicul ei tată, şi de la strămoşii acestuia. Membrii familiei Saunders erau în general înalţi, prin urmare presa de scandal o poreclise „Uriaşa” sau „Amazoana” în articolele sordide dedicate procesului de divorţ prin care trecuse.

Despărţirea de John Bonnard, care fusese înnobilat recent sub numele de Lord Elphick, se încheiase cu cinci ani înainte, odată cu toate visurile despre dragoste şi bărbaţi pe care le putuse nutri. Acum îşi purta cu mândrie statura şi alegea anume haine ce-i puneau în evidenţă rotunjimile corpului elansat. Bărbaţii o trădaseră şi o răniseră unul după celălalt, dar ea lăsase totul în urmă. În prezent, ei erau cei care îi cerşeau atenţia.

Peste puţin timp urma să vină câţiva tocmai în acest scop. De asta nu-şi invitase prietena în camera mai mică şi mai puţin opresivă de lângă budoarul ei, aflat într-o aripă separată. Acel salonaş, aproape lipsit de *putti,* era rezervat prietenilor apropiaţi, şi nu era sigură că vreunul dintre oaspeţii pe care îi aştepta merita această distincţie.

Nu se grăbea să ia o decizie în acest sens. Se ridică de pe sofaua unde stătuse tolănită într-o poziţie ce ar fi şocat-o pe fosta ei guvernantă şi se îndreptă spre fereastră.

Cursul de apă spre care dădea nu era Canal Grande, ci una dintre ramurile majore ale încrengăturii de artere secundare, numite *rii,* ce traversau oraşul în toate sensurile. Fără a se afla departe de Canal Grande, locuia într-unul dintre cele mai liniştite cartiere ale Veneţiei.

Cu vântul puternic şi ploaia care bătea darabana prin

burlane şi pe acoperişul de tablă, după-amiaza aceea era destul de agitată. Francesca se uită mai atent pe fereastră şi clipi nedumerită.

— Dumnezeule, cred că văd semne de viaţă pe partea cealaltă.

— Serios? În Ca’ Munetti?

Giulietta veni să i se alăture la geam. Prin perdelele de apă văzură cum o gondolă trăgea la porţile casei de pe celălalt mal al canalului. *Ca*, ştia acum Francesca, era prescurtarea veneţiană pentru *casa.* În vechime, numai Palatul Ducal avea dreptul să poarte titlul de *palazzo,* pe când celelalte locuinţe erau numite simplu *casa.* În zilele noastre însă, orice casă, mai mare sau mai mică, îşi aroga titlul de *palazzo.* Prin contrast, locuinţa de vizavi chiar merita această denumire. Ca aspect exterior, dinspre canal, semăna cu a ei. Intrarea de la nivelul apei conducea la parter, numit şi *androne;* avea ferestre cu balcoane elegante la primul nivel, numit *piano nobile,* şi încă un etaj, mai modest, urmat de mansarda amenajată pentru servitori. Casa Munetti era abandonată de aproape un an.

— Un singur gondolier şi doi pasageri, am impresia, spuse Francesca. Blestemata asta de ploaie mă împiedică să văd mai bine.

— Nu cred că au bagaje, o completă Giulietta.

— Poate că le-au trimis înainte.

— Dar nu se vede nicio lumină în casă.

— Înseamnă că încă n-au apucat să angajeze servitori. Când se mutase, familia Munetti plecase cu tot personalul. Deşi nu erau lefteri, precum cea mai mare parte a aristocraţiei veneţiene, fie oraşul devenise prea scump pentru ei, fie administraţia austriacă li se păruse prea oprimantă. Ca şi proprietarii palatului Neroni, preferaseră să închirieze casa unor străini.

— Ciudată perioadă pentru a vizita Veneţia.

— Poate că am făcut-o noi mai atrăgătoare, sau, mai probabil, străini fiind, nici ei nu ştiu cum este mai bine.

În timpul verilor sufocante rămâneau în oraş numai cei care nu aveau mijloacele să plece. Întoarcerea din

villeggiatura – vacanţa de vară – petrecută la vilele din interiorul peninsulei italice nu avea loc mai devreme de ziua Sfântului Martin, adică unsprezece noiembrie, când începea oficial iama.

Francesca părăsise vila contelui de Magny din regiunea Mira înainte de termen, în urma unei altercaţii cu un vizitator din Anglia, lordul Quentin. Aici, în casa ei, nu avea de dat socoteală nimănui şi nu era principalul obiect de distracţie al localnicilor. Oricum, nu-i plăcuse niciodată viaţa la ţară. Prefera oraşul în asemenea măsură, încât uneori i se întâmpla să-i fie dor chiar de Londra, deşi nu ar fi recunoscut niciodată public că-i putea lipsi ceva din Anglia.

Un servitor intră şi se apucă să aranjeze măsuţa de ceai.

— Arnaldo, ai auzit ceva despre Casa Munetti? îl întrebă.

— Bagajele au ajuns ieri, doamnă. Nu prea multe. Au închiriat gondola lui Zeggio, vărul soţiei unui văr al bucătarului nostru. Am auzit că noul stăpân al casei ar avea legături cu familia Albani şi că ar dori să se facă călugăr armean, ca prietenul dumneavoastră, lordul Byron.

Privirea uluită a Giulettei o întâlni pe cea a Francescăi, şi cele două tinere izbucniră în râs.

— Byron a studiat cu călugării armeni, dar nu a făcut *niciodată* parte din ordinul acestora.

— Dar cum poţi trăi cu numai doi servitori? se întrebă cu voce tare Francesca pe când urmărea deschiderea porţilor de la nivelul apei.

— Poate că noul ocupant este totuşi veneţian, spuse Giulietta. Sunt prea săraci ca să-şi permită personalul necesar. Numai străinii şi târfele mai au atâţia bani.

Arnaldo se retrase, iar cele două continuară conversaţia în limba engleză.

— Aşadar, noul meu vecin ar putea fi un străin sărac lipit sau un călugăr.

— În ambele cazuri, nu ne interesează.

— Sigur că nu, Doamne păzeşte! izbucni Francesca

într-unul dintre acele hohote de râs ce o făcuseră celebră, la fel ca statura sa.

După ce divorţul o îndepărtase de membrii respectabili ai societăţii, fusese nevoită să înveţe cum să se poarte cu bărbaţii. Înţelesese repede. Fanchon Noirot, îndrumătoarea ei parizianã, fusese o profesoară excelentă. Cel mai important lucru pe care îl deprinsese era cum să discute cu reprezentanţii sexului puternic sau, mai corect spus, cum să asculte. Dar, atunci când râdea, era rândul bărbaţilor să asculte, cu toate simţurile încordate.

— Când râzi, îi spusese într-o zi lordul Byron, bărbaţii din jurul tău îşi ţin respiraţia.

— Mai bine şi-ar verifica portofelele, îi răspunsese ea.

Schimbul de replici, deşi amuzant, le lăsase un gust amar, căci amândoi ştiau cât adevăr ascundea. Francesca Bonnard era o curtezană atât de scumpă, încât puţini şi-o permiteau, iar poetul nu se număra printre norocoşi.

În acelaşi timp, de cealaltă parte a canalului

Dintre toate oraşele din lume, ea îl alesese tocmai pe acesta, exorbitant de scump şi insuportabil de umed.

Gondola lui James pornise dinspre interior pe o ploaie măruntă şi coborâse pe Canal Grande sub un şuvoi torenţial ce-i obligase să închidă obloanele din lemn ale cabinei pasagerilor, *felze.* Nu auzea niciun sunet în afara răpăitului ploii ce lovea violent acoperişul cabinei şi puntea ambarcaţiunii.

Parcă ar fi traversat spre lumea de dincolo, cea în care credeau strămoşii lui romani. Poate că se afla în realitate pe râul Styx, printre umbrele celor morţi.

Visul îi fu întrerupt brusc când auzi ecoul ramelor sub un pod şi anunţul gondolierului: *„Ponte di Rialto”.*

Numele barcagiului era Zeggio. La prima vedere, părea prea tânăr ca să conducă pe cineva undeva, prea drăguţ ca să facă o muncă manuală şi prea nevinovat ca să fie luat în serios. Această aparenţă îl califica drept ghidul

cel mai potrivit, după standardele asociaţilor lui James. În realitate, avea treizeci şi doi de ani, nu era câtuşi de puţin inocent şi mai lucrase pentru ei în trecut. Era un agent local deosebit de apreciat, care aspira să devină echivalentul local al lui James Cordier. Bietul băiat.

Părăsiră Canal Grande şi intrară pe un canal mai îngust, apoi pe altul până când, în sfârşit, ajunseră la Casa Munetti.

— Veneţia, un loc frumos, dacă n-ar fi umezeala, oftă James aruncând o privire în jur.

Clădirile şi gondolele nu erau decât umbre întunecate pe fondul gri al ploii.

Servitorul lui, Sedgewick, mormăi la rândul lui ceva despre oraş. Era un bărbat mic de înălţime, cu trăsături atât de banale, încât unii aveau tendinţa de a nu-l băga în seamă. Era prima şi, uneori, ultima lor greşeală.

— Ce voiai să spui, Sedgewick?

— Că aş fi preferat să mă plouă la Londra, îi răspunse posac fosta lui ordonanţă.

— Cine n-ar prefera?

Anglia era mai rece, cu siguranţă, dar rămânea Anglia, nu o ţară oarecare plină de străini. Deşi James nu era tocmai străin. Mama lui era înrudită cu cel puţin jumătate dintre marile familii nobile din peninsulă, cu o ascendenţă la fel de distinsă ca aceea a tatălui său, lordul Westwood. Cu toate acestea, Veneţia nu era Italia. Veneţia era… Veneţia.

Gondola se opri la poarta de la nivelul apei, iar James întoarse capul spre casa de vizavi, unde locuia *ea.* Francesca Bonnard, fiica cunoscutului escroc, răposatul Sir Michael Saunders, fosta soţie a aşa-zisului stâlp al societăţii Lord Elphick, iar în prezent târfa cea mai scumpă din Veneţia. Unii ar considera că obţinerea ultimului titlu nu mai reprezenta o realizare atât de notabilă ca în urmă cu trei secole, să spunem. Veneţia nu mai era ceea ce fusese, mai ales în ultimele decenii. Cu toate acestea, domnişoara Bonnard era cunoscută drept cea mai scumpă în branşa ei din toată regiunea Veneto, dacă nu chiar din toată Italia

sau, aşa cum susţineau unii, chiar din Europa.

Adevărata întrebare era ce căuta regina curtezanelor la Veneţia. Oraşul sărăcise, majoritatea familiilor nobile se mutaseră, iar fluviul vizitatorilor se redusese la un pârâiaş. De ce nu rămăsese la Paris, unde cunoscuse prima dată gloria, cu patru sau cinci ani în urmă, şi unde putea alege dintr-o mulţime de victime bogate? De ce nu preferase Viena sau, cel puţin, Roma sau Florenţa? Urma să afle de ce, mai devreme sau mai târziu, dacă informaţia se dovedea importantă.

Ar fi preferat însă mai devreme. Îşi făcuse anumite planuri, iar femeia se pusese de-a curmezişul.

Recuperase smaraldele de la Marta Fazi şi le livrase adevăratului proprietar. În schimbul ajutorului acordat de guvernul Maiestăţii Sale, acesta semnase un tratat important şi avusese grijă să-l răsplătească mulţumitor pe James. Ar fi trebuit să fie ultima lui misiune. Acum, ar fi trebuit să fie în drum spre casă şi spre o binemeritată retragere. Dar nu se întâmplase aşa. De aceea avea toate motivele să-i dorească fostei soţii a lordului elphick să-şi petreacă viaţa de apoi, dacă exista, într-un loc din iad anume rezervat celor ca ea.

Coborâră din barcă pe cheiul acoperit cu dale de piatră şi de marmură ce conducea în *androne.* Era un loc rece, mirosind a igrasie. Îl urmară pe Zeggio pe o scară interioară către *piano nobile* şi pătrunseră cu toţii într-un hol central vast. Acest *portego,* cum îl numeau veneţienii, străbătea casa dintr-un capăt în celălalt.

Spaţiul era proiectat pentru a impune admiraţie, fără nicio îndoială. Candelabrele magnifice care brăzdau tavanul pe mijloc şi sfeşnicele la fel de încărcate fixate pe pereţi la distanţe egale – toate scăldate în faimoasele nuanţe ale cristalului de Murano – ar fi pus maiestuos în evidenţă, odată aprinse, decoraţiunile de stuc, tablourile şi sculpturile.

— Toate astea pe apă, mormăi Sedgewick clătinând sceptic din cap. Ce fel de popor, mă întreb, ar construi un oraş pe piloni, într-o lagună?

— Evident, italienii. Nu degeaba au condus ei odinioară lumea, nu degeaba Veneţia a fost stăpâna mărilor. Trebui să le apreciezi măcar geniul ingineresc.

— Le apreciez ambiţia de a se îmbolnăvi de malarie şi de tifos.

— Aici te înşeli, amice, îi răspunse Zeggio. Malaria vine numai vara, iar tifosul, primăvara. Acum ne găsim în cel mai sănătos anotimp.

— Mai rămân pneumonia, tuberculoza şi o mie de alte infecţii nenorocite…

— De-aia îmi place mie de tine, Sedgewick, întotdeauna eşti gata să vezi partea bună a lucrurilor.

Zeggio îi conduse de-a lungul coridorului monumental până la una dintre camerele ce dădeau spre capătul canalului.

— Veţi vedea, le spuse, toamna şi iama, Veneţia este mai agreabilă decât interiorul peninsulei. De aceea, toţi locuitorii cu dare de mână se întorc de Sfântul Martin.

Toţi, cu excepţia ei. Femeia se aflase până de curând la vila unui anume conte de Magny, un prieten din perioada pariziană, poate fost sau actual amant – zvonurile erau contradictorii. Problema era că la sfârşitul lunii august, după o dispută cu şeful lui, lordul Quentin, tânăra se hotărâse să-şi facă bagajele şi să se întoarcă la Veneţia, abandonând distinsa adunare în mâna frumuseţilor locale. Nici asta nu ar fi fost grav, dacă încercările lui Quentin de a o convinge să-i restituie anumite scrisori aflate în posesia ei nu ar fi eşuat lamentabil, la fel ca şi încercările unor agenţi mai puţin experimentaţi de a le subtiliza. În aceste condiţii, înălţimea Sa îl chemase înapoi sub arme, înainte ca valizele sale să fi fost îmbarcate la bordul unei nave cu destinaţia Londra… departe de comploturi, asasini şi târfe nărăvite la sânge omenesc.

Când stătuse ultima dată de vorbă cu oameni normali, respectabili, care să-i împărtăşească de bunăvoie secretele lor mărunte? Când se aflase pentru ultima dată în preajma unor femei şi bărbaţi care nu-şi petreceau vieţile colcăind prin colţurile imunde ale vieţii? Când privise cu drag în ochii

unei tinere femei cinstite, care să nu fie sora lui? Nu-şi mai amintea.

Se smulse din gânduri şi îşi îndreptă atenţia către lucrurile din jur. Cu toate că nu lipseau mătasea, catifeaua şi aurul, camera era ceva mai umană decât *portego,* sala pe care o străbătuseră. Era şi surprinzător de cald, în această zi deosebit de rece, pentru că cineva se îngrijise să facă focul. Cu toate acestea, locul emana un aer trist, de abandon şi decădere.

— Învechit şi obosit, dădu verdictul Sedgewick privind critic în jur.

— Veneţia este ca acea frumoasă *cortigiana,* curtezană care... Zeggio îşi căută cuvintele... a căzut în necazuri.

— A dat de belea, adică.

— A dat de belea, da, repetă fericit italianul. La fel cum am zis şi eu, dar nu chiar la fel.

James se apropie de fereastră şi privi spre celălalt mal al canalului. O siluetă feminină trecu prin patrulaterul luminos al ferestrei de vizavi. După un moment, umbra reveni şi se opri, ca într-un spectacol de teatru japonez. Deşi ploaia ascundea totul şi, prin natura meseriei, evita instinctiv lumina, James simţi nevoia să se tragă un pas în spate.

— *Signora* este acasă astăzi, remarcă barcagiul. Probabil este cu prietena ei. Se apropie şi el de geam. Da, iată gondola signorei Sabbadin, după cum m-am aşteptat. Iau ceaiul împreună aproape în fiecare zi. Sunt nedespărţite, spuse, însoţindu-şi cuvintele de un gest grăitor, cu degetele arătătoare ale mâinilor imitând zalele unui lanţ. Ca nişte surori. Toate prietenele o urmează pe *Madame* la Veneţia, fiindcă fără ea este plicticos. În realitate, noi nu ne plictisim deloc. Avem teatrul, opera, baletul, iar în curând, după Crăciun, începe Carnavalul.

— Sedgewick, dacă ne prinde Carnavalul aici, te rog să mă împuşti.

— Aşa voi face, domnule, dar ar fi de preferat să trecem repede la treabă, ca să ne scutim de această tristă

eventualitate.

James îl aprobă dând din cap.

— Zeggio, află, te rog, unde se va duce în seara asta. Aş vrea să mă îmbrac în ţinuta potrivită.

— La Fenice, n-am nicio îndoială.

— A, da. Cel mai frumos teatru din Veneţia. Ce loc mai bun pentru a se face remarcată?

— Dar şi pentru că joacă *La Gazza Ladra,* de marele Rossini, îl completă tânărul aspirant în ale spionajului.

— *Coţofana hoaţă,* traduse James pentru fostul lui aghiotant, ale cărui multiple talente nu includeau şi limbile străine.

— Îi place enorm să se ducă la operă, spuse Zeggio. Dar voi obţine o confirmare ca să fim siguri. Apoi, dacă sunteţi de acord, voi aranja ca cineva să vă conducă la loja ei şi să vă prezinte.

— Aş vrea să facem cunoştinţă numai după ce-mi voi forma o imagine mai completă despre ea. Am nevoie de una sau două zile de recunoaştere.

— Cel mai important este să-ţi cunoşti ţinta, îi explică Sedgewick lui Zeggio pe un ton profesoral. Dar, ne putem considera norocoşi. Stăpânul nostru se pricepe la femei şi o va citi rapid, fără îndoială.

— Ar fi şi cazul, zise James. O gondolă mare, cu două rânduri de vâsle se apropie de Palazzo Neroni. Cine este?

— A, ştiu. Vine întotdeauna la Veneţia imediat după ce se întoarce ea. Este prinţul moştenitor al Gileniei. Un băiat frumos, cu părul blond şi bucălat. Deşi cam încet la minte, se spune că este în graţiile doamnei.

— Prinţul Lurenze. Câţi ani are, douăzeci, douăzeci şi unu? întrebă James. Gilena era o pată neînsemnată pe harta Europei, dar cunoaşterea tuturor dinastiilor făcea parte din meseria lui.

— Cu tot respectul, domnule, dumneavoastră eraţi cu şase ani mai tânăr când aţi fost recrutat, observă Sedgewick.

— Aşa este, spuse Zeggio. *Signor* Cordier este o legendă. Aş spune, chiar un mit, dacă nu s-ar afla aici, în

carne şi oase.

— Între tânărul şi sturlubaticul fiu al unui nobil englez şi moştenitorul uneia dintre cele mai venerabile dinastii europene există o mare diferenţă: membrii familiilor regale sunt foarte bine protejaţi. Prinţii din Gilena, în particular, sunt crescuţi în puf. Mă mir că părinţii l-au scăpat din ochi.

— I-au dat o suită importantă, şi toţi diplomaţii îl curtează. Asta este una dintre problemele pe care le are cu femeile: nu reuşeşte să rămână niciodată singur.

— Pe de altă parte, ar putea experimenta lucruri noi în dormitor, dacă dispune de o minimă experienţă în domeniu, ceea ce nu este deloc limpede, adăugă James.

— Credeţi că puştiul e virgin? se hlizi Sedgewick.

— N-aş paria pe asta, dar presupun că nu a cunoscut multe femei. Nu va reprezenta o problemă, iar dacă Magny rămâne la vila lui, aşa cum ar face un om cu scaun la cap, nici el nu ne va crea dificultăţi.

— Dar ce facem cu doamna?

— Stai liniştit, femeile nu reprezintă un obstacol pentru stăpânul nostru, chiar niciunul, îi răspunse încrezător Sedgewick.

În acelaşi timp, la Londra

John Bonnard, baron de Elphick, era aşezat la biroul lui. Deşi trecut de patruzeci de ani, părul său îşi păstrase culoarea castanie, ochii nu-i erau înceţoşaţi şi avea încă cea mai mare parte a dinţilor în gură. În pofida staturii modeste şi a trupului fragil, era considerat unul dintre cei mai atrăgători bărbaţi din Anglia de către cei care se mulţumeau să judece după aparenţe. Se uita încruntat la o scrisoare plină de încreţituri, ca şi cum hârtia ar fi fost mototolită şi îndreptată forţat de mai multe ori. Aşa ajungeau majoritatea scrisorilor pe care i le trimitea fosta nevastă. Uneori se întreba de ce nu le aruncă direct în şemineu.

Femeia brunetă şi plăpândă din faţa lui, Johanna Ide, îi

urmărea reacţiile cu aerul că nimic n-o mai putea surprinde. Cu toate acestea, nu-şi dădea frumoşii ochi peste cap. Era amanta lordului Elphick de peste douăzeci de ani şi luase parte la toate conspiraţiile urzite de acesta. Înţelegea, aşadar, că în cazul fostei neveste lucrurile nu se derulau aşa cum şi-ar fi dorit ei.

— Căţeaua dracului! izbucni bărbatul.

— Ştiu, dragule, dar gândeşte-te că în curând vei scăpa de ea.

— Ai dreptate, îi răspunse el ridicând ochii. Piesele şi-au ocupat poziţiile stabilite. Am aflat de dimineaţă că Marta Fazi a fost eliberată din închisoare. A durat mult şi a costat încă şi mai mult, dar s-a rezolvat. Ar trebui să fie în drum spre Verona, dacă n-o fi ajuns deja.

Fu rândul Johannei să se încrunte. Ştia că Marta Fazi era una dintre femeile pe care Elphick le folosea constant. Fiecare se credea unica iubită cu adevărat, iar ea încuraja acest tip de relaţii. Era vorba de afaceri, şi profitul se măsura în putere. Dacă lucrurile ar fi fost mai simple, ar fi luat de mult decizia nepractică să se căsătorească. Dar, fiind amândoi extrem de ambiţioşi – suflete pereche în toate aspectele – preferau să se cunune cu alţii. Ea era văduvă, iar el divorţat, însă unirea destinelor lor nu putea avea loc decât după ce el devenea prim-ministru şi fosta soţie era scoasă definitiv din joc… pe scurt, după ce Johanna putea fi absolut sigură că nimeni nu avea să-i afle vreodată adevăratul caracter, ceea ce le-ar fi adus amândurora mari necazuri.

— Ştiu la ce te gândeşti. Ai prefera să folosesc pe altcineva pentru recuperarea scrisorilor.

— Fazi abia ştie să citească, zise Johanna.

— Îmi va recunoaşte scrisul, doar i-am trimis suficiente bileţele de amor. Îi voi spune ce nume să caute. Mai mult, oricum nu are nevoie să ştie.

— Este şi uşor nebună.

— Nu are decât să-i facă ce vrea Fracescăi, atâta vreme cât îmi aduce scrisorile, răspunse lordul Elphick.

— Sunt perfect de acord cu tine, iubitule. Dar aş face

orice ca să mă asigur că Marta a pus mâna pe scrisori înainte ca soţia ta să păţească un accident fatal.

— De obicei, Marta nu omoară femei. Cred că mai curând îi va mutila chipul. Să vezi cum vor da bir cu fugiţii toţi pretendenţii cu sânge albastru care acum se înghesuie să-i intre în graţii.

Pretendenţii din familii nobile erau într-adevăr o pacoste. Cu cinci ani în urmă, Francesca Bonnard furase din biroul său, chiar de pe masa de lucru la care se afla aşezat acum, un pachet de scrisori care îi dădeau în vileag activităţile de spionaj şi-l puteau conduce la eşafod.

Din fericire, în momentul în care le subtilizase era cea mai detestată femeie din Marea Britanie. Dacă ar fi încercat să dezvăluie deceniile de coluziune între soţul ei şi agenţi francezi, nimeni n-ar fi crezut-o. Toată lumea ar fi considerat scrisorile drept falsuri grosolane, încercarea disperată şi ridicolă a unei femei de a-şi distruge soţul de răbdarea căruia abuzase. Ar fi putut chiar s-o acuze cu succes de calomnie şi colportaj.

Femeia preferase să plece în străinătate şi să se prostitueze, în timp ce ascensiunea lui în cadrul partidului îşi urmase cursul firesc şi-i adusese chiar titlul de baron. Pe parcurs însă, îşi făcuse numeroşi duşmani, iar unul dintre cei mai periculoşi, lordul Quentin, se afla în Italia. Semn rău.

Mai mult, în loc să se adâncească în mocirlă şi să crape uitată de lume într-un bordel de provincie, mâncată de boală şi cu minţile tulburate, aşa cum speraseră Johanna şi Elphick, Francesca Bonnard se ridicase, la rândul ei, în societate. Ajunsese să-şi ofere serviciile unor bărbaţi influenţi şi devenise cu adevărat o ameninţare, una extrem de periculoasă.

În acelaşi timp, la Verona

— Mă înţelegi, urlă Marta Fazi la gentlemanul care îi adusese mesajul la mica fermă. Mi-am pierdut cei mai buni

oameni din cauza acelui porc de roman sau ce-o fi el. Trei dintre ei sunt infirmi – inutili, adică. Alţi şase au fost ridicaţi de gărzi şi încă zac la închisoare.

— Am reuşit să te scoatem pe tine. Ne-a costat o avere în peşcheşuri.

— A meritat, răspunse trufaş femeia. Lordul Elphick ştie cât de valoroase sunt serviciile mele. Dar ce pot să fac dacă cei mai buni dintre oamenii mei sunt indisponibili?

— Foloseşte-i pe cei mai puţin buni, sugeră mesagerul.

Marta Fazi se încruntă către ceva din spatele lui, îl ocoli hotărâtă şi se repezi la o mică statuetă a Fecioarei Maria pe care o întoarse cu chipul la perete.

— De ce se uită aşa la mine? Ştie cât am suferit. Fie ca acel bărbat crud să ardă veşnic în iad.

— Lasă-l pe bărbatul acela crud…

— Cum să-l las? Ştii ce-a făcut?

— Ştiu că te-a făcut să-ţi pierzi cumpătul şi să intri într-o criză de furie care te-a dus în arestul oraşului, de unde ne-a costat o avere să te scoatem.

— Smaraldele mele! Minunatele mele smaralde, pe toate mi le-a luat!

— Avem treburi mult mai importante decât…

— Acele bijuterii au fost purtate de regine! Erau ale *mele!* Îşi apăsă pieptul cu mâna. Ştii ce a trebuit să fac ca să obţin acele pietre minunate? Ochii i umplură de durere. Femeia care tortura şi ucidea de plăcere plângea după nişte minerale verzui. Le-am iubit ca pe copiii mei, suspină ea. Micuţii mei copii. Unde voi mai găsi bijuterii ca acelea? Când voi pune mâna pe porcul acela cu inimă de câine care mi le-a furat…

— O să-l cauţi mai târziu, deocamdată…

— Cine mi-a făcut asta, spune-mi, cine este?

— Nu ştim şi nu avem timp acum să deschidem o anchetă. Uită de el, uită smaraldele. Nu le vei primi niciodată înapoi. S-au întors în tezaurul regal de unde proveneau.

— Nu! Smulse micuţa statuie a Fecioarei de pe

piedestalul ei şi o izbi de perete, unde se făcu ţăndări. Cum să uit? Marta Fazi nu uită niciodată! Nici măcar un inel nu mi-a lăsat, nenorocitul. Nimic! Mi-a luat totul, totul!

— *Ea* are nenumărate bijuterii, este faimoasă pentru asta.

Furtuna se calmă la fel de brusc precum începuse.

— Doamna Bonnard are safire, perle, rubine şi diamante. A, să nu uit, şi smaralde, spuse mesagerul profitând de momentul de linişte.

— Smaralde? făcu Marta rânjind ca un copil căruia i se promiseseră dulciuri.

— Smaralde superbe, care au aparţinut împărătesei Josephine, soţia lui Napoleon Bonaparte. Pune mâna pe scrisori, şi nimănui nu-i va păsa dacă vei lua şi nişte zdrăngănele. Dă-i scrisorile Înălţimii Sale, şi vei primi drept recompensă bijuteriile Coroanei.

Veneţia, în aceeaşi noapte, la operă

Cu toate că sezonul nu începuse încă, fotoliile, lojele şi strapontinele sălii La Fenice erau aproape complet ocupate. Motivul era, pe de o parte, popularitatea extraordinară a operei lui Rossini, *La Gazza Ladra,* şi, pe de altă parte, faptul că Francesca Bonnard şi prietenii ei ocupau cele mai scumpe locuri din cele patru niveluri de loji. Jumătate dintre spectatori se uitau în sus, spre ea, în loc să se uite la scenă, iar mulţi dintre cei rămaşi, italieni fiind, nu se uitau nici la una, nici la cealaltă. După cum ştia James foarte bine, teatrele italiene erau foarte diferite de cele din Anglia, reprezentând adevărate centre de socializare. Pentru a-i servi aşa cum se cuvine pe cei care veneau din astfel de motive, scările şi sălile de cocktail erau uriaşe. Marile foaiere serviseră, până foarte recent, drept săli de jocuri de noroc. Acum, acestea fiind oficial interzise, iubitorii artei dramatice erau obligaţi să joace table. În timpul sezonului, categoriile sociale educate frecventau teatrul de patru sau cinci ori pe săptămână.

Cum La Fenice era pentru ei ca o a doua casă, lojele erau şi ele foarte confortabile, iar din unele scena aproape că nu se mai vedea deloc, în timpul pieselor, oamenii mâncau, beau, sporovăiau, jucau cărţi şi flirtau. Servitorii se plimbau de colo-colo. Opera sau piesa de teatru asigurau, de obicei, doar fundalul sonor şi lumina pentru astfel de activităţi. Totuşi, în unele momente speciale ale spectacolului – debutul unei arii favorite, de pildă –, publicul se calma şi asculta cu toată atenţia.

Când James intră în loja unde-şi avea curtea Francesca Bonnard, larma era în toi. Câţiva actori strigau ceva pe scenă, dar nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenţie. De acelaşi tratament se bucura şi agentul secret, care se confunda cu unul dintre servitorii cu peruci şi livrele care se plimbau cu tăvi pline de mâncare şi băutură sau cu haine în mâini. Îi era lesne să se dea drept servitor. Nimeni nu se uita la el. L-ar fi putut înjunghia pe prinţul moştenitor al Gileniei în ceafă, sub privirea unei duzini de martori, dar nimeni nu l-ar fi putut identifica ulterior ca făptaş. Nimeni nu ar fi putut spune ce fel de perucă sau de livrea purta. Lichidase deja două făpturi nemernice exact în felul acesta, aşa că nu-şi făcea nicio grijă.

În cazul de faţă însă, Lurenze nu reprezenta o ţintă, ci doar un obstacol. Având în vedere reputaţia doamnei, interpunerea unuia sau mai multor bărbaţi era de aşteptat. James prefera ca obstacolul să fie tânăr şi nu foarte inteligent. Contele francez de Magny, care avea avantajele experienţei şi vârstei, reuşind să-şi păstreze capul – la propriu – în timpul Revoluţiei Franceze, ar fi reprezentat un adversar redutabil.

Spionul îşi mută atenţia de la băiatul cu bucle blonde la prostituata de lângă acesta. Se aflau în primul rând al lojii, cu Lurenze pe locul de onoare, în dreapta femeii. Îi arunca priviri adoratoare, pe care ea le ignora intenţionat, prefăcându-se că urmărea spectacolul.

De pe locul unde se afla, James nu-i vedea decât spatele, cu o ceafă delicată şi umeri micuţi. Părul ei, de culoare castanie, era coafat cu migală ca să dea aparenţa

de neglijenţă şi arunca sclipiri în lumină. Câteva şuviţe rebele o făceau să pară puţin ciufulită, ca şi cum abia ar fi scăpat din îmbrăţişarea unui amant. Subtil şi foarte eficace. Până şi el, pe cât de experimentat era, simţea o gâdilătură plăcută în pantaloni şi o moliciune mentală. La preţurile pe care le practica, era normal să se priceapă la aţâţarea bărbaţilor.

Continuă să o examineze. Gâtul lung şi catifelat îi era împodobit cu un colier de safire şi diamante, iar la urechile în formă de scoică avea cercei din acelaşi set.

Tânăra lăsă să-i alunece şalul de pe umeri în timp ce Lurenze îi şoptea ceva. James rămase cu gura căscată. Rochia era aproape complet deschisă la spate! Probabil că avea un corset potrivit, făcut la comandă. Omoplaţii i se vedeau perfect, cu o pată din naştere bizară pe cel din dreapta.

Se frecă la ochi şi îşi trase limba înapoi în gură. Era într-adevăr o piesă frumoasă şi la fel de îndrăzneaţă.

Fără îndoială, cineva se gândise că merită safirele acelea, ceea ce deja spunea multe despre tarifele pe care le practica. Nu credea că mai văzuse pietre atât de spectaculoase, deşi îi trecuseră prin mâini nenumărate bijuterii. Depăşeau chiar şi smaraldele pe care le recuperase de la Marta Fazi cu câteva luni înainte.

Cu o sticlă în mână, se apropie să le umple paharele. Lurenze, care era aplecat atât de tare deasupra însoţitoarei sale încât risca să-şi agaţe buclele în cercei, se opri şi se retrase puţin. Apoi, luându-şi paharul cu şampanie, se apucă să-i studieze îndeaproape spatele gol.

— De fapt, e un şarpe! exclamă prinţul.

— Un şarpe? îşi exprimă şi James uluirea, aplecându-se să vadă mai bine.

Prinţul avea dreptate. Nu era un semn din naştere, ci un tatuaj elegant.

— Golanule, cum îndrăzneşti să te holbezi aşa la domnişoara? Fiinţă lipsită de ruşine! Bagă-ţi minţile în cap şi mai bine ai grijă să nu verşi…

— Ah! făcu falsul servitor înclinând sticla, aparent din

greşeală, şi vărsând şampanie în poala Alteţei Sale.

Lurenze privea uluit la pata întunecată care i se răspândea între picioare.

— *Perdono, perdono*, începu James să-şi ceară scuze ipocrit. *Sono mortificate, eccellenza.*

Scoase un şervet şi începu să tamponeze energic pantalonii prinţului. Atenţia Francescăi Bonnard rămăsese concentrată asupra scenei, dar umerii care îi tresăreau puternic o trădau. Din stânga se auzi chiar un chicotit, care nu putea proveni decât de la singura femeie care se mai afla în lojă. Fără să se uite spre sursa zgomotului, James continuă să-şi facă de lucru cu şervetul.

— Ajunge! Pleacă de aici! Ottar! Unde este valetul meu? *Ottar!* strigă victima neîndemânării lui, împingându-i mâna deoparte.

Câteva sute de capete se întoarseră simultan şi începură să şuiere furios făcând gestul universal cu degetul arătător în dreptul buzelor. Era pe punctul să înceapă aria Ninettei.

— *Perdonatemi, perdonatemi!* continua James să se lamenteze. *Mi dispiace, mi dispiace!*

Se îndepărtă cu spatele, într-o ploaie de scuze şi de plecăciuni, imagine întrupată a ruşinii şi fricii servile.

Francesca Bonnard se întoarse brusc şi-l privi direct în faţă. Ar fi trebuit să fie pregătit, să se aştepte, dar fu luat cu totul prin surprindere. Rămase ca hipnotizat în faţa chipului îngeresc al femeii. Isis, o poreclise lordul Byron, după zeiţa egipteană. Acum, înţelegea de ce: ochii verzi cu o formă neobişnuită, alungiţi… gura lată… liniile exotice ale nasului, obrajilor şi maxilarului. Impactul ansamblului era devastator, iar James încasă lovitura din plin. Valuri după valuri de emoţie îl străbătură din cap până în călcâie şi înapoi. Contactul vizual nu durase mai mult de o secundă, căci reuşise să-şi coboare ochii într-un sfârşit. Cu toate acestea, era furios pe el însuşi că se lăsase dezechilibrat ca un adolescent plin de coşuri. Doar cu o privire, o simplă privire. Şi calvarul nu se terminase. Curtezana îl examină pe îndelete şi, într-un târziu, îşi întoarse capul către scenă.

Dar, cu o fracţiune de secundă înainte, James apucă să-i vadă colţurile gurii lăţindu-se într-un rânjet straniu, păcătos.

Capitolul 2

Pe lungi canaluri lunecă grăbit
Sau lent, pe sub Rialto, noapte, zi.
Dau roată teatrelor c-un brâu cernit
Şi-aşteaptă în livrele, parc-ar fi
În doliu, după câte-au suferit;
Dar nu sunt pentru chin făcute, ci
Adeseori duc haz şi desfătări
Ca şi-un fiacru după-nmormântări.

Lord Byron, *Beppo*

Cele două femei chicoteau ca nişte şcolăriţe când gondola care venise să le ia îşi înfipse carena pe limba de nisip aluvionar ce se adunase la intrarea din spate a sălii de spectacole.

— Ai văzut ce faţă a făcut Lurenze când s-a întors şi l-a găsit pe contele rus aşezat pe locul lui? râse Giulietta. Ca un băieţel, cu pletele lui blonde şi cârlionţate. Rămăsese acolo cu gura căscată. Imită figura indignată a prinţului. Bietul copil, era atât de dezamăgit.

— Copil, pe bună dreptate, răspunse Francesca. E ca un căţelandru, şi nu cred că am răbdare să-l dresez.

— Cei tineri au atât de multă energie, dar sunt şi neîndemânatici uneori.

— Şi se grăbesc prea tare. Pe de altă parte, trebuie să recunoaştem că este foarte arătos.

— Şi prinţ pe deasupra. Şi foarte bogat. Şi generos.

— Ar fi o lovitură, sunt de acord.

— Cu toate astea, eziţi. Să fie contele de Magny cauza? întrebă cu aparentă candoare Giulietta.

— Nu, nu are nicio putere asupra mea.

— Mai eşti supărată pe el?

— M-am săturat de mult să-i ascult pe bărbaţi spunându-mi ce am voie să fac şi ce nu, iar el a avut îndrăzneala să-mi dea sfaturi în privinţa amanţilor mei. Avea obiecţii chiar şi la adresa marchizului.

— Bellaci? Cine ar putea să-i reproşeze ceva? Când mă gândesc la bijuteriile cu care te-a cadorisit, chiar mă întreb cum ai putut să-l părăseşti.

— Un an şi jumătate în proprietatea unui singur bărbat este mult prea mult pentru mine.

Cu cât o relaţie era mai îndelungată, cu atât creştea riscul să se ataşeze, ceea ce nu ar fi suportat să i se mai întâmple vreodată.

— Nu ţi-e dor de el, de elegantul tău marchiz?

— Întotdeauna mă bucur când scap de un bărbat, răspunse Francesca. Îi includea aici şi pe cei doi pe care îi iubise cu adevărat, tatăl şi soţul ei. E drept, Lurenze nu e suficient de versat, adăugă ea. Dacă un servitor ar fi vărsat vin pe Bellaci, de exemplu, marchizul ar fi făcut o remarcă spirituală, pe când prinţul era stacojiu de ruşine.

— Era jenat pentru că se întâmplase în faţa ta. Mi-a părut rău pentru el, deşi m-am amuzat copios. Cât de precis a vărsat servitorul şampania! Mă întreb dacă nu cumva a făcut-o intenţionat.

— Şi eu am avut aceeaşi impresie. Al cui servitor era, ai idee?

— Ce contează? Ai văzut ce umeri avea? *Buon Dio.* Deşi noaptea era răcoroasă, după ziua înnorată şi umedă, Giulietta simţi nevoia să-şi facă vânt cu evantaiul. Şi picioarele?

— A, da. Sigur că am observat.

Remarcase trupul magnific al servitorului, umerii lui laţi şi gambele musculoase, bine conturate de pulpanele livrelei. Mai observase şi modul în care se mişca – elegant şi precis ca o pisică. „Niciun os din acel corp nu dă dovadă de stângăcie”, îşi spuse. L-ar fi examinat chiar mai atent dacă ar fi avut ocazia, dar, din păcate, omul dispăruse fără urmă.

— Aş fi vrut să-i pot vedea mai bine chipul, dar nu e bine să facem prea multă lumină în lojă.

— Nu, în niciun caz nu avem nevoie de lumină. Nouă ne este plăcută penumbra care încurajează intimitatea, vorbele de amor şi glumele fără perdea. E păcat, într-adevăr, că nu s-a întors, astfel încât să-l putem vedea mai bine. Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu l-aş fi putut studia chiar cu mâinile şi cu gura.

— Dacă era urât, i-ai fi putut pune şervetul pe faţă, râse Francesca. Urât sau chipeş, a fost nepoliticos din partea lui să ne abandoneze. Oferea o distracţie bine-venită în comparaţie cu ceilalţi.

— De ce aristocraţii nu arată niciodată atât de bine? filosofă Giulietta.

— E foarte simplu, pentru că aristocraţii nu-şi pun niciodată muşchii la lucru cu activităţi solicitante fizic.

— Eu l-aş pune să facă nişte activităţi din astea solicitante cu mine, ca să-l menţin în formă, desigur.

În mintea Francescăi apăru imaginea unor membre masculine musculoase încolăcite cu ale ei. Simţi un val de fierbinţeală şi un firicel de transpiraţie pe frunte.

— Eşti definiţia mizericordiei, îi spuse prietenei sale răcorindu-se rapid cu evantaiul. Ai o inimă atât de mare, încât ai fi putut să te faci călugăriţă, dacă n-ai fi ales cea mai veche meserie din lume.

— N-aş avea nimic împotriva călugăriei, dacă n-ar fi hainele acelea oribile. Iar rugăciunile îţi deteriorează iremediabil genunchii. Nu, nu m-ar prinde rolul. Eu sunt curvă din naştere.

— Ca şi mine, draga mea, zise Francesca alungându-şi cu un gest nervos reveria excitantă cu servitori exagerat de virili. Gândeşte-te, dacă nu aş fi fost o curvă, nu m-aş fi regăsit în mijlocul acestor încurcături de amor delicioase, hlizindu-mă alături de cea mai bună prietenă.

După miezul nopţii, teatrele se goliră şi începură petrecerile. Felinarele a sute de gondole dansau pe ape, iar luminile candelabrelor sclipeau în ferestrele palatelor. Aici, unde nu se auzeau roţile trăsurilor, strigătele birjarilor şi

clămpănitul potcoavelor pe pavaj, oamenii se mişcau într-o tăcere misterioasă, punctată numai de voci izolate. Plutind pe deasupra apelor, ecourile unor frânturi de conversaţie ajungeau ca un murmur difuz la urechea ei, ca şi cum s-ar fi aflat într-un salon.

Era însă mai bine decât într-un salon, pentru că nimic nu te obliga să faci conversaţie măruntă. Te puteai lăsa în voia curenţilor, iar într-o noapte senină şi rece, ca aceasta, puteai admira spectacolul bolţii cereşti. Puteai chiar să auzi voci ce cântau în depărtare, ori acutele ieşite de sub un arcuş ce mângâia o vioară, aşa cum auzea ea acum. Chiar când era plină de oameni şi de viaţă, Veneţia părea mult mai paşnică şi mai liniştită decât alte oraşe europene.

Apoi, dintr-odată, lucrurile se succedară atât de iute, încât Francesca nici nu apucă să ţipe măcar. O formă se năpusti asupra lor din întuneric, sări la bordul gondolei şi se ghemui la picioarele lui Uliva, gondolierul de la prova. Acesta reacţionă rapid şi, împreună cu Dumini, colegul de la pupa, se opri din vâslit şi adoptă o atitudine defensivă, pregătindu-se să-l alunge fără menajamente pe intrus.

— Milă, vă rog! În numele Domnului nostru Iisus Hristos! se auzi o voce plângăreaţă.

Silueta se ridică în picioare, îngăduindu-le să vadă un bărbat acoperit cu o pelerină şi purtând pe cap o pălărie cu boruri largi. În lumina şovăielnică a felinarului, Francesca nu-i putea desluşi limpede trăsăturile chipului, dar remarcă o mustaţă lungă, subţire, cu vârfurile ridicate, completată de un barbişon ascuţit. Îi amintea de portretul unui nobil din secolul al şaptesprezecelea pe care îl văzuse undeva. La Londra? La Florenţa? La Palazzo Manfrini? Moda bărbilor şi mustăţilor se stinsese de mult în rândul bărbaţilor europeni, iar acest model era deosebit de excentric.

— Vă rog din suflet, bravi luntraşi, nu mă trădaţi, spuse el repede în italiană, cu un accent pronunţat. Vă rog, nu vreau răul nimănui, îşi deschise pelerina şi ridică palmele goale. Sunt neînarmat, nu am nici bombe, nici pistol, nici stilet asupra mea.

Abia în acel moment le observă pe cele două femei

care se holbau la el.

— Iată o modalitate originală de a ne atrage atenţia, spuse Francesca pe o voce calmă, deşi inima îi bătea cu putere.

Veneţia era unul dintre cele mai sigure oraşe din lume, dar ştia foarte bine că femeile nu erau în deplină siguranţă nicăieri. Îşi aminti speriată de întâlnirea cu lordul Quentin de la Mira şi de ceea ce se petrecuse apoi.

— A, vorbiţi engleza, slavă Domnului! exclamă străinul schimbând limba imediat, dar păstrându-şi accentul odios. Nu vorbesc prea bine italiana, dar engleza mea este mai puţin proastă. Îmi cer iertare de o mie de ori, *señoritas. Signorine.* Doamnelor, vreau să spun. Am nişte mici probleme, atâta tot. Poate aţi avea amabilitatea să vâsliţi mai energic, să ne îndepărtăm de acest loc înainte ca ceva tragic să se întâmple, stimate gondolier, continuă el ridicând ochii spre Uliva şi dând din mâini ca să imite mişcarea ramelor.

Uriaşul Uliva îl privi fără ca vreun muşchi să i se clintească pe chip. În spatele cabinei ce ocupa centrul bărcii, Dumini, coechipierul său, nu aştepta decât un semnal. L-ar fi putut arunca în apă cu uşurinţă sau l-ar fi putut zdrobi în bătaie cu vâsla, dar, cum nimeni nu-i putea ghici rangul, din cauza accentului ridicol, manierele bărbatului sugerau apartenenţa la clasele superioare. Ceea ce nu însemna că era şi demn de încredere. Masivul gondolier nu ştia cum să reacţioneze.

— Ştiu cât de ciudată poate părea strania mea apariţie bruscă, i se adresă străinul Francescăi. Dar cauza e foarte simplă: am fost în vizită la o doamnă cu sâni frumoşi, acolo, în casa aceea trăieşte, explică el arătând cu degetul spre mal. Dar, din păcate, *espo* al doamnei – cum se spune în engleză?

— Soţul, îi sugeră Giulietta.

— Aşa, spuse străinul. Soţul a ajuns şi el acasă, dar mai devreme, fiindcă avusese o vrajbă – cum se spune când oamenii ţipă unii la alţii? — mi-am amintit, se disputase cu amanta lui.

— Vreţi să spuneţi că se certaseră? interveni din nou frumoasa blondă, aruncându-i o privire amuzată Francescăi.

— O ceartă, da. Întâi cu amanta, apoi *cu mine* – se bătu cu pumnul în piept – cum mine voia să facă ceartă. Dar eu cu ce-am greşit? Era să nu mai apuc să-mi revendic *pantaloni.* Cum se spune în engleză? Nădragii, care îmi atârnau la picioare. Arătă spre glezne. *Esposo* ţipat tot timpul la mine, şi chiar alergat cu un cuţit mare!

Giulietta încercă să-şi mascheze un hohot de râs, iar Francesca nu-şi putu reprima un zâmbet. Mai întâlniseră genul acesta de amorez. Unele dintre escapadele romantice ale lordului Byron erau la fel de comice. Îi făcu semn gondolierului că-şi puteau continua drumul.

Uliva ridică dezgustat din umeri, asta era Veneţia, ce putea să facă? Vasul o porni agale pe canal. Străinul înclină capul cu deferenţă şi-i trimise o bezea.

— Eşti atât de bună să ajuţi la salvarea mea. Eşti atât de amabilă. Este şocant ce se întâmplă. Doamna mea este măritată, nu virgină. Toate femeile măritate trebuie să aibă amanţi, nu?

— O femeie virtuoasă are un singur amant, îi răspunse ferm Giulietta. Dar, uneori, soţul reacţionează nebuneşte, ca şi cum ar avea din nou douăzeci de ani. Acesta al dumitale era cu capsa pusă, se pare, pentru că se certase cu amanta. E foarte neobişnuit ca un bărbat veneţian să facă atâta caz despre *l'amoroso* al soţiei.

— Eu zic că este normal pentru o doamnă măritată să aibă unul, cel mult doi amanţi, îşi dădu şi Francesca cu părerea. De la douăzeci în sus mi se pare cam ciudat, recunosc. Oamenii încep să bârfească. Presupun că eşti nou în oraş.

— A, da. Înclină din nou capul, salutând cu mâna la borul pălăriei ciudate. Îmi cer iertare pentru proastele maniere, produse exclusiv de circumstanţele speciale în care ne-am întâlnit. Numele meu este Don Carlo Frederico Manuelo da Guardia Aparicio. Dumneavoastră? Nu, nu-mi spuneţi cine sunteţi. Îşi apăsă mâna pe piept. Cred că am murit şi că am urcat în rai, printre îngeri. Deşi mama mă

ameninţă de când mă ştiu că voi ajunge în partea cealaltă.

— Ne vom întâlni acolo la momentul potrivit, n-am nicio îndoială. Dar, deocamdată, să rămânem la Veneţia. Eu mă numesc Francesca Bonnard, şi aceasta este buna mea prietenă Giulietta Sabbadin. Cu noi nu trebuie să vă temeţi de soţi geloşi înarmaţi cu cuţitoaie de măcelărie, pentru că suntem *cortegiane.*

— Vă mulţumesc pentru asigurări, dar cât de prost pot să fiu! Aş fi trebuit să-mi dau seama imediat după frumuseţea şi eleganţa pe care le afişaţi, alături de ţinutele scumpe şi pline de bun gust, zise el sărutându-le afectat mâinile.

— În orice caz, acum sunteţi în siguranţă. Unde vreţi să vă lăsăm?

— Nu contează pentru mine, răspunse bărbatul, apoi, cu o mişcare fluidă, se aşeză pe bancheta din faţa Francescăi.

Văzându-l mai de aproape, îşi dădu seama şocată că era mult mai înalt decât părea. Picioarele lui lungi blocau complet prima jumătate a cabinei. Umărul care i se sprijinea de uşa deschisă era masiv şi… familiar cumva. Încercă din răsputeri să-şi amintească unde îl mai văzuse.

Problema era că Italia avea atâţia bărbaţi frumoşi – lăsând deoparte tablourile şi sculpturile magnifice. Atât fizicul bărbatului, cât şi modul în care îşi aranjase barba şi mustaţa îi aminteau un chip văzut în *palazzo*-ul cuiva. În orice caz, nu avea de ce să se teamă, îşi spuse.

Nu era decât un bărbat care îşi găsise refugiul în barca ei, adică un bărbat ce i se prosterna la picioare – acolo unde le era locul tuturor, dacă tot venise vorba. Cu toate acestea, inima îi bătea mai repede şi simţea o căldură ciudată în partea de jos a pântecelui. „Tipul acesta este periculos”, auzi o voce ce venea din cele mai adânci straturi ale conştiinţei sale.

— Sunt mulţumit să vă însoţesc oriunde mergeţi, frumoaselor. Sunt un curtezan, ca şi voi, dar nu vă fac concurenţă, pentru că pe mine mă interesează femeile, nu bărbaţii.

*

Nici măcar nu minţise foarte tare, îşi zise James urmărindu-le pe sub borurile largi ale pălăriei. Curvăsărise la greu pentru patrie şi era pregătit s-o facă din nou. Dacă se îmbolnăvea şi-şi pierdea vlaga, cu atât mai rău. Nu-l aştepta nicio distincţie din partea superiorilor. Alţi bărbaţi îşi pierdeau diferite membre sau organe în război şi nu mai făceau atâta caz. Iar el ce altceva era decât un soldat, unul excepţional de bine plătit?

Oricum ar fi stat lucrurile, un bărbat nu putea ajunge prea departe în această meserie dacă nu era capabil de improvizaţie. Bonnard era mult mai inteligentă şi mai suspicioasă decât prietena ei. Se încordase ca un arc când el îşi făcuse apariţia în uşa cabinei, dar afirmaţia lui că nu ar fi fost altceva decât o târfă masculină, paradoxal, o calmase oarecum. În prezent, îl pândea. Se întreba dacă să-l arunce peste bord sau nu. La rândul lui, stătea şi aştepta.

— Dar tu eşti bărbat, obiectă prietena ei cu ochi de căprioară.

— Da, slavă Domnului!

— O curtezană este *o femeie.*

— Atunci, cum mi s-ar putea spune? Engleza mea e mai bună decât italiana, dar departe de perfecţiune.

Giulietta aruncă o privire uluită spre prietena ei.

— Cum se spune când eşti o prostituată masculină care costă foarte mult? insistă el.

— Soţ! răspunse Francesca Bonnard izbucnind în râs.

James îşi ţinu respiraţia. Auzise despre acest râs şi-l respinsese ca pe un alt mit construit de bărbaţii care nu înţelegeau nimic despre femei. Ştia – *ştia* – că aceasta era specialitatea femeii din faţa lui şi, cu toate acestea, invitaţia subînţeleasă în acel hohot aspru îl luă prin surprindere. Era râsul unei amante, te invita la glumiţe de alcov. Era râsul secretelor împărtăşite, aproape insuportabil de intim. Era ca vocea sirenelor care îl strigau pe – cum îl chema?

— Ulise. „Ca să mă lege de catarg, fără îndoială”.

Îşi aminti zâmbetul pe care i-l lansase la teatru înainte să-şi întoarcă privirea. Era zâmbetul Elenei pentru Paris sau al Cleopatrei la adresa lui Marc Antoniu. Dumnezeule, ce talentată era! Reprezenta o provocare, dar nu asta îşi dorise permanent, în sinea lui? Nu bombănise când i se încredinţaseră misiuni sub valoarea şi pregătirea sa? Nu le spusese şefilor lui că orice neofit putea fura un pachet de scrisori de la o femeie?

— Soţ? se prefăcu el surprins. Nu, nu pentru căsătorie, doar aşa... Făcu un gest universal înţeles ce sugera relaţia carnală dintre un bărbat şi o femeie. Să o fac fericită pe femeia mai în vârstă, care uneori e urâtă pe dinafară, însă generoasă cu banii.

— Francesca te tachinează, spuse Giulietta. Vorbeşte despre soţii *englezi.* Englezii sunt nebuni, înţelegi? Şi ea este englezoaică, dar numai puţin nebună. Aruncă din nou o privire spre prietena ei. Avem un cuvânt pentru asta? Nu-mi dă niciunul prin cap. O mie de sinonime pentru fetele rele ca noi şi niciun termen pentru un bărbat curtezan?

— Un nobil scăpătat, sugeră Bonnard.

James îşi reţinu un zâmbet. Ironia, desigur. Arma cea mai redutabilă a târfelor. Faimoasa prostituată Harriette Wilson nu avea nimic special cu excepţia sânilor uriaşi. Principalele ei atuuri erau personalitatea fascinantă şi simţul umorului. Până aici, toate bune, îşi spuse. Dacă femeia se relaxase suficient încât să treacă la poante, însemna că făcuse progrese.

— Atât de adevărat, răspunse el abătut. Am nenumăraţi fraţi şi surori şi sunt cel mai mic dintre ei. Până aici, spusese doar adevărul. Peste câteva clipe continuă: Niciodată nu aveam bani suficienţi. Aşadar, am fost nevoit să-mi croiesc drum prin lume, după cum vedeţi.

— Dacă vrei să-ţi faci un rost la Veneţia, îţi dau un mic sfat prietenesc. Ţine-te departe de Elena da Mosta. Are sculament. I-a dat şi lordului Byron. De aceea nu vrea Francesca să-l primească în patul ei, deşi s-a purtat foarte frumos cu ea.

— Mă rog, s-a purtat frumos cu orice femeie care i s-a părut atrăgătoare, pufni Bonnard. Vreau să spun, aproape orice femeie care i-a tăiat calea. Cum poţi şti care dintre ele i-a dat blenoragie, asta îmi depăşeşte înţelegerea.

— Dar a iubit-o pe Francesca enorm. I-a dedicat poeme întregi.

— Le-a dedicat poeme tuturor târfelor din oraş. Era modul lui de a comunica cu lumea, de o traduce în propriul limbaj. I-ai citit vreuna din noile creaţii? îl întrebă pe James ridicându-se în scaun, cu chipul diavolesc luminat plenar de lună. Nu-i aşa că sunt remarcabile, diferite faţă de celelalte?

Din nou, deschiderea bruscă şi schimbarea rapidă a subiectului îl luară prin surprindere.

„Sigur că sunt diferite”, îi stătea pe limbă să răspundă.

— Dar nu, cum ai fi putut să le citeşti? Nu au fost publicate decât în engleză până în prezent, îl opri curtezana cu un gest grăbit, afundându-se la loc în fotoliu.

James se blestemă în gând. Fusese cât pe ce să se dea de gol. Citise cu mare plăcere noile poeme ale lordului. Erau atât de accesibile, atât de conversaţionale, atât de diferite faţă de *Childe Harold*[2]*,* pe care îl considera exagerat de romantic. Din păcate, nu avusese niciodată pe cineva cu care să schimbe impresii. Cu totul altfel ar fi stat lucrurile la Londra, unde ar fi putut găsi cu uşurinţă un grup de gentlemani, un club literar, un salon unde oamenii să discute despre poezie, muzică, piese de teatru şi cărţi. Astfel de interacţiuni erau complet excluse atunci când erai obligat să călătoreşti dintr-un oraş în altul, dintr-o ţară în alta, încercând să salvezi omenirea.

— Noroc că îmi citeşte şi mie poemele, altfel nu aş înţelege nimic, râse şi Giulietta. Vorbesc bine engleza şi exersez cu Francesca în fiecare zi, dar lectura îmi dă dureri

---

2 Poemul narativ în patru părţi *Pelerinajul lui Childe Harold,* publicat între 1812 şi 1818, descrie viaţa unui tânăr care, dezgustat de stilul de viaţă dedicat plăcerilor trupului, porneşte în căutarea aventurii pe tărâmuri războinice, (n.tr.)

de cap. Şi modul în care scriu englezii nu are nicio logică, cuvintele sunt parcă puse pe hârtie de nişte oameni duşi cu pluta.

— Este mult mai uşor să citeşti în greacă, zise James dând din cap înţelegător.

Bonnard îşi mutase atenţia către cerul înstelat în timp ce prietena ei continua să facă conversaţie amabilă. James o asculta doar pe jumătate, remarcând că femeia mai versată îşi ridicase din nou barierele, îndepărtându-se subtil de el. O simţea la fel de palpabil ca şi cum l-ar fi împins cu mâna.

Probabil că dacă l-ar fi putut arunca pe loc din gondolă ar fi făcut-o. Nu putea spune precis din ce motiv i se schimbase atât de radical starea de spirit, dar era limpede că între ei se instalase o neîncredere acută.

Partida avea să fie infinit mai dificilă decât îşi închipuise. Nu avea de-a face cu o parvenită isterică, precum Marta Fazi. În faţa lui se găsea o femeie care, pe lângă inteligenţă şi frumuseţe, avea *ceva în plus,* ceva ce nu putea defini încă. Deja nu mai avea niciun dubiu că Francesca Bonnard reprezenta o provocare majoră, cum nu mai înfruntase de multă vreme. Inima începu să-i bată mai repede. Poate că, până la urmă, avea să fie amuzant.

*

Francesca scăpă de noul lor prieten la Café Florian. De obicei, după încheierea spectacolelor, publicul se răspândea pe la cafenele, iar Florian, plasată în piaţa San Marco, era una dintre cele mai populare printre veneţieni şi simpatizanţii cauzei lor. Soldaţii austrieci preferau cafeneaua Quadri, de vizavi. Ca şi în alte centre de afluenţă, la Cafe Florian puteai găsi amestecul obişnuit de clase sociale şi grade de respectabilitate. Printre clienţii serii se număra şi contesa Marina Querini Benzoni. Vârsta îşi pusese amprenta asupra ei – avea peste şaizeci de ani –, dar nu-i tocise instinctele animalice şi nici nu-i diminuase acuitatea vizuală atunci când în preajmă se aflau tineri

atractivi care emanau virilitate. Cu trei ani înainte încercase să pună gheara pe lordul Byron, dar în această seară se hotărâse să-l seducă pe Don Carlo. Când se convinse că ducesa îl prinsese bine pe spaniol în mrejele ei, Francesca îi spuse mai tinerei sale prietene că era momentul să părăsească localul.

— Cât poţi fi de perversă! izbucni Giulietta în râs imediat ce ieşiră în stradă.

— De ce? A declarat că vrea să facă o bătrână fericită. Ce noroc pe capul lui să găsească fără niciun efort ceea ce căuta.

— N-ar fi găsit-o dacă nu l-ai fi împins tu în mulţimea de la masa ei. Ce-ai avut cu el? Nu ţi-a plăcut? Mie mi s-a părut amuzant. Îmi plac bărbaţii care mă fac să râd.

— Îţi plac toţi bărbaţii. Punct.

— Iar ţie nu-ţi plac, vrei să spui?

— Aş prefera un câine, ca să fiu sinceră. Însă niciun câine nu mi-ar suporta modul de viaţă cu care am decis să mă obişnuiesc, răspunse Francesca.

— Mie tot mi s-a părut simpatic Don Carlo.

— Prea multă pomadă, făcu versata curtezană arătând cu degetul spre cap. Când şi-a scos pălăria, am avut impresia că avea părul sculptat şi vopsit pe ţeastă. Ce naiba foloseşte, mă întreb, slănină? Probabil că valetul lui i-o întinde pe creştet cu o mătură.

Acesta era aspectul care o scârbise încă de la început. Când bărbatul îşi ridicase pălăria, în interiorul cafenelei, îi remarcase imediat părul negru, gros, ce părea lipit de craniu şi strălucea în lumina felinarelor. Se pare că fusese singura căreia imaginea îi întorsese stomacul pe dos, din moment ce contesa nici nu păruse să observe. Oricum, ochii ei erau aţintiţi asupra unor regiuni mai joase ale corpului bărbatului.

— *Madame!*

— La naiba, murmură Francesca şi se întoarse.

Bălaiul prinţ de Gilenia se îndrepta spre ele zâmbind larg.

— În fine, v-am găsit! V-am căutat peste tot. Speram

din tot sufletul să vă mai prind la Florian.

Se părea că trecuse rapid peste umilinţa încasată de la contele rus care îi ocupase locul la teatru. Chiar şi în lumina palidă de lângă Campanile, clopotniţa din piaţa San Marco, Francesca îi observa cu uşurinţă licărul jucăuş din privire. Uneori John Bonnard o privea la fel şi îi făcea inima să se topească de iubire. Fluturele şi flacăra. Vechea poveste. Vechiul clişeu. Acum, prin contrast, simţea o nevoie imperioasă să plângă. John Bonnard se purtase ca o secătură, pe când tânărul din faţa ei nu avea nicio vină. Îi venea greu să-l dezamăgească, era ca şi cum ar fi lovit un căţeluş dornic de joacă. Dar nu era deloc convinsă că-l dorea, iar mila nu era un motiv suficient pentru a începe o relaţie. Pe de altă parte, ştia la fel de bine că, dacă se lăsa prea uşor, tânărul s-ar fi plictisit rapid de ea.

— Cafeneaua era arhiplină şi sufocantă. Sunt cam obosită, se plânse ea.

— Ai perfectă dreptate. Chipul lui frumos exprima îngrijorare autentică. Vremea este atât de stranie aici. Într-o zi este cald şi parcă înoţi într-un castron de supă, iar în următoarea nu mai ştii cum să te încălzeşti şi să te fereşti de ploaie. Fireşte că admiratorii se adună imediat oriunde se duce doamna, încât locul devine de nesuportat, în această situaţie, vă pot ruga să-mi acordaţi onoarea de a vă conduce acasă?

— Vă mulţumesc, alteţă, dar nu în seara asta. Altă dată, cu cea mai mare plăcere, îi răspunse cu blândeţe.

— Îmi fac griji pentru siguranţa voastră. Trăim vremuri periculoase. Peste tot mustesc revolta, insurecţia. N-a trecut aşa de mult de la asasinarea ducelui du Berri.

— Eşti atât de bun şi de atent cu noi. Mă flatezi punându-mă pe aceeaşi treaptă cu moştenitorul tronului Franţei. Îl bătu uşurel pe mână, iar chipul tânărului se aprinse ca o torţă. Simţi cum o apucă remuşcările. Trebuie să te asigur, continuă experimentata curtezană, că n-am de ce mă teme. Gondolierii mei sunt capabili să pună pe fugă orice briganzi sau revoluţionari cărora le-ar da prin cap să ne atace.

Făcu o plecăciune adâncă, imitată imediat de Giulietta, cele două oferindu-i, ca temă de reflecţie, spectacolul unor decolteuri superbe. Apoi, pe când tânărul încerca în zadar să găsească ceva de spus, se îndepărtară braţ la braţ.

Trecură pe lângă turnul Campanile şi intrară în Piazzetta San Marco, cea mai mică, pe drumul ce ducea de la Palatul Dogilor la Zecea, monetăria oraşului. Zona nu era câtuşi de puţin pustie, în pofida orei înaintate. Din când în când, Francesca îşi înclina capul, salutând în trecere diferite cunoştinţe care se îndreptau către un debarcader sau altul. Pe când îşi croiau drum spre propria gondolă ce-i aştepta la marginea apei, deveni conştientă de tăcerea suspectă a Giuliettei, de obicei atât de vorbăreaţă.

— Bietul băiat! suspină prietena ei abia după ce se aşezară şi ambarcaţiunea se înscrise lin pe canal.

— Ce-ai vrea să fac? Să mă culc cu el de milă?

— Eu aşa aş face.

— Ei bine, eu nu pot. Am nevoie de un amant adevărat, de un fel de aranjament formal, nu duc lipsă de distracţii de-o noapte.

— Ştiu. Nu e bine pentru reputaţie să te bagi în pat cu orice puşti sau bărbat drăguţ. E prea uşor şi nici nu câştigi mare lucru. Îţi pierzi poziţia, te transformi într-o curvă oarecare, *una puttana.*

— Bărbaţii sunt investiţii. Trebuie să gândeşti pe termen lung, să alegi cu atenţie şi să-ţi asiguri viitorul, o completă Francesca salutând cu palma înmănuşată chipurile cunoscute din bărcile vecine.

— Crezi că Lurenze îşi va pierde interesul imediat ce se culcă cu tine? Eu nu cred, spuse Giulietta.

— Nu ştiu precis ce-mi doresc acum, nu e singurul candidat, te asigur, îi răspunse Francesca ridicând din umeri neangajant.

— Aveam impresia că te simţi bine în compania lui, înainte de a-l vedea pe valetul neîndemânatic de la teatrul La Fenice. Cred că tipul acela ţi-a dat idei.

Francesca se întoarse şi o privi adânc în ochi.

— Sigur că mi-a dat idei. Ca o fantezie amuzantă. Ca amant – exclus. Doar dacă nu cumva este un hoţ de bijuterii. Un *foarte bun* hoţ de bijuterii, zâmbi curtezana.

Giulietta îi întoarse zâmbetul. Bijuteriile erau o excelentă formă de protecţie financiară. Mai mult, te puteai făli cu ele în public, ceea ce nu puteai face cu bancnotele, dacă aveai o minimă educaţie. Francesca ştia – iar prietena ei înţelegea foarte bine – de ce scrâşnea din dinţi lordul Elphick de fiecare dată când soţia sa îi mai trimitea o scrisoare în care îl informa despre noile ei achiziţii. Era o formă delicioasă de răzbunare. Pufni în râs imaginându-şi figura disperată a bărbatului, iar Giulietta, care o cunoştea suficient de bine pentru a-i ghici gândurile, izbucni şi ea în hohote.

Câteva ore mai târziu

Zeggio îl urmărea fascinat pe James, care îşi scotea cu grijă mustaţa şi barba false în faţa oglinzii.

— Întotdeauna am considerat că cele mai simple deghizări sunt cele mai eficace, începu el să-i explice. Oamenii îi clasează pe ceilalţi în categorii largi: servitor, străin, prieten, duşman şi aşa mai departe. Ei nu reţin decât ceea ce li se pare neobişnuit: o cicatrice, o mustaţă bizară, o pălărie flamboiantă. La Cafe Florian era foarte multă lumină şi, firește, ar fi fost un semn de proastă creştere să rămân cu pălăria pe cap. Ce a reţinut doamna Bonnard din scurta noastră întâlnire? Că aveam un păr dezgustător de gras, dar nimic despre caracteristicile mele faciale. Data viitoare când mă vede nu are nicio şansă să mă recunoască.

— Îşi va aminti pomada şi părul lipit strâns de creştet, dar nu ştie nimic despre bucle, încuviinţă edificat Zeggio.

Într-adevăr, podoaba capilară a agentului secret era neagră, bogată şi buclată, însă nimeni n-ar fi putut ghici asta în halul în care o adusese.

— Cum facem să scăpăm de grăsimea asta,

Sedgewick? Dai cu săpun sau preferi să scoţi grosul mai întâi cu apă caldă?

— Aş fi preferat să purtaţi o perucă, domnule, răspunse morocănos asistentul lui.

— Prea uşor de pierdut într-o încăierare. Ce făceam dacă gondolierii se hotărau să mă arunce în canal şi să pună întrebări mai târziu? Cred că şi-a ales special cei mai solizi barcagii din toată Veneţia. Acel Uliva avea palmele cât nişte lopeţi. Dar apa n-ar fi avut niciun efect asupra acestei coafuri.

— Probabil se aşteaptă să aibă probleme, signore, interveni Zeggio. Şi casa ei este foarte bine apărată. Doi portari. Unul de partea canalului şi celălalt la intrarea ce dă spre stradă. Am încercat să intrăm, dar ne-a fost imposibil. Chiar dacă am reuşi, nu ştim ce trebuie să căutăm. Cum veţi face, stăpâne?

— Nu voi face nimic.

— Nu? Ochii lui Zeggio se măriră uluiţi.

— S-a crezut isteaţă abandonându-mă în ghearele bătrânei contese Benzoni. Aş fi putut scăpa cu uşurinţă şi aş fi putut-o urmări pe madam Bonnard, dar la ce bun? Când vrea să scape de un bărbat, scapă şi gata. Se plictisise de mine, n-aş fi obţinut nimic dacă o sâcâiam cu prezenţa mea. Am avut mult mai mult de câştigat ascultând la ceea ce spuneau oamenii după plecarea celor două prietene.

— Prinţul Lurenze s-a dus după ea. La ce i-a folosit? îl întrebă Sedgewick pe Zeggio.

James nu o urmărise, dar îşi pusese acoliţii pe urmele femeii. Se amestecaseră cu uşurinţă în mulţimea de servitori şi de gondolieri care se plimbau permanent prin zona San Marco.

— Am profitat de şansa pe care mi-o dăduse, continuă neabătut agentul secret. Contesa Benzoni este şarmantă, inteligentă şi foarte bine informată. Am aflat mai multe despre obiectivul nostru într-o jumătate de oră decât aş fi putut scoate direct de la ea într-o săptămână. Puse cap la cap cu observaţiile mele, aceste informaţii îmi indică ce

trebuie să fac mai departe.

Ridică ochii de la oglindă şi-l privi intens pe Zeggio.

„Am simţit şi eu acelaşi imbold pentru aventură, aceeaşi ardoare a vânătorii. Unde au dispărut? Când m-am schimbat?”, se întrebă James.

— Toată lumea aleargă după ea fără nicio şansă, căci ştie să se ferească. Aşadar, o voi face să alerge ea după mine... până când o voi prinde, conchise el cu un rânjet machiavelic.

Capitolul 3

Singurătatea-mi place, în loc tihnit.
Şi mie, da-ntr-o peşteră voioasă.
(O, nu de schivnic, de sultan în lege.
Cu un harem, să am de unde-alege!) [3]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

Două nopţi mai târziu

În nopţi ca aceasta, Francesca îşi aprecia cu adevărat libertatea. Mersese la teatru, apoi la Cafe Florian şi acum – după ce se despărţise de Giulietta, care avea o misiune – se ducea acasă, unde avea de gând să parcurgă câteva pagini înainte de culcare. Nu va fi obligată să facă conversaţie sau să-şi înăbuşe căscatul. Nu trebuia să fie spirituală, amuzantă, excitantă, nici măcar agreabilă. În noaptea asta nu trebuia decât să-şi fie sieşi plăcută.

Se uita peste bordul gondolei, cu bărbia sprijinită în palmă, privind cum dispăreau *palazzi* în urmă în timp ce aluneca tot mai aproape de casă. Era minunat uneori să nu fii obligat să vorbeşti, nici măcar să gândeşti, ci pur şi simplu să savurezi momentul şi peisajul: casele superbe ce

3 Byron, *Opere,* voi. III, *Poezia (Don Juan),* trad. Aurel Covaci, Editura Univers, Bucureşti, 1985, p. 37 (n.tr.)

dăinuiau de generaţii; liniştea canalului, la fel de venerabilă; pacea pe care o degaja acest oraş ciudat.

De când părăsise Anglia, nicio altă localitate nu o liniştea în aşa măsură ca Veneţia. Nu-i venea greu să priceapă de ce lordul Byron renăscuse cumva acolo.

Nu-i lipsea nimic, îşi spuse. Dispunea de siguranţă financiară. Era liberă într-o măsură la care nici nu ar fi visat pe vremuri. Avea o prietenă şi o confidentă de încredere.

Nu avea nevoie de nimic – cu excepţia unui amant care să o satisfacă din când în când şi apoi s-o lase în pace. Poate la fel de bine s-ar fi putut mulţumi cu un câine mare. Un zâmbet şăgalnic îi înflori în colţul gurii. Câinele i-ar fi oferit iubire şi devotament necondiţionate. Dar, din păcate, câinii nu-i puteau cumpăra diamante. Sau rubine, smaralde, safire, perle, peridote, ametiste ori alte pietre preţioase. Îi trebuia un amant, era clar. Lăsă să-i scape un chicotit poznaş.

Gondola se apropia de reşedinţa ei, treceau prin dreptul ca Munetti. Arnaldo îi spusese că noul chiriaş căuta servitori, dar nu ştia absolut nimic despre identitatea acestuia. Mai devreme văzuse cum soseau bărci cu bagaje şi provizii. Gondolierul, Zeggio, susţinea că stăpânul lui îşi dorea discreţie cu orice preţ. Ar fi venit să studieze cu călugării şi se concentra exclusiv asupra muncii sale, oricare ar fi fost aceea. Misteriosul ocupant se ducea la teatru din când în când, frecventa biserica sau un *palazzo,* ca să admire operele de artă adăpostite acolo, dar nu dorea cu niciun chip să participe la *conversazioni* în saloanele Veneţiei, ori ce mai rămăsese din ele, şi nici să meargă la petreceri ori să ia masa în oraş.

Prin urmare, era un bărbat retras, dar nu era un pustnic, trase concluzia Francesca. Tot sursele îi raportaseră că era cam de vârsta lordului Byron, dar „ceva mai chipeş decât poetul”. Umbra pe care o întrezărea din când în când trecând prin dreptul ferestrelor era, fără îndoială, cea a unui bărbat înalt. Restul rămânea la cheremul imaginaţiei sale. Se lăsă în voia fantasmelor şi pierdu parţial legătura cu realitatea.

Putea auzi foşnetul vâslelor prin apă, dar se obişnuise de mult cu sunetul.

Noaptea era întunecoasă, iar gondolierii nu văzură pericolul decât când era deja prea târziu. Totul se întâmplă extrem de repede. Un sunet, şi gondola se înclină periculos într-o parte. Francesca se uită în partea din faţă şi văzu o umbră ridicându-se la bord aproape fără efort, repezindu-se la masivul Uliva şi împingându-l în apele negre.

Totul se petrecuse într-o fracţiune de secundă. Încercă să ţipe, dar dintre buze nu-i ieşi decât un scheunat timid. Simţea o durere puternică în gât şi inima îi bătea să-i spargă pieptul. Abia putea să respire normal.

Îşi dădu seama că ceva se petrecea şi la pupa. Auzi un zgomot înfundat, apoi încă un plescăit puternic. Încercă să se ridice şi să iasă din cabină, dar atacantul o împinse înapoi şi se repezi peste ea. Dădu să-l lovească, însă era prea mare şi prea puternic. O duhoare scârboasă, de trup nespălat, îi umplu nările până la greaţă.

Mâinile namilei i se încleştaseră pe gâtul delicat. I le zgârie, se zbătu şi încercă să-l muşte, dar era ca şi cum ai fi încercat să împingi un elefant la deal. Căută disperată să-l lovească cu genunchiul sub centură, aşa cum învăţase, dar îl nimeri în pulpa musculoasă. Necunoscutul profită pentru a-i bloca picioarele. Mormăi o obscenitate în timp ce o sugruma tot mai tare.

*

James ajunsese acasă cu o jumătate de oră mai înainte. Rămăsese în cămaşă şi pantaloni, peste care trăsese un halat comod, de interior. În beznă deplină, cu un pahar de vin roşu vechi în mână, privea atent pe fereastră, alături de Zeggio. Acesta urmărise gondola Francescăi încă de la miezul nopţii.

— Nu-mi place deloc, îi spuse lui James. Nu-mi place să creez probleme şi să atrag atenţia asupra noastră. Ce părere aveţi, *signore?*

— Nici mie nu-mi place, te rog să mă crezi.

Nici nu termină de vorbit, şi gondola apăru în marginea ferestrei. Ajunsese la câteva zeci de metri de debarcaderul de la Palazzo Neroni când o bărcuţă cu un singur rând de vâsle ieşi rapid din umbră. James desluşi două siluete în mica ambarcaţiune, care recuperă rapid distanţa ce o despărţea de gondola pântecoasă. Cei doi indivizi atacară rapid, luându-i cu totul prin surprindere pe gondolieri. Omul aflat la vâsle apucă marginea gondolei şi se crăcănă pentru a menţine stabilitatea bărcuţei pe când complicele său urca la bord şi se repezea fără ezitare la Uliva, azvârlindu-l în apă. Fără a zăbovi, se îndreptă spre partea din spate a ambarcaţiunii şi se debarasă de celălalt gondolier.

Apoi se năpusti asupra femeii.

Totul dură mai puţin de un minut.

Dar, în mai puţin de un minut, James îşi aruncase halatul de pe umeri şi papucii din picioare, deschisese fereastra şi se aruncase în apă.

*

Atacatorul Francescăi mormăi satisfăcut, slăbi puţin strânsoarea şi începu să-şi frece pelvisul de al ei. În pofida nenumăratelor rânduri de haine ce-i despărţeau, curtezana putea simţi o erecţie solidă în pantalonii jegoşi ai bărbatului. Se resemnă şi se pregăti sufleteşte pentru ceea ce ştia că va urma. Nu avea nicio şansă să-l oprească de la fapta mârşavă pe care era pe cale s-o comită.

Era prea speriată ca să mai ţipe, prea ocupată să respire şi să nu-şi piardă cu totul cunoştinţa. Omul se afla deasupra ei, greu şi împuţit ca un bivol. Respiraţia lui puturoasă îi mângâia fierbinte chipul înroşit.

Auzea ca prin vis zgomotele din afara cabinei, dar nu reuşea să le distingă. Cu o mână zgâria, fără mare efect, degetele groase ce o sugrumau, pe când cu cealaltă încerca să găsească ceva – orice – care i-ar fi putut folosi ca armă.

*

James atinse apa fix lângă bărcuţa agresorilor. Se ridică în mâini pe copastie şi îşi aruncă toată greutatea în interior, dezechilibrându-l pe complicele rămas la vâsle, care căzu în apă printre înjurături şi blesteme.

Se săltă în gondolă şi se îndreptă spre *felze.* Bruta se ridică surprinsă. Agentul secret îşi înfipse antebraţul mâinii drepte în gâtul lui, îşi prinse palmele într-o cheie prin spatele masiv al individului şi strânse cu toată puterea. Violatorul era puternic şi se zbătea ca un diavol, dar nu pentru mult timp. După câteva, ultime, zbateri, trupul său deveni inert.

James îl târî pe punte şi-i făcu vânt în canal, urmărind atent dispariţia corpului sub chila gondolei.

Se întoarse spre femeie. Era răsturnată jumătate pe fotoliu, jumătate pe jos, cu rochia ridicată deasupra portjartierului şi ciorapii atârnându-i pe la genunchi. Respira greu, cu o mână la gât. Se aplecă s-o ridice, dar Francesca se dădu înapoi şi se întoarse pe o parte ridicând o sticlă cu mâna liberă şi aruncând-o spre el. Evită fără dificultate proiectilul, care ateriză, la rândul lui, în apele negre ale canalului.

Simţi cum îl cuprinde o uşurare la fel de reală ca apa îngheţată ce i se scurgea din haine. Furia neagră, ucigaşă, cu care se aruncase în luptă dispăru ca prin farmec. Îşi lăsă pumnii relaxaţi pe coapse şi începu să râdă nestăpânit. Scena pe care o avea în faţa ochilor era prea absurdă, iar cel mai absurd era chiar el, în cămaşă şi pantaloni, ud ca un câine.

— *Ma amo solo te, dolcezza mia,* îi spuse. Dar eu nu te iubesc decât pe tine, păpuşă.

— *Vai al diavolo!* şuieră ea.

„Du-te dracului”, în italiană, cu un simpatic accent englez. Hotărî să treacă şi el la limba lui Byron.

— Aceste cuvinte sunt nepoliticoase şi nemeritate, după ce mi-am stricat cei mai buni pantaloni ca să-ţi scap pielea aia parfumată. Dar stai, poate că nerecunoştinţa ta

este pe deplin justificată. Îşi mătură cu mâna şuviţele negre şi ondulate ce i se lipiseră de obraji. Poate că am apreciat greşit situaţia şi am întrerupt o partidă de sex fierbinte? Îţi place aşa, mai violent?

Francesca reuşi să se ridice şi să se aşeze pe fotoliu, strângându-şi resturile rochiei în jurul picioarelor lungi şi elegante. În lumina slabă a felinarelor, chipul ei avea o paloare cadaverică şi ochii păreau nişte găvane.

— Sălbatic? întrebă ea pe un ton monocord. *Sălbatic?* Scutură din cap ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar. Eşti englez?

*

Era real. Toate acestea era chiar se întâmplau. Îi era îngrozitor de frig şi simţea cum i se ridică fierea în gâtlej. Urma să vomite. Cu ochii fixaţi asupra apariţiei din faţa ei, Francesca trăgea cu nesaţ aer în piept şi încerca să-şi pună mintea la lucru. Nu, nu putea fi real. Aşa arătau statuile antichităţii greceşti şi romane, nu bărbaţii în carne şi oase. Zeii şi semizeii care populau mitologia erelor imemoriale arătau aşa, nu muritorii de rând din zilele noastre. Dar bărbatul din faţa ei respira. Cu greutate. Îi vedea pieptul puternic ridicându-se şi coborând sub cămaşa udă. Stofa fină nu era decât o pojghiţă ce-i punea şi mai bine în evidenţă pielea netedă, umerii impozanţi, braţele şi torsul musculos. La fel, pantalonii uzi se mulaseră cum nu se poate mai provocator pe o talie îngustă, continuată de picioare lungi şi robuste. Picioare suspect de lungi. Oare întâlnise vreodată un bărbat, un bărbat real, atât de înalt? Sau poate că i se părea, cum stătea acolo speriată, cu el în picioare dominând-o iremediabil?

În ce priveşte chipul apariţiei salvatoare, reţineau atenţia trăsăturile puternice, dăltuite parcă în piatră ori turnate în bronz.

Expresia lui era atât de rece, încât părea din altă lume. Atitudinea distantă, la limita aroganţei, îi era contrazisă însă de ciuful de bucle ude ce-i atârna peste

frunte. Simţi un val de răceală, apoi o căldură puternică, din nou frig şi din nou fierbinţeală. Capul continua să i se învârtă, încercând să dea sens unei lumi întoarse cu susul în jos, încercând să priceapă de unde apăruse bărbatul fascinant ce trecea cu atâta uşurinţă de la o limbă la alta. Acum era indubitabil italian, într-o clipită se transforma într-un gentleman britanic rece.

Îşi coborî privirea spre mâna ce i se întinsese. Acum atârna stângaci într-o parte. O mână lungă, puternică, care, cu numai câteva minute înainte, făcuse dintr-o brută lubrică o cârpă dezarticulată. Balansase trupul umflat al violatorului peste bord cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi aruncat un şobolan mort.

„Cine eşti? Ce eşti?”

Se forţă să-şi ridice ochii înapoi spre chipul bărbatului. Exprima aceeaşi răceală şi duritate ca mai înainte. Deşi izbucnise în râs şi o cută i se agăţa încă de un colţ al gurii, faţa lui nu exprima niciun strop de bucurie.

Ar fi vrut ca apariţia să dispară înapoi în apă. Nu era uman. Era o sirenă în corp de bărbat, un actor din coşmarul din care lupta să se trezească. N-avea decât să revină în elementul lui nativ, n-avea decât să se dematerializeze, aşa cum se întâmpla cu toate vedeniile. Pe de altă parte nu putea nega că această creatură îi salvase viaţa. Avea douăzeci şi şapte de ani şi nu fusese salvată niciodată de un bărbat. „Cine eşti? Ce eşti?” îi venea să strige. Din gâtlej îi ieşi însă cea mai stupidă întrebare din lume:

— Eşti *englez?*

*

James ştia precis cum să joace situaţia în favoarea lui, deşi nu se pregătise pentru acest scenariu.

— Până la un punct, îi răspunse.

Tânăra privi speriată în jur.

— Nu înţeleg, cine erau? De ce? Vocea îi era aspră şi ştia că dacă s-ar fi privit în oglindă, pe lumină, ar fi văzut că avea vânătăi groase pe gât.

Agentul secret simţi cum îi revine furia, acea nebunie oarbă pe care o simţise mai devreme. Nebunie, cuvântul era bine ales. Avea un temperament violent, căci era pe jumătate italian până la urmă. Dar temperamentul – emoţiile de orice fel – nu aveau ce căuta în meseria lui. Capetele înfierbântate dădeau greş. Capetele înfierbântate îşi expuneau camarazii. Capetele înfierbântate sfârşeau fără degete sau fără alte membre. Erau aruncate în puţuri pline cu şobolani, îngropate de vii sau uitate sub soarele nemilos al deşertului. Capetele înfierbântate mureau într-o mie de feluri, rareori repede şi fără suferinţă.

„Calmează-te, gândeşte!” îşi ordonă. Era limpede că femeia nu ştia că viaţa îi era în pericol. Mai grav, nici el nu ştia. Superiorii lui nu-i dăduseră niciun indiciu. Nici ea, nici el nu înţelegeau ce se întâmplă. Însă n-ar fi fost nici prima şi nici ultima dată când era doar un pion neînsemnat într-o afacere dubioasă. Întotdeauna îi promiteau că avea să fie simplu – „la scrisorile, ce mare lucru?” – şi întotdeauna misiunea se transforma într-o *mare di merda,* o mare de excremente.

Scană rapid împrejurimile cu privirea.

— Nu-i văd nicăieri pe ucigaşi, violatori sau tâlhari, ce-or fi fost ei. Barca a dispărut şi ea. Cu puţin noroc, s-au înecat.

Nu-i mărturisi că nu era noroc, ci ghinion. Nu-i spuse că ar fi trebuit să fie mai atent. Ar fi trebuit să folosească altă metodă pentru a-l imobiliza pe bărbatul care o călărea. Ar fi trebuit să-l ţină în viaţă, să-l interogheze. Lui James i-ar fi plăcut enorm interogatoriul. Dar porcul ce râgâia de satisfacţie în timp ce o tortura, o sugruma şi îşi freca pelvisul imund de ea murise.

James îl atacase ca un bivol turbat. Complicele lui fie se înecase, fie înotase până la ţărm şi îşi luase tălpăşiţa. Treabă de amator. Ce fel de exemplu îi dădea lui Zeggio, să se repeadă aşa, nepregătit, ca un fel de Sir Mămăliguţă-cu-Brânză care salva fecioare nevinovate din bârlogul dragonului. Reproşurile era însă tardive şi inutile.

Se încordă când văzu ieşind din apă, lângă barcă,

două capete bărbăteşti. Îl recunoscu rapid pe Uliva.

— A, uite-i şi pe prietenii tăi. Mă aşteptam să apară la un moment dat.

Toată tărăşenia durase un minut, cel mult două, de la început până la capăt. Îi măsurase din priviri pe gondolieri în ajun şi remarcase că erau nişte namile de temut. Probabil că atacatorii habar nu aveau. Orice ar fi ştiut sau nu ticăloşii, James nu-i putea lăsa pe gondolieri s-o salveze. Era un risc prea mare, căci, aşa cum ştia foarte bine, puteai omorî pe cineva într-o clipită.

— Duceţi-o pe doamnă în casă şi daţi-i să bea ceva tare, le ordonă celor doi în italiană.

Se îndreptă spre marginea ambarcaţiunii, care deviase puţin de la traseu. Plutea însă pe un *rio,* unul dintre canalele mici, nu pe Canal Grande. Era deja ud leoarcă şi îşi făcu socoteala că încă o partidă de înot până acasă, în apa rece, îl va ajuta să-şi pună ordine în cap.

Trebuia să plece. Nu era deloc mândru de ceea ce făcuse. Se pregăti să sară.

— Unde te duci? strigă femeia. Unde este barca ta? Doar nu ai de gând să înoţi. Stai! Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

Se întoarse şi-i privi chipul livid, ochii măriţi de spaimă. Îşi aminti cum îi întorsese spatele cu aroganţă când îl abandonase la Florian în ghearele bătrânei nimfomane. Îşi aminti de râsul ei ce promitea păcatul şi de zâmbetul ei diavolesc. Simţi o durere în suflet, ca şi cum ar fi pierdut ceva, deşi nu avea nimic de pierdut. Cu toate acestea, se îndreptă spre ea cu un aer resemnat.

— Eu sunt vecinul de vizavi.

O oră mai târziu

Francesca observă că vecinul era mult mai înalt decât îşi dăduse seama spionându-l pe fereastră. Tot acum îşi dădea seama şi că era foarte bine făcut. Momentan, trupul lui zvelt şi musculos nu se mai vedea la fel de bine, dar

imaginea îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna şi o făcea să aibă din nou bufeuri de căldură, urmate de transpiraţii reci. Spălat, uscat şi îmbrăcat, individul se plimba destins prin salonaşul ei rezervat de obicei prietenilor apropiaţi.

Purta o colecţie stranie de articole de îmbrăcăminte împrumutate de la servitori. Cămaşa şi haina aveau mânecile prea scurte, iar pantalonii erau prea largi. Pantofii erau potriviţi ca mărime, dar se vedea că îi erau incomozi din cauza formei prea înguste. Cu toate acestea, purta talmeş-balmeşul de haine cu aceeaşi siguranţă relaxată cu care o privise în barcă, pe jumătate dezbrăcat şi ud leoarcă.

Francesca s-ar fi putut schimba într-un halat de casă, peste unul dintre neglijeurile ei provocatoare. S-ar fi putut face comodă într-un *deshabille.* Era o târfă la urma urmelor, nu avea de ce să se jeneze sau să joace pe naiva. Cu toate acestea, după o baie pe parcursul căreia se frecase energic pentru a scăpa de mirosul, atingerea şi amintirea animalului scârbos care o atacase, o pusese pe camerista ei, Thérèse, s-o îmbrace într-o rochie pe care ar fi putut s-o poarte când servea ceaiul musafirilor.

În noaptea, sau, mai bine spus dimineaţa asta, ceaiul era însă ridicol de inadecvat.

Arnaldo le aduse coniac. Salvatorul ei sorbi cu plăcere din pahar în timp ce examina salonaşul decorat confortabil şi cu bun gust aflat chiar lângă budoarul stăpânei casei. Francesca se aşeză pe pernele sofalei.

— Vecinul de vizavi, spuse ea luând o sorbitură din pahar şi observând cât de tare îi tremurau încă mâinile. Nu este tocmai cea mai incitantă prezentare din câte am auzit.

Era tot ce putuse obţine. Bărbatul o grăbise în casă fără a-i da nicio şansă să pună întrebări, dând tot timpul ordine personalului de parcă el ar fi fost cel care le plătea salariile. Oricine ar fi fost, era limpede că avea de-a face cu un aristocrat.

— Am auzit nişte zvonuri cum că aţi face parte din familia Albani, rupse ea tăcerea apăsătoare. Una dintre cele mai onorabile din oraş. Au dat unul sau doi papi, dacă nu

mă înşală memoria. Pe de altă parte, spuneţi că sunteţi englez.

Cu paharul în mână, se îndreptă spre unul dintre marile ei portrete agăţat pe peretele din partea cu *portego* a casei. Era unul dintre cele comandate de *marchese* în timpul relaţiei lor. Nu i-l trimisese decât pe acesta, cel mai mare şi mai recent, după ce se despărţiseră.

— Tatăl meu este lordul Westwood, îi răspunse distinsul oaspete în timp ce îi admira portretul. Mama mea, cea de-a doua lui soţie, este Veronica Albani. Din când în când vin la Veneţia. V-ar face plăcere să-i cunoaşteţi?

— Nu prea sunt invitată la reuniunile înaltei societăţi cu sânge albastru, îi răspunse ea în timp ce încerca să-l plaseze pe lordul Westwood.

Mai demult fusese obligată să înveţe pe de rost almanahul genealogic al lui Debrett şi cunoştea perfect complicatele legături familiale *ce* uneau aristocraţia Marii Britanii. Fusese totuşi amfitrioana politică a lui John Bonnard. Îşi amintea fără niciun efort numele tuturor celor care se prefăcuseră că n-o mai cunosc după divorţ – adică, toată lumea. Cu toate acestea, pentru moment, numele lordului Westwood nu-i spunea nimic. Nu avea nici cea mai mică idee care îi era locul în ierarhia nobiliară: duce, marchiz, conte, viconte, baron?

James îşi mută atenţia de la tablou, privind-o cu un aer sobru, de critic de artă.

— O asemănare excelentă.

Privirea lui inchizitorială o făcu să se simtă emoţionată ca o şcolăriţă, ceea ce era ridicol. „Eşti o curvă notorie”, îşi spuse. „O demimondenă. O damă de companie. Poartă-te ca atare”.

— Nimeni nu pare să ştie cum vă numiţi, continuă ea discuţia. Sunteţi foarte misterios. Mă întreb ce scrie în paşaportul dumneavoastră şi de ce nimeni nu cunoaşte un lucru atât de mărunt.

— Nu e niciun mister, zise James dând din umeri. Am ajuns la Veneţia de numai câteva zile, iar curioşii nu şi-au dat silinţa suficient ca să capete răspunsuri. Aşa cum

spuneţi, este un lucru foarte uşor de aflat. Nu trebuie decât să-l întrebaţi pe guvernatorul austriac, contele Goetz, ori pe soţia lui, sau pe domnul Hoppner, consulul general britanic. Făcu o pauză. Numele meu este James Cordier.

— Eu sunt Francesca Bonnard, se prezentă la rândul ei.

În sfârşit, începură să-i revină amintirile. Cordier era numele de familie al contelui Westwood.

— Măcar atâta lucru ştiu şi eu. Sunteţi faimoasă, se pare.

— Infamă, poate vreţi să spuneţi.

— Chiar aşa?

Ochii i se dilatară ca şi cum ar fi fost cu adevărat surprins, şi Francesca fu zguduită când descoperi că aceştia nu erau căprui-închis ori negri, ci albaştri.

Se aşeză în fotoliul de lângă ea şi se aplecă în faţă privind-o intens. Era obişnuită cu ocheadele bărbaţilor, dar nu era obişnuită să fie studiată de-parcă ar fi fost un text misterios în limba armeană. Se simţi brusc rigidă şi jenată. Era conştientă că obrajii începeau să-i ardă. Se înroşise, pentru numele Domnului! *Tocmai ea* se înroşise! Era deconcertată, nimic mai mult, îşi spuse. Bărbatul nu era ca aceia cu care se obişnuise. Se spunea despre el că ar fi fost un savant. Era retras. De ce n-ar fi fost şi excentric, la urma urmelor?

— Poate că nu ieşiţi prea des în societate, zise ea.

— Vă referiţi la societatea engleză? Nu, într-adevăr. Petrec prea puţin timp în Anglia.

— Eu sunt divorţată. Am fost căsătorită cu lordul Elphick. Divorţul nostru a iscat un scandal monstru.

— Credeţi că încă vă mai detestă? Ar fi în stare să angajeze ucigaşi şi să-i trimită să vă facă de petrecanie?

Îşi aminti de vizita lui Quentin şi de interesul lui neaşteptat pentru vechile scrisori ale lordului Elphick, dar respinse rapid această pistă. Dacă lordul ar fi ucis-o acum, ar fi intrat el însuşi în nişte încurcături din care nu i-ar fi fost uşor să iasă. Lăsase în urmă de multă vreme statutul de soţie-târfă detestabilă. Aici, pe Continent, se transformase

într-o femeie liberă şi elegantă, înconjurată de o mulţime de prieteni puternici. Dispariţia ei violentă ar fi provocat un scandal cu largi implicaţii internaţionale şi ar fi fost investigată cu scrupulozitate. Ca să nu mai spunem că Elphick nu avea de unde să ştie ce făcuse sau ce dispoziţii lăsase în legătură cu scrisorile, în eventualitatea unui deces suspect. Nu, asasinarea ei ar fi fost prea periculoasă pentru fostul ei soţ.

— Mă îndoiesc foarte tare. Îi sunt mai utilă vie decât moartă. Pare cu atât mai nobil şi mai virtuos prin contrast cu fosta lui soţie, ajunsă prostituată în Italia. Poate să pozeze într-un bărbat curajos şi greu încercat. Nu, categoric, dispariţia mea i-ar ruina toată distracţia.

— Odată cu distracţia dumneavoastră, dacă pot spune aşa…

Surprinzător, femeia izbucni în râs. N-ar fi crezut că putea râde din nou cu poftă, atât de repede după ce scăpase la mustaţă de la un viol urmat de o moarte sinistră. O interpretă ca pe o dovadă a propriei rezistenţe superioare. Deveni, dintr-odată, extrem de conştientă de o anumită încordare a bărbatului, care părea să îngheţe până şi aerul din încăpere, dar senzaţia îşi luă zborul înainte de a putea să-i acorde mai multă atenţie.

— Una dintre cele mai simple explicaţii ar fi aceea că erau tâlhari. Dar ce fel de tâlhari ar fi acţionat aşa? Le-ar fi fost mult mai uşor să vă lovească până vă pierdeaţi cunoştinţa, să vă smulgă rapid bijuteriile şi să vă ia banii, însă au preferat să vă producă cea mai mare suferinţă posibilă în puţinul timp pe care îl aveau la dispoziţie. Am văzut ce se petrecea de la balconul casei mele şi mi-a fost limpede de la început că atacul fusese atent pregătit. Infracţiunile violente se întâlnesc rar la Veneţia, aşadar avem toate motivele să credem că dumneavoastră aţi fost ţinta. Motivaţia, pe de altă parte…

James ridică din umeri în cel mai ne-englezesc mod cu putinţă, atrăgându-i din nou atenţia asupra spatelui său lat.

— Vorbiţi ca un avocat. Mi se pare că ştiţi foarte multe despre criminali.

— Iar dumneavoastră vorbiţi ca o persoană care detestă avocaţii, replică el pe acelaşi ton. Am impresia că ştiţi foarte multe despre ei.

— Sunt o femeie divorţată. Tatăl meu a fost Sir Michael Saunders, omul care, neajutat de nimeni, aproape că a pus în genunchi economia Marii Britanii în urmă cu câţiva ani. Da, domnule Cordier, îi cunosc foarte bine pe avocaţi şi nu-mi plac. Ceea ce nu înseamnă că i-aş urî. Pentru o femeie în poziţia mea, s-ar putea spune că ei reprezintă un rău necesar.

— A, da. Poziţia dumneavoastră de tânără divorţată.

— *Divorziata e putana,* preciză ea cu o notă de mândrie în glas. O târfă divorţată.

Bărbatul sări din scaun ca şi cum un ucenic al Satanei îl împunsese cu furca sa incandescentă în părţile moi.

— Dumnezeule! Îmi cer mii de scuze. Poate aveaţi treabă şi eu vă reţin?

*

Gestul lui sparse gheaţa, în sfârşit. Se holba la James cu ochii ei mari şi verzi, încă speriată şi atât de vulnerabilă. El ştia foarte bine că acesta nu era decât efectul secundar al şocului intens trăit mai devreme, dar atitudinea ei îl irita profund. Cu numai câteva clipe înainte se prezentase atât de arogantă, atât de încrezătoare…

Ca prin farmec însă, expresia de căprioară rănită se disipă şi Francesca izbucni într-un râs sănătos, făcându-i inima s-o ia razna. Nu se putu abţine şi începu să zâmbească, aproape fără voia lui.

Era bună, chiar foarte bună, se văzu el nevoit să admită şi în suflet, nu numai la nivel cerebral. Acum înţelegea mai bine de ce serviciile ei erau atât de scumpe şi de ce bărbaţii cu dare de mână se îmbulzeau să plătească. O frumuseţe rară ce se îmbina perfect cu un spirit exuberant. Îşi făcu socoteala că, probabil, era delicioasă în aşternut.

Bellaci, cunoscut pentru capriciile sale, avusese toate

motivele s-o păstreze atâta.

— Cum adică, să mă reţineţi de la treabă? îl întrebă, iar râsul i se transformă într-un chicotit şi lucirea perversă răutăcioasă îi reapăru în ochii de smarald. Asta este chiar tare, să vedeţi ce-o să se amuze Giulietta când o să-i povestesc. Nu, domnule Cordier. Eu nu sunt dintre acelea care cutreieră străzile în căutarea bărbaţilor. În plus, poate aţi remarcat că la Veneţia nu prea avem trotuare. Eu fac parte din categoria prostituatelor deosebit de lacome care lucrează acasă la ele. Şi mi-am făcut planul să petrec această noapte în pat cu… *o carte.*

— Toate acestea sunt foarte ciudate pentru italianul din mine. Mi-e greu să-mi imaginez că o doamnă ca dumneavoastră ar putea petrece noaptea singură. La fel de greu îmi este să înţeleg ce anume l-ar putea determina pe un bărbat să vă declare divorţ. Presupun că prefera bărbaţii sau oile? Respinse ideea cu o fluturare nonşalantă a mâinii. În fine, nu e treaba mea şi nu doresc să vă mai reţin de la lectură. Până la urmă, poate că o carte este preferabilă unui amant.

— Uneori, da, îi răspunse ea cu un surâs şăgalnic.

Nu era decât preludiul zâmbetului ucigaş ce trimitea o descărcare electrică de anticipare în sistemul nervos al bărbaţilor, din creştetul capului până la aparatul reproducător. Micul surâs era prefaţa drăcească a ceea ce ar fi putut urma. Putea să reprezinte o invitaţie sau o simplă aţâţare a simţurilor. Orice ar fi însemnat, funcţiona fără greş întotdeauna.

Temperatura şi pulsul agentului crescură, în timp ce creierul i se angajase în negocieri diplomatice disperate cu mădularul. „Ia-o uşor, băiete, nu e prima târfă care îţi face ochi dulci”, îşi ordonă mental. Avea prea multă experienţă ca să se lase dominat atât de uşor de patimă. Nu-i putea permite să capete un ascendent asupra lui. Se hotărî rapid că va urma strategia bărbatului inaccesibil.

— Mi-a intentat divorţ pentru adulter, îi declară ea nonşalant.

— Sunt şocat. M-aş fi aşteptat la reproşuri mai

serioase: că i-aţi pus arsenic în cafea, că i-aţi apretat chiloţii sau că l-aţi bătut la golf.

— Mi-e teamă că nu. Ideea cu arsenicul mi-a venit când era deja prea târziu.

— Pentru arsenic nu e niciodată prea târziu, remarcă el. Problema este că durează mult, în cazul în care nu vrei să-l faci să sufere amarnic. Sau să-i asiguri o moarte lentă şi dureroasă. Pentru rezultate rapide, eu recomand acidul prusic.

— Pare că vă pricepeţi bine la astfel de lucruri.

Îşi aminti că femeia îl văzuse omorând deja un om. Conştiinţa profesională nu-i dădea pace. Se blestema pentru modul necugetat în care acţionase. N-ar fi putut spune nici măcar dacă porcul mai respira sau nu când îl aruncase în canal. Un om inconştient se scufundă la fel ca un mort. Era genul de femeie care să fie surprinsă de puterea unui bărbat cu mâinile goale. Clar, nu era destul de dură. Spre deosebire de Marta Fazzi, de pildă.

— Mă pricep la multe. În tinereţe, am frecventat un anturaj dintre cele mai periculoase. Era purul adevăr. Întotdeauna prefera să spună adevărul, pe cât posibil, pentru că era mai simplu. Familia m-a trimis în armată, urmă el, loc unde tendinţele violente şi criminale pot fi lesne exploatate.

— Violenţa, da, dar otrava? Am crezut întotdeauna că este o armă femeiască.

— Familia mea are o lungă tradiţie în domeniu. Mamei îi curgea prin vene sânge de Borgia şi de Medici.

Se aplecă să pună paharul pe măsuţa joasă din dreptul ei când la nări îi ajunse un parfum aproape insesizabil. Iasomie?

Se îndreptă brusc de spate, rezistând tentaţiei de a verifica dacă mirosul provenea de la părul sau de la pielea interlocutoarei sale.

— Cât despre dumneavoastră, continuă el, văd că proveniţi dintr-o spiţă de femei extrem de curioase. M-aş bucura să vă satisfac… curiozităţile, dar sunt obligat să raportez incidentul guvernatorului austriac, ceea ce ar fi

trebuit să fac imediat. Austriecii ăştia iau regulile foarte în serios. Apoi, mâine călugării mă aşteaptă la ora zece fix. Vă voi trimite monografia mea despre metodele populare de asasinare din secolul al şaisprezecelea. Surorile mele spun că este o lectură excelentă înainte de culcare.

— De ce nu mi-aţi aduce-o chiar dumneavoastră? Aţi putea să-mi citiţi din ea.

Completarea „în pat” rămase nerostită. Nici nu trebuia.

Zâmbetul de pe buzele ei şi privirea verde ce-i dezmierda trupul bine făcut îl făcură aproape să cedeze. Ar fi vrut să se scufunde în ea, deşi era convins că n-ar mai fi găsit drumul înapoi la lumină.

„Legaţi-mă de catarg, ca pe Ulise”, îşi spuse.

— *Devo andare. Buona notte, signora.* Trebuie să plec. Noapte bună, doamnă.

— *Buon giorno.* Bună ziua, aproape că s-a luminat afară, îi răspunse ea amuzată.

— *Arivederci.* La revedere.

Plecă fără niciun comentariu suplimentar, temându-se că ar fi putut să se lase convins să vadă răsăritul împreună. Transpira prin toţi porii.

Capitolul 4

Păcat e, dar afurisitul soare
Nu vrea să-ţi lase-n pace biata came.
Căci arde, coace cu înverşunare.
Şi-aprinde vii dorinţi, şi pune coarne.
În van post negru, rugi şi închinare.
Căci foc pârdalnic stă în trup să-ţi toarne.
Şi fac ce oamenii numesc păcat.
Iar zeii, adulter (că nu-i în pat!) [4]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

4 Byron, *op. cit.,* p. 31 (n.tr.)

În după-amiaza următoare

Monografia domnului Cordier îi fusese livrată pe când se găsea încă în pat, deşi nu dormea. Îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii – ceea ce mai rămăsese din ea – plănuind cum să-l ucidă, ceea ce o făcuse să uite de cei care încercaseră s-o asasineze pe *ea.* Îi scrisese un scurt mesaj contelui de Magny, explicându-i succint ce se petrecuse şi că scăpase teafără. Îl trimisese pe Arnaldo cu mesajul şi revenise la lectură.

În prezent, rămasă în halatul de casă, îşi găsi o poziţie confortabilă pe una dintre canapelele salonaşului ei privat şi începu să citească:

În realitate, al doilea soţ al Lucreţiei Borgia fusese strangulat pentru că, fără voia lui, devenise un pericol politic pentru fratele ei, Cesare Borgia. Crima se petrecuse chiar în apartamentele cuplului. Lucreţia făcuse tot posibilul pentru a-şi salva soţul de numai douăzeci de ani, în zadar. A rămas multă vreme neconsolată, iar tatăl ei, sătul s-o tot audă văicărindu-se, a trimis-o la Roma.

— Aşadar, asta era problema mea, nu aveam un frate, murmură Francesca.

— *Signora,* a venit *Signora* Sab…

— A, dă-te la o parte din drum, strigă Giulietta împingându-l pe Arnaldo. Se repezi la prietena ei, îngenunche pe taburetul pentru picioare şi îi luă mâinile într-ale ei. Vuieşte toată Veneţia. Cineva a încercat să te ucidă? Nu-mi vine să cred.

— Crezi, nu crezi, chiar asta s-a întâmplat, îi răspunse Francesca lăsând să-i cadă cartea din mână. Orice altceva ai auzi nu sunt decât minciuni.

Îi descrise cu detalii nemiloase prin ce trecuse din momentul în care atacatorii săriseră în gondolă până la plecarea domnului Cordier. Pe la mijlocul poveştii, chipul Giuliettei deveni palid, dar relatarea încercărilor inutile de seducere a salvatorului ei îi readuseră culoarea în obraji.

— Trebuie să-l omor, declară Francesca. Voi folosi otrava, că e prea puternic ca să-l strâng de gât.

— Puternic, frumos, şi nu vrea să se culce cu tine? Înţeleg perfect de ce-ţi vine să-l omori, râse Giulietta.

James îi fusese descris în termeni care-ţi lăsau gura apă: părul negru şi cârlionţat, ochii şocant de albaştri, fizicul atletic, aura de masculinitate potentă pe care o emana.

— Voi trece peste acest moment şi-l voi lăsa uitării. O criză trecătoare, perfect justificată în condiţiile date.

— Un bărbat frumos apare şi-ţi salvează viaţa. Eşti în stare de şoc. E normal să vrei lângă tine în pat un tip musculos, capabil să te apere.

— Să mă apere şi să mă ajute să uit prin ce am trecut, o completă Francesca. Ce e mai potrivit decât sexul pentru a te ajuta să treci peste un moment neplăcut? Dacă n-ar fi dat bir cu fugiţii, aş fi putut dormi şi eu cum trebuie apoi.

— Te înţeleg, drăguţă, o asigură prietena ei. După ce treci printr-un pericol major sau după o înmormântare, nimic nu-ţi demonstrează mai plenar că eşti în viaţă decât joaca de-a monstrul cu două spinări. Nu pot înţelege totuşi de ce te-a refuzat. E clar, îi plac mai mult bărbaţii. Ce părere ai?

— Nu cred.

Francesca privi spre măsuţa plasată, ca întotdeauna, la îndemână. Astăzi, pe ea se aflau un decantor de vin şi două pahare, căci se gândise că prietena ei avea să ajungă mai devreme ca de obicei. Zvonurile circulau prin Veneţia cu viteza gondolelor. În mintea ei apăru imaginea degetelor lui atent manichiurate pe când aşeza paharul la loc pe măsuţă. Amintindu-şi de uşurinţa şi viteza cu care îl eliminase pe masivul atacator, simţi un freamăt rece – de frică sau de dorinţă, n-ar fi putut spune. Apoi, îşi aminti cum se aplecase deasupra ei, iar freamătul rece se transformă într-un fior de nerăbdare. Însă bărbatul se redresase rapid şi plecase.

— Oricum, nu contează, căci nu va primi o a doua şansă, urmă ea pe un ton detaşat. Fiul cel mic al unui nobil

englez? Nu ar avea cum să meargă, căci nu şi-ar putea permite să-mi asigure stilul luxos cu care m-am obişnuit, iar eu nu-mi voi coborî standardele.

Unul dintre aceste standarde consta în dureri de stomac pentru lordul Elphick ori de câte ori afla cu cine se mai culcase fosta lui nevastă, în loc să se bucure de căderea ei în mizerie, pe care o aştepta în zadar. Avea să aştepte până-şi dădea ultima suflare, în chinuri groaznice, după cum spera Francesca.

— I-am făcut ochi dulci domnului Cordier doar pentru că eram foarte obosită. Ezită înainte să continue: îi eram şi extrem de recunoscătoare, fireşte. Ştii că este prima dată când un bărbat sare în ajutorul meu? Niciunul dintre cei pe care i-am cunoscut, nici înainte şi nici după căsătorie, nu a mişcat măcar un deget când soţul meu s-a comportat atât de josnic. Tatăl meu fugise deja, lăsându-mă pradă lupilor. Imaginează-ţi ce am simţit când un străin şi-a pus viaţa în primejdie pentru mine!

Giulietta se încruntă neîncrezătoare. Se ridică de pe scăunaş, merse la măsuţă şi umplu două pahare cu vin din decantor. Îi dădu unul Francescăi şi-l înălţă pe al ei.

— Eşti în viaţă, asta este tot ce contează. Să bem în sănătatea vecinului tău.

— Pentru asta îi rămân recunoscătoare, orice s-ar întâmpla, zise Francesca ridicându-şi la rândul său paharul.

Ciocniră şi băură.

— Acum, îţi propun să-l lăsăm deoparte pe acest individ provocator care te salvează şi apoi, în mod cu totul stupid, nu profită ca să se bage în aşternutul tău, spuse Giulietta.

— Să-l lăsăm în plata Domnului, zid? Da, pentru că ţie nu-ţi vine greu să-l uiţi. Tu nici măcar nu-l cunoşti personal, dar eu am fost obligată să-l văd *ud* şi aproape în pielea goală!

— Nicio grijă, într-o bună zi vom face cunoştinţă. Abia atunci voi înţelege cum a reuşit să te facă să-ţi încalci propriile reguli. Momentan, nu contează decât pentru că ţi-a salvat viaţa. Dar pentru mine adevărata întrebare este:

cine te vrea moartă?

În aceeaşi noapte, la sala de spectacole La Fenice

La Gazza Ladra. Din nou. Lurenze. Din nou. Dar nu pe locul de onoare, remarcă James în timp ce-l urma pe guvernatorul austriac, contele Goetz, în loja doamnei Bonnard. Pe fotoliul favoritului, la dreapta Francescăi, se afla de data asta un ofiţer rus cu părul roşcat, iar în stânga era mignona ei prietenă, Giulietta. Cele două femei îşi ţineau capetele apropiate şi şuşoteau în spatele evantaielor.

Ofiţerul, care nu era cu totul străin de practicile femeilor, se întreţinea cu un consul rus, aflat alături. În schimb Lurenze, care avea mai puţină experienţă cu această specie, o privea cu lăcomia unui dulău care speră să cadă purceluşul de lapte de pe masă. Exact ca un câine, nu se lăsa deturnat cu uşurinţă.

Consulul Goetz, căruia protocolul îi cerea să-l prezinte pe James, încerca să obţină măcar pentru o clipă atenţia prinţului, care nu-şi putu ascunde neplăcerea cauzată de întrerupere. Catadicsi totuşi să-i arunce o privire în timpul prezentărilor şi lăsă să-i scape un mic oftat. Lui James nu-i fu greu să înţeleagă ce anume îl deranja – apariţia unui nou rival.

Complicaţia nu era însă suficient de gravă pentru ca Înălţimea Sa să-şi caute alte victime. Îl uită imediat ce-l văzu, iar atenţia lui se întoarse la doamna Bonnard.

Femeile, pe de altă pare, erau pe deplin conştiente de venirea lui. James nu avea nicio îndoială. Cu toate că nu-şi întorseseră capetele, observă micile modificări ale limbajului trupului, o anumită încordare a umerilor ce-i demonstra că erau foarte atente la ceea ce se întâmpla în spatele lor.

Ignorând încercările şuşotite ale aghiotantului său de a-l pune la curent cu locul domnului Cordier în aristocraţia britanică, Lurenze i se adresă fiinţei iubite:

— Madame, aici este atât de aglomerat. Poate că ar fi bine să luăm puţin aer.

— Vă mulţumesc, stimate domn, îi răspunse ea întorcându-se doar pe sfert şi prefăcându-se că nu-l vedea pe James. Nu mi se pare deloc aglomerat.

— Numai pentru că vă aflaţi la margine, după cum observ cu îngrijorare. Domnule conte Goetz, poate ar fi cazul să-i explicaţi doamnei care sunt pericolele în cazul în care se expune astfel. După ceea ce aţi păţit noaptea trecută, poate că puţină discreţie s-ar impune, măcar pentru câteva zile.

— Vreau să fiu văzută, îi răspunse ea adresându-i un zâmbet leneş rusului din dreapta. Să vadă toată lumea că nu mi-e frică, nu fug şi nu mă ascund.

— Perfect de acord. Ar fi o crimă să se ascundă, se băgă James în discuţie, încercând să nu pară iritat.

Pentru numele Domnului, aşa obişnuia să le zâmbească tuturor bărbaţilor cu care se întâlnea?

Cele două capete feminine se întoarseră simultan şi graţios către el.

— A, domnule Cordier, îi răspunse rece doamna Bonnard, v-aţi abandonat studiile înalte pentru a vă alătura nouă? Ne flataţi.

— I-am spus că trebuia s-o facă. Dacă n-ar fi fost el…

— Să nu înviem amintiri dureroase. Vreţi să fiţi amabilă şi să mă prezentaţi prietenei dumneavoastră?

— Cu mare plăcere. Giulietta murea de curiozitate să-mi cunoască îndrăzneţul vecin.

— Moartea nu este neapărat necesară, zise James aplecându-se asupra mâinii tinerei.

— Aşa spune acum, dar ştii prin ce calvar am trecut eu pentru a-i capta atenţia.

În urma acestui schimb de replici, contele Goetz reuşise cumva să-l prezinte tuturor.

— Acesta este omul zilei? exclamă ofiţerul rus, care era, de fapt, contele Vimstikov. Domnule Cordier, aş dori să vă strâng mâna. Aveţi întreaga mea recunoştinţă. Cred că vorbesc în numele tuturor celor prezenţi – poate în numele

întregii Veneţii – când vă adresez cele mai calde mulţumiri.

James era suficient de versat pentru a-şi ascunde surpriza. Mai primise mulţumiri în trecut, chiar frecvent, dar mai ales sub formă de bani sau obiecte de valoare. Nu era deloc obişnuit cu expresia recunoştinţei publice.

Este adevărat că raportase conştiincios tentativa de crimă atât consulului austriac, cât şi celui britanic, domnul Hoppner. Deşi meseria lui presupunea discreţia, genul acesta de afacere, cu o victimă celebră şi doi martori, nu ar fi avut cum să rămână un secret în Veneţia. Mai mult, dacă reieşea că fusese vorba de o infracţiune oarecare, fără legătură cu misiunea lui, poliţia guvernatorului austriac era cea mai în măsură să rezolve cazul. Cum toată lumea pleca de la premisa că fusese un atac ordinar, deşi inexplicabil, recunoştinţa oamenilor părea rezonabilă şi firească.

Spera din tot sufletul că aceasta era explicaţia corectă, ceea ce i-ar fi simplificat mult sarcina. În sufletul lui însă, simţea instinctiv că lucrurile erau mai complicate. Personal, atacul nu i se părea deloc banal. Chiar mai rău, îl luase cu totul pe neaşteptate. Nu primise nici cel mai mic avertisment că viaţa obiectivului ar fi fost în pericol, doar se întâmplase să fie în locul potrivit, la momentul potrivit.

Dacă n-ar fi fost acolo… Respinse acest gând sumbru şi se concentră asupra prinţului Lurenze, care îşi regăsise dintr-odată glasul şi îşi exprima recunoştinţa pentru salvarea splendidei curtezane.

— Lăudabil, fără îndoială, dar acest tip de eroism nu ar trebui să fie necesar. Orice femeie care circulă singură la astfel de ore târzii din noapte se expune unor pericole uriaşe.

Contele Goetz sări în apărarea serviciilor de poliţie ale oraşului, trăgând concluzia că fusese o aberaţie şi că făptaşii aveau să fie identificaţi în cel mai scurt timp, în baza investigaţiei demarate imediat după primirea plângerii. Se apropie de prinţ pentru a-i explica detaliile şi a-l convinge mai bine. Consulul rus li se alătură. Interesul naţional îl determină, cel puţin aparent, şi pe contele Vimstikov să renunţe la locul de onoare, pe care i-l cedă

ceremonios lui James, şi să se apropie de grupul reunit în jurul prinţului, blocându-i acestuia vederea spre aleasa inimii, spre iritarea sa vizibilă.

James se pregăti să ia loc pe scaunul lăsat liber.

— Nu acolo, se repezi Francesca. Mai bine veniţi la mijloc, între noi. Giulietta vrea să vă simtă muşchii.

— Aşa am putea clarifica dacă munca fizică dezvoltă masa musculară sau nu, râse Giulietta. Avem o dispută pe această temă.

— Mă sacrific pe altarul ştiinţei, glumi agentul secret.

Setul de scaune fiind tras foarte aproape de marginea lojii, spaţiul rămas era foarte îngust, făcând dificile mişcările. Era pe deplin conştient de foşnetul mătăsurilor doamnei Bonnard în timp ce aceasta îşi căuta o poziţie comodă, la dreapta lui. Nasul lui fin îi prinse din nou dâra parfumului, o invitaţie permanentă la descoperirea sursei. Pielea? Părul? Nu avea voie să dea curs impulsului de a-i amuşina ceafa. Se concentră asupra perlelor pe care le purta, de mărimea unor ouă de prepeliţă, întrebându-se câţi bărbaţi din lume, nu din Veneţia sau din această lojă, şi-ar fi permis să i le ofere cadou.

Calculele complexe ale patrimoniului cumulat al bărbaţilor din apropiere îi fură întrerupte de îndemnurile insistente la linişte. Pe scenă, primarul diabolic era pe cale s-o răpească pe sărmana Ninetta, una dintre părţile foarte reuşite ale operei.

*

Singura persoană din loja Francescăi care urmărea cu adevărat spectacolul era domnul Cordier. Ceilalţi încercau să-şi omoare plictiseala, păstrând tăcerea numai pentru a nu fi linşaţi de italienii din sală. Activitatea lor uzuală urma să se reia după momentul în care mulţimea dădea verdictul prin aplauze, fluierături, urlete, huiduieli, legume şi fructe aruncate în capul actorilor.

Vecinul ei rămăsese concentrat asupra operei mult după ce restul lumii îşi pierduse interesul, ceea ce-i permise

experimentatei curtezane să ia pulsul prezenţei lui puternice şi să-i simtă mirosul viril.

Era, fără doar şi poate, cel mai reuşit exemplar masculin din sală. Neîndoielnic o ştiau şi ceilalţi, se gândi ea.

„Bărbaţii sunt precum lupii sau câinii”, îi explicase mentorul ei, *madame* Noirot. „Unii conduc şi alţii ascultă. Vei vedea cum, atunci când apare unul nou în peisaj, ceilalţi fie se retrag, fie îl atacă pentru a-şi păstra poziţia. Bărbatul care îţi trebuie ţie este cel mai puternic, cel în faţa căruia ceilalţi dau înapoi”.

În acea clipă, masculul dominant din sală se afla lângă ea şi nici n-o băga în seamă. O ignora.

Acest tip de tratament o indigna peste măsură, dar nu era totul. La fel de revoltător i se părea faptul că bărbatul se bucura plenar de spectacol, aşa cum şi-ar fi dorit şi ea, dacă nu ar fi ştiut că o astfel de atitudine era considerată inadecvată de înalta societate.

Nu-i păsa câtuşi de puţin dacă părea inadecvat sau nu, pentru că avea toate avantajele de partea lui: a) era bărbat şi aparţinea aristocraţiei, aşadar putea face orice dorea; b) era un savant, iar acestora li se trecea cu vederea comportamentul excentric; c) cel mai important, se afla la vârful lanţului trofic din jungla bărbaţilor, aşa că nu era obligat să urmeze regulile celorlalţi.

Pe de altă parte, un fiu mai mic nu putea fi deasupra ei, îşi spuse, chiar dacă prezenţa lui îi transforma pe toţi ceilalţi bărbaţi în nişte pigmei nesemnificativi. Nu era deasupra ei, în ciuda umerilor laţi, a masculinităţii agresive şi a zulufilor sălbatici ce-i invitau degetele să-i tragă şi să-i mângâie. Nu era deasupra ei, deşi îi salvase onoarea şi viaţa. Ar fi putut-o poseda pe loc, dar îi refuzase generozitatea. Nu-i dăduse nici unui bărbat o a doua şansă vreodată.

Se ridică. Evident, toţi cei din lojă se ridicară politicoşi, pe când el, cu totul absent, continua să urmărească întâmplările de pe scenă. Rezistă pornirii copilăreşti de a-l molesta cu evantaiul – sau cu un scaun – şi se îndreptă

către Lurenze. La apropierea ei, ceilalţi bărbaţi se dădură la o parte, şi chipul frumos al tânărului prinţ se lumină ca soarele în miezul zilei. Îi oferi cel mai frumos zâmbet de care era în stare.

*

James o găsea amuzantă pe Giulietta. În mod normal – dacă ar fi făcut parte din grupul de bărbaţi ce roiau ca muştele în jurul celor două – ar fi ales-o fără ezitare, în virtutea naturii ei cumsecade, prin contrast cu toanele şi misterele Francescăi. Din păcate, nu i se permitea să ducă o viaţă obişnuită. Dacă ar fi avut una, aceea nu s-ar fi putut petrece decât la Londra. Ar fi ales o fată veselă şi simplă, care i-ar fi adus bucurie şi n-ar fi încercat să-l manipuleze. I-ar fi reamintit în fiecare zi că viaţa nu însemna doar minciună, trădare, lăcomie şi moarte. I-ar fi demonstrat că nu toţi oamenii îşi petreceau cea mai mare parte a timpului înotând într-o *mare di merda,* aşa cum devenea tot mai mult misiunea ce-i fusese încredinţată.

Ca de obicei, încerca să nu se scufunde în acea mare de excremente, deci nu putea să-şi concentreze farmecele asupra Giuliettei, în perspectiva unei încleştări corp la corp printre cearşafuri. Era obligat să se joace de-a şoarecele şi pisica cu prietena ei provocatoare, care acum se îndeletnicea cu ridicarea speranţelor şi a unor părţi anatomice ale lui Lurenze.

— Îi rezişti, dar ştiu că o doreşti, îi şuşoti tânăra pe după evantai.

— Ce bărbat ar putea să n-o dorească, zise el ridicând din umeri. Mă întreb cum o suporţi în preajma ta.

— În general, avem gusturi diferite la bărbaţi. De exemplu, mie îmi place mai mult de Lurenze decât ei.

— Este ceea ce s-ar putea numi o frumuseţe clasică, după cum se spune.

„Se mai spune şi că are creierul la fel de mare ca al unei veveriţe, dar este cel mai drăguţ creier de veveriţă din oraş”.

— Mi se pare atât de inocent, un copil nevinovat. E un lucru rar în lumea noastră.

— Nu va dura mult, te asigur.

— Ştiu, suspină Giulietta.

— Înţeleg că ţi se pare incorect să intri pe teritoriul de vânătoare al prietenei dumitale, chiar dacă acesta e atât de vast. Aş fi crezut că e plină lumea de bărbaţi, deci nu se supără dacă mai pierde unul, doi sau zece din când în când.

— Nu s-ar supăra, dar el nu are ochi decât pentru ea. Viaţa lui este prea îmbelşugată, prea uşoară, deci este atras de pericol, de ceea ce pare exotic, înţelegi? Cât despre mine, ce-i pot oferi cu acest chip copilăros cu care m-a blestemat natura?

— Sunt convins că nu este întotdeauna un blestem. Sunt bărbaţi care se dau în vânt după genul dumitale.

„Eu, de exemplu”.

— Da, dar nu el. Ce copil prostuţ! Nu-şi dă seama cât de bine ne-am amuza, câte lucruri ar putea învăţa de la mine. Pe când ea, ea îi frânge inima. Într-o bună zi trebuia să i se întâmple, măcar Francesca nu va fi crudă cu el. Cu toate acestea, nu mă pot abţine să nu visez.

— Sper că nu visezi la eliminarea concurenţei?

— S-o elimin pe Francesca? Îl privi cu ochii măriţi de uimire. Crezi că aş fi capabilă să trimit acele brute ca să-mi asasineze prietena pentru un *bărbat?*

Era uluitor cu cât dispreţ pronunţase ultimul cuvânt.

— Am înţeles, râse James, bărbaţii sunt prea josnici ca să merite să ucizi pentru ei.

— Nu trebuie să mă subestimezi, totuşi. Sufletul meu este italian. Dacă aş afla cine a încercat s-o ucidă, bărbat sau femeie, răzbunarea mea ar fi cruntă. Aş face-o cu acelaşi zâmbet îngeresc pe chip, iar autorităţile austriece nu m-ar putea condamna în vecii vecilor.

— Din păcate, doamna Bonnard n-are nici cea mai mică idee despre cine i-ar vrea răul. E convinsă că n-a fost mâna fostului ei soţ.

— Nici mie nu-mi vine să cred că ar putea fi el. Vezi dumneata, ei au un joc al lor de multă vreme, iar

asasinarea Francescăi ar însemna ca Elphick să admită că a pierdut.

— Un joc?

— E o chestiune privată, exclusiv între cei doi.

— Însă dumneata ştii despre ce este vorba.

— Dacă te interesează cu adevărat, întreab-o pe *ea.*

*

Francesca aruncă o privire furişă spre partea din faţă a lojii, unde domnul Cordier şi Giulietta erau afundaţi în conversaţie, capetele apropiate fiindu-le acoperite de evantai. Simţi o împunsătură ascuţită, ceva asemănător unei emoţii pe care n-o mai cunoscuse de multă vreme. Era doar o părere, nu putea fi geloasă, încercă să se convingă. Era foarte bine că se întreţinea cu prietena ei. Se întoarse către prinţ.

— Poate că aveţi dreptate şi sunt puţin nebună.

— Este imposibil, îi răspunse el galant.

Îşi aranjă postura pentru a-i arăta mai bine decolteul spectaculos.

— Nimănui nu-i place să fie considerat laş. Am preferat întotdeauna să înfrunt orice pericol cu pieptul înainte. Cu toate acestea, este prima dată când mi se întâmplă aşa ceva. Poate că nu mai gândesc logic. Poate că situaţia este mai gravă decât îmi dau eu seama, pentru că poliţia austriacă are o eficienţă redutabilă.

— Redutabilă, aşa este, spuse Lurenze coborând vocea. Parcă mărşăluiesc tot timpul, atât sunt de ţepeni. Şi au atât de multe reguli. Totul trebuie făcut ca la carte. Eu le spun glume, ei nu râd niciodată. Seamănă prea mult cu tatăl meu.

— Sunt convinsă că-i vor prinde rapid pe vinovaţi. Veneţia este totuşi un oraş destul de mic, unde nimeni nu poate păstra secrete şi nimeni nu se poate ascunde la nesfârşit. Laguna Veneţiei este şi ea intens patrulată. Cu toate acestea, încă n-au făcut nici cel mai mic progres. N-au găsit nici măcar cadavrele celor doi nenorociţi, adăugă

Francesca în timp ce în mintea ei reapărea imaginea violatorului cu gâtul prins în menghina braţului de oţel al domnului Cordier. Până când se rezolvă cazul, ar fi mai bine să evit necazurile. Poate că ar fi mai bine să nu mai ies fără escortă – cel puţin temporar.

— Doamnă Bonnard, mi-aţi luat vorbele din gură. Dacă… Nu-şi termină ideea şi zâmbetul mulţumit îi pieri de pe faţă, pe când ochii lui o luau în sus.

În aceeaşi clipă, tânăra curtezană deveni conştientă de o prezenţă masivă în spatele ei, deşi nu putea şti despre cine era vorba fără să întoarcă capul, tentaţie pe care şi-o refuză cu tărie. Simţea însă vibraţia charismei bărbatului străbătându-i tot trupul.

— Doamnă Bonnard, aş dori să vă spun o vorbă. Vocea de bas din spatele ei purta toate trăsăturile de neconfundat şi imposibil de imitat ale clasei engleze privilegiate.

— Doar un cuvânt, domnule Cordier, îi răspunse ea întorcându-se doar puţin. Vă ascult.

Îşi apropie gura de urechea ei.

— *Andiamo.*

La acest sunet, atât de tipic italian, atât de intim, pe pielea ei începură să danseze mici descărcări electrice. Îşi ascunse freamătul iraţional, spunându-şi că nu era prima dată când auzea invitaţia unui bărbat şi că vorbele „Hai să mergem” nu conţineau absolut nimic romantic.

Se întoarse complet pentru a-l pune la locul lui, lucru deloc simplu când ochii aceia de un albastru profund – câtuşi de puţin timizi ori ruşinaţi – îi înfruntară privirea, iar ea se văzu obligată să dea capul spre spate.

— Aţi spus doar un cuvânt.

Îşi îndreptă spinarea fără grabă. Zâmbea puţin, ca şi cum ar fi degustat o glumă numai de ei ştiută.

Francesca întoarse privirea puţin, suficient pentru a vedea cum iritarea prinţului Lurenze se transformase în cerbicie. Aparţinea uneia dintre cele mai puternice familii din Italia şi, oricât de naiv ar fi fost, se presupunea că ştie cum să pună la punct un mitocan.

— Opera nu s-a încheiat încă, domnule Cordier. Nu sunt pregătită de plecare, îi răspunsese ea limpede, refuzând să adopte tonul de false confidenţe pe care i se adresase bărbatul.

Nu aveau niciun secret care să-i apropie şi nici nu vor avea vreodată.

— Doamna nu este gata de plecare, se auzi şi vocea prinţului.

— Folosiţi-vă capul, doamnă, continuă James ignorându-l pe tânărul cu sânge albastru. În înghesuiala de la ieşire, orice răufăcător ar putea să vă atace şi să dispară cu uşurinţă în mulţime. Puteţi revedea oricând spectacolul, dacă doriţi cu orice preţ să aflaţi cum se încheie, sau v-aş putea povesti eu finalul.

Nu-i spuse că ştia foarte bine cum se termina opera, întrucât nici nu-şi mai amintea de câte ori o văzuse.

— Nu sunt laşă şi nu voi da înapoi. Refuz să-mi las viaţa condusă de o bandă de criminali.

— Este limpede că doamna nu doreşte să plece acum. Când va dori s-o facă, o voi escorta personal oriunde va dori. Contele Goetz s-a oferit să-i pună la dispoziţie câţiva soldaţi pentru pază.

Cordier catadicsi în sfârşit să-şi coboare privirea spre el.

— Propunerea dumneavoastră este deosebit de generoasă, alteţă. Dar, chiar dacă nu ar fi sub demnitatea voastră să faceţi pe câinele de pază, sunt sigur că nu aţi dori câtuşi de puţin să-i puneţi integritatea fizică în pericol fără voia dumneavoastră.

— Cum adică, îi pun integritatea fizică în pericol? Ce vreţi să spuneţi?

Lurenze se încordă ca şi cum ar fi fost pălmuit.

— Este posibil ca atacul să fie opera unor revoluţionari, a unor elemente insurecţionale. Aşa cum excelenţa voastră cunoaşte, fără îndoială, astfel de indivizi îşi aleg ţinte dintre personalităţile de prim rang. Sunteţi moştenitorul tronului Gileniei, pe când eu nu prezint nicio importanţă.

— Aici suntem de acord. Nu prezentaţi nicio importanţă, pentru nimeni, spuse Francesca. Cu toate acestea…

— Excelent. Mă bucur că am ajuns cu toţii la o înţelegere.

Deschise gura să-i răspundă, dar simţi cum mâna lui mare, puternică, o înşfăcase de antebraţ şi exercita o presiune slabă, dar constantă. Se uită la mâna lui, apoi ridică ochii din nou. Într-o lume normală, privirea pe care i-o aruncase ar fi făcut pe oricine să izbucnească în flăcări de ruşine şi să dispară într-un nor de fum, lăsând în urmă doar o grămăjoară de cenuşă.

El nici măcar n-o privi. Dădu din cap cu înţelegere spre Lurenze şi îi spuse ceva în rusă contelui Vimstikov. În timpul acesta, mâna lui continua să exercite aceeaşi presiune aproape dureroasă. Spre furia ei, era suficient ca s-o ridice din scaun şi s-o îndrepte spre ieşire.

— Cordier, îi şuieră printre dinţi, dacă nu-mi dai drumul imediat, te voi lovi acolo unde doare şi o voi face cu atâta putere, încât nu vei uita niciodată.

— Întotdeauna eşti atât de lentă? Nu este evident că încerc să-l ajut pe micul tău prieten?

Capitolul 5

Apuse soarele pe bolta vastă
Se-aprinse luna, diavoliţă veche;
Greşesc acei ce spun că ar fi CASTĂ.
Căci luna nu se culcă pe-o ureche
Nici la solstiţii că doar n-o fi proastă
Să nu mai toarne-n sânge-un pic de streche;
Trei ceasuri de-arde, gata, trage-o festă
Şi-n van apoi S-arate vrea modestă.[5]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

5 Byron, *op. cit.,* p. 43 (n.tr.)

Adevărul pe care James dorea să-l audă era acela că nu mai raţiona clar.

La un moment dat o asculta pe Giulietta, încercând să afle cât mai multe despre prietena ei în spatele lor, dincolo de limita viziunii sale periferice, se aflau însă prietena respectivă şi Lurenze. Nu putea prinde mai mult de un cuvânt din zece din conversaţia lor, dar nu avea nevoie de mai mult pentru a înţelege ce se petrece.

Era conştient că Bonnard se apleca tot mai mult peste prinţ pentru a-i permite să se scufunde cu privirea în decolteul ei şi auzea cum tonul femeii devenea tot mai profund şi mai seducător.

În secunda următoare îi îndruga nişte scuze stângace Giuliettei, se ridica de pe scaun şi se îndrepta spre cei doi, care stăteau cu capetele aproape lipite, ca nişte îndrăgostiţi ce-şi împărtăşeau secrete.

O văzu pe femeie cum îşi aplica artele vrăjitoreşti asupra tânărului prinţ şi deliciul ce-l cuprinsese. Pe acesta, ca pe un căţeluş când era mângâiat pe burtică. James se trezi că mai avea puţin şi o sălta de aripă ca s-o scoată afară din sală.

Din fericire, minciuna era a doua lui natură. Avusese o conştiinţă la un moment dat, demult, dar nu-şi mai amintea la ce-i folosise. Minciuna funcţionase, asta era ceea ce conta.

Simţea furia ei în aer în timp ce o conducea spre ieşirea din teatru, dar curtezana nu făcuse scandal şi nu încercase să se apere prea viguros. Se întâlniseră cu câteva cunoştinţe pe traseu şi Francesca le salutase ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fără nicio şovăire. Ca multe femei din branşă, era o excelentă actriţă. Ar fi dat orice să-i implânte un pumnal în inimă, dar făcea eforturi să nu-şi dezvăluie aceste porniri, lăsând impresia că ieşea paşnic la braţ cu el.

Păşiră în noapte şi James fu oarecum uşurat, dacă nu surprins, să vadă că gondola personală o aştepta. Barcagiii ei erau băieţii pe care te puteai baza, îi confirmase Zeggio.

Strămoşii lor serviseră de generaţii întregi marile familii veneţiene, apărându-le de trădarea politică sau personală.

— Foloseşte altă rută decât cea obişnuită, îi spuse lui Uliva, care acceptă dând din cap fără comentarii.

Îşi croiră drum pe Rio delle Veste, pe lângă şirurile de ambarcaţiuni ancorate la poarta din spate a teatrului La Fenice. Doamna Bonnard se aşezase la locul ei într-o postură ce-i amintea de momentul când făcuse pe Don Carlos, cu umărul sprijinit de marginea ferestrei deschise şi obrazul sprijinit în pumn.

Se uita afară şi făcea tot posibilul să-l ignore, ceea ce şi-ar fi dorit şi el, fără să fie în stare. Închisese uşa cabinei fără să-şi dea seama, iar acum se găsea captiv în acel spaţiu care, cu tot cu ferestrele deschise, era mult prea mic, multe prea intim.

Gondola naviga lin pe ape, dar, inevitabil, câte un val îi făcea să li se atingă şoldurile, ori umărul ei de cotul lui. Marginea rochiei de mătase pe care o purta femeia i se freca de pantaloni, iar brize ce trecea prin micuţa cabină îi aducea în nări parfumul ei suav.

Avea nevoie de o diversiune. O ceartă ar fi fost exact ce-i lipsea, dar nu dorea să fie el cel care rupea tăcerea. Privind brăţările cu perle şi diamante ce-i atârnau de încheieturi, încercă din nou să calculeze mintal cam cât ar fi putut costa.

— Zi aşa, o ajutai pe Giulietta. Ce amabil din partea dumitale, spuse ea când depăşiră ultimele bărci ale spectatorilor care plecau de la operă.

Pe nesimţite, adresarea protocolară făcuse loc celei prieteneşti.

— M-am gândit că nu aveai nevoie decât de un mic apropou. Îmi venea greu să cred că îţi doreai într-adevăr să-l păstrezi pe micul prinţ pentru tine. Ştiu că, de fapt, nu-l vrei.

— Nu există greşeală mai mare decât să-i laşi pe bărbaţi să creadă că sunt doriţi. Lasă-i doar să bănuiască.

Privirea plină de furie pe care i-o aruncă era la fel de elocventă ca o firmă de bodegă. Îşi propuse s-o ignore, dar

îi venea greu.

— Dacă te referi la mine, să ştii că am bănuieli foarte întemeiate.

— Trăieşti cu falsa impresie că nu mai pot trăi fără compania ta. Permite-mi să-ţi alin anxietăţile. Noaptea trecută eram şocată de cele întâmplate, iar raţiunea mi-a fost întunecată de recunoştinţă. Nu mai este cazul acum. Ţi-ai pierdut prima şi singura şansă pe care o aveai cu mine.

— Nu de aceea te-am scos din teatru.

— Să fim serioşi, nici pentru Giulietta. Este cel mai subţire pretext din câte am auzit, chiar mai slab decât cel pe care i l-ai servit lui Lurenze.

Nu avea niciun fel de motiv să se simtă ruşinat, îşi spuse James. Toată viaţa lui era construită pe false pretexte. Dar, pe cât de uşor îi venea să mintă pe toată lumea, pe atât de greu îi era să se mintă pe el însuşi.

Nu putea pretinde că nu ştia adevăratul motiv pentru care simţise nevoia să o scoată din sală. Trebuia să admită că femeia îl pusese pe jar. Parcă era nebun. De fapt, lucrurile stăteau chiar mai rău: el, un profesionist al manipulării, se lăsase adus înapoi în pielea băieţaşului impetuos care fusese cu mult timp înainte.

În acest timp, ea rămânea de gheaţă, cu bărbia catifelată sprijinită în aceeaşi poziţie, cu privirea bântuind alene între peisajul exterior şi persoana lui.

— Ce să spun despre tine, care te jucai cu Lurenze, încercând să mă determini să fac exact ceea ce am făcut.

— Şi a funcţionat, nu-i aşa? Bărbaţii sunt atât de simpli, le place atât de mult competiţia, râse Francesca, spre surprinderea lui.

— Este adevărat, zâmbi şi el. Ne-am bate pe orice, chiar şi pe lucrurile pe care nu ni le dorim cu adevărat.

— Dacă încerci să mă faci să-mi înghit vanitatea, să ştii că n-o să reuşeşti. Aminteşte-ţi, rogu-te, că sunt o femeie divorţată, Cordier. Am fost insultată şi calomniată de experţi în materie.

Bărbatul simţi o strângere de inimă. Nu, nu putea fi

conştiinţa. Scăpase de ea cu zece ani în urmă, în Franţa. Era… iritare.

— Aminteşte-ţi, rogu-te, că nu ai de-a face cu un vlăstar regal răsfăţat de douăzeci şi unu de ani, doamnă Bonnard, ci cu un bărbat de treizeci şi unu de ani, care a văzut şi a trăit destule la viaţa lui. Nu eşti prima femeie care încearcă să mă seducă.

— Nici nu am început să încerc. Când o voi face, dacă o voi face, vei simţi.

— Noaptea trecută ai încercat cât ai putut de bine.

— Crezi că am făcut un efort deosebit? Sprâncenele bine conturate i se ridicată întrebător. Nu ţi-am oferit decât o jumătate de invitaţie. De fapt, un sfert. Doar un diez peste nu. Dacă mi-aş pune mintea cu tine, n-ai avea nici cea mai mică şansă să-mi rezişti.

James îşi aminti de râsul ca de sirenă. O clipă avu impresia că avansa pe nisipuri mişcătoare, dar îşi reveni.

— Ai o impresie prea bună despre tine însăţi. Perlele pe care le porţi, deşi valorează cât răscumpărarea unui rege, nu sunt o dovadă că eşti irezistibilă, ci că pe lume există mulţi bărbaţi proşti.

Unii bărbaţi erau mai slabi, într-adevăr. Se aşeză mai comod şi îşi lăsă privirea să alunece peste bijuteriile pe care le purta Francesca, de la cerceii cu perle în formă de pară la cele două coliere care îi încercuiau gâtul.

De cel mai scurt, aflat deasupra, atârnau perle de aceeaşi formă, dar de dimensiuni diferite, dispuse în ordine crescătoare, cu cele mai mari în centru. Acestea îi indicau despărţitura sânilor, care se ridicau şi coborau într-un ritm ce-i sugera că vorbele lui îşi atinseseră, fie şi parţial, ţinta.

Rochia de culoarea spumei de mare era asortată cu bijuteriile, amintind de originea acvatică a unora dintre acestea. Brăţările cu perle şi diamante de la încheieturile subţiri străluceau pe mănuşile de culoarea untului topit.

Spectacolul acesta de opulenţă constituia o tortură pentru un bărbat în care se ascundea un hoţ. Era frustrant că nu putea să i le fure şi s-o lase în plata Domnului.

— Nu crezi că te voi aduce în genunchi, se auzi vocea

ei arogantă şi provocatoare. Vrei să punem pariu?

James deveni brusc atent. Tensiunea din cabină crescu de peste zece ori.

— Nu pariez niciodată contra femeilor. E nesportiv.

— Auzi adesea această scuză de la bărbaţi care nu suportă să fie înfrânţi de o femeie.

— Eu nu pot fi înfrânt.

— Ba da, ai pierde. Să vedem, care ar putea fi miza? Francesca închise ochii puţin, prefăcându-se că se concentrează. Ştiu. La magazinul Faranzi am văzut o parură cu peridote care mi-a plăcut.

— Peridot? Atât de ieftin? Nu-ţi valorizezi prea mult talentele.

— Am calculat după media veniturilor tale, îi replică ea. Vei vedea că aceste pietre sunt dureros de scumpe. Va trebui să iei un împrumut ca să le cumperi, dar suma nu ar depăşi solvabilitatea unuia dintre fiii mai tineri ai lordului Westwood.

— Înţeleg. Nu vrei doar un pariu valoros, ci unul care să fie dureros şi umilitor în acelaşi timp.

— Aşa este. Pariem?

— Dar dacă pierzi?

— Nu voi pierde. Dacă orgoliul tău masculin te îndeamnă să crezi că vei câştiga, n-ai decât să stabileşti tu preţul.

„Scrisorile”, se gândi James. „Motivul pentru care sunt obligat să am de-a face cu tine. Nu vreau decât nenorocitele alea de scrisori, lua-te-ar naiba să te ia”. Chiar dacă aşa ar fi stat lucrurile, chiar dacă nu voia nimic altceva de la ea decât scrisorile, ar fi fost o mare greşeală să mizeze pe ele.

— Peridotele, îi răspunse.

Nu păru prea surprinsă. Îşi luă mâna de la obraz şi înclină capul într-o parte, studiindu-l atent.

— Vor fi un cadou pentru logodnica mea, adăugă el.

— Eşti logodit? se miră ea.

Era o minciună facilă. Era mult prea furios pe el însuşi pentru a continua.

— Nu încă, îi răspunse. Dar, cu siguranţă, vor reprezenta un simbol frumos pentru viitoarea mea logodnică. Vor semnifica puterea de a-mi apăra principiile şi onoarea în faţa tentaţiei aproape irezistibile.

Ochii ei verzi se îngustară.

— Nu există *aproape.*

— Vom vedea. Tu alegi locul şi ziua.

— Acum, hotărî ea. Mai avem destul timp până ajungem acasă şi, oricum, n-ar trebui să dureze prea mult timp.

Încrederea, mai bine zis, insolenţa ei, era dincolo de raţional şi extrem de enervantă. Ar fi trebuit să-şi ţină gura. Ar fi trebuit să tragă de timp, să se gândească atent la pasul următor. Era însă prea supărat – pe ea, pe el însuşi.

— Hai să văd ce poţi, îi spuse.

*

Francesca nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de furioasă. Îşi bătuse joc de ea noaptea trecută şi acum o considera disponibilă, credea că o putea culege ca pe o poamă coaptă ce stă să cadă. Pentru el, nu era nimic mai mult decât o curvă oarecare.

„Asta eşti, asta ai ales să fii”, îi şopti vocea raţiunii.

Era purul adevăr. Cu toate acestea, perlele pe care i le dăruiseră bărbaţii nesăbuiţi reprezentau un semn de respect, un simbol al puterii sale. Încă de când părăsise Anglia – insula aceea frigidă, plină de puritani provinciali ipocriţi, niciun bărbat nu o tratase cu dispreţ… cu excepţia acestuia. Un englez, desigur. Pe jumătate englez, ca să fie mai precisă, dar o jumătate era suficient. Trebuia să-i dea urgent o lecţie.

Fără grabă, trase obloanele, apoi se întinse către el, lăsându-şi pieptul să se frece de al lui, ca să le închidă şi pe cele de la fereastra de vizavi. Simţi cum respiraţia bărbatului se accelerează.

— Gata. Nimeni nu ne vede, murmură ea punându-şi cuminte mâinile în poală.

— Oricum nu ar avea ce să vadă, răspunse el pe un ton glacial.

— Vom vedea.

Îşi coborî ochii la mâini şi continuă să le privească un lung moment, făcându-l să aştepte. Cum se afla la stânga ei, începu cu mănuşa stângă. O trase spre încheietură până ajunse la brăţări. Trase de degetul arătător, de cel mijlociu, de cel mare şi aşa mai departe, deget cu deget. O făcu încet, ca şi cum mintea ei ar fi fost în altă parte. Apoi, o trase încet pe sub brăţări şi o lăsă să-i cadă în poală.

Nici nu se uita la el, pentru că nu avea de ce. Ştia că nu-şi putea desprinde privirea de la mâinile ei. Ştia că respira mai repede şi mai greu şi că se străduia să ascundă asta.

Începu să lucreze la mănuşa cealaltă, în acelaşi mod lent, relaxat, ca şi cum ar fi fost singură în budoarul ei şi s-ar fi dezbrăcat după o zi obositoare. Scoase şi a doua mănuşă. Îşi aranjă brăţările, mângâind pietrele preţioase cu buricele degetelor. Ridică mâna.

James se încordă. Nu-l atinse însă pe el, ci îşi ridică mâna la urechea dreaptă, făcând o cărare cu arătătorul prin spatele acesteia, zăbovind în locul de sub ureche unde îi plăcea să fie sărutată.

Îl simţi că se foia pe scaun, dar continuă să-l ignore. Se prefăcea că era singură şi că se bucura egoistă de trupul ei. Îşi ridică degetele la cercei, mângâind perlele în formă de pară, savurându-le textura. Erau cele mai senzuale pietre.

Lăsă mâna să-i coboare pe colierul de deasupra şi se bucură de atingerea fină a pietrelor preţioase. Le mângâie înainte şi înapoi, până ajunse la perla imensă din centru. Coborî mai mult, la celălalt colier. Şi continuă.

De această dată îşi lăsă mâna să alunece prin mătasea fină a corsajului, făcând să foşnească materialul. Îşi cuprinse încet sânul în mână.

De lângă ea se auzi un sunet, ca şi cum bărbatul îşi dregea glasul.

Nu se uită la el. Îşi privea mâna ca şi cum aceasta ar

fi avut o voinţă a ei. Era ca atunci când, singură acasă, se mai mângâia într-un anume mod, din când în când, mai ales când se plictisea. Îşi trecu degetul peste marginea corsajului, marcând limita decolteului. Apoi, pe nesimţite, trase de stofă şi dezgoli încă un centimetru de piele.

De data aceasta, din stânga auzi o expiraţie grea.

— *Diavolo!* mormăi bărbatul.

Braţele lui puternice o înşfăcară de mijloc. O trase violent în poala lui, o apucă de ceafă şi îşi apropie faţa de a ei. Se întâmplase atât de repede, mult mai repede decât se aşteptase. Nu era pregătită, nu era gata.

— Nu sunt gata…

Gura lui nu-i permise să continue. Era o gură caldă şi încăpăţânată, foarte, foarte furioasă.

Îşi înfipse unghiile în pieptul lui şi-l împinse. „Nu sunt gata încă.”

— Nu sunt…

Dar uită restul, pentru că gura lui era atât de caldă şi de sigură şi… Dintr-odată, mâinile i se înmuiară, mintea i se înceţoşă şi totul deveni fierbinte şi confuz. Îl putea mirosi, mirosea a bărbat. Un amestec de săpun de ras şi amidon şi lenjerie proaspăt spălată. Aerul umed al Veneţiei i se impregnase în lâna pardesiului şi toate se amestecau cu mirosul pielii lui.

Îl putea simţi: trupul acela mare şi cald, sub hainele civilizate. Putea simţi tensiunea din pulpele lui puternice. Era conştientă de fierbinţeala pe care o simţea la şezut, de excitaţia lui. Un resort i se declanşă în partea de jos a pântecelui şi căldura începu să o penetreze progresiv pe acolo, ca un şarpe.

Mâinile ei îl apucară de umeri, apoi urcară în căutarea zulufilor negri. Îl ţinu aşa şi îi răspunse la sărut, cu aceeaşi furie şi încăpăţânare. Era furioasă şi plină de patimă, dar şi fierbinte, tremurând de dorinţă.

Bărbatul voia să-i bage limba în gură, şi ea cedă. Gustul lui era întunecat şi vicios, exact cum şi-l imaginase. Avea gustul tuturor păcatelor contra cărora fusese avertizată şi pe care le comisese în mod repetat, gustul

tuturor regulilor pe care le încălcase.

Auzea un zgomot îndepărtat, ca un bubuit şi îşi dădu seama că acesta venea din interior, de la inima lui sau a ei, nu-i păsa. Îi păsa în schimb de mâinile lui cu degete lungi, apucătoare, care i se plimbau pe spinarea arcuită, alunecând peste perle şi peste pielea ei, în sus, către locul unde i le invitase cu câteva secunde mai devreme.

Îi dădu jos corsetul şi o apucă de sâni, după care se desprinse din sărut şi-şi înclină capul. Ea se trase puţin în spate, ca să-i facă loc. O sărută apăsat pe un sân dezgolit, apoi pe celălalt.

În cele din urmă, îi ridică fruntea şi o privi, ochii lui negri lucind diabolic în lumina palidă a felinarului.

— Eşti o fată foarte, foarte rea, îi spuse cu voce răguşită.

O ridică şi o puse la loc pe banchetă cu gesturi brutale.

Dorinţa fierbinte i se transformă în furie oarbă. Îi venea să se ridice şi să-l strângă de gât… îşi stăpâni cu greu aceste porniri, o urmă de raţiune spunându-i că era mai puternic decât ea şi că o încercare de acest fel ar fi făcut-o să pară şi mai ridicolă decât era deja.

Deveni din nou conştientă de răpăiturile înfundate ce-i ajungeau la urechi. Inima îi bătea puternic, a dorinţă înşelată, a furie, dar mai era ceva. Începuse ploaia. Stropii grei loveau acoperişul subţire al cabinei.

Bărbatul împinse obloanele şi se uită afară.

— Am ajuns acasă. Ai pierdut, *cara.*

Acasă, deja? Deschise fereastra din dreptul ei. Erau acasă la ea. Clipi neîncrezătoare. Îl privi, dar el nu se întoarse, continuând să se uite afară.

— *Maledizione!* îl auzi blestemând.

Se aplecă lângă el ca să vadă despre ce era vorba. O gondolă mare, ostentativă aştepta la poarta dinspre canal cu felinarele de poziţie aprinse.

În gondola de lux îl putea vedea pe prinţul Lurenze, alături de contele Goetz. Cordier se întoarse către ea şi, cu gesturi stângace, începu să-i aranjeze corsajul.

Îl plesni nervoasă peste degete şi îşi acoperi rapid sânii, apoi îşi netezi ţinuta şi îşi compuse o atitudine demnă.

Când gondola atinse cheiul, era pregătită. Îl lăsă pe Cordier s-o ajute să coboare, dar nu avea ochi decât pentru Lurenze, căruia îi adresă un zâmbet cald, ca unui prieten intim. Îi vorbi ca şi cum ar fi fost doar ei doi pe lume şi nimeni altcineva.

— Ce surpriză plăcută! Sau poate că n-ar trebui să fiu surprinsă? Am programat o *conversazione* şi am uitat cumva de ea, în agitaţia acestor zile?

— Nu, doamnă, câtuşi de puţin, h răspunse Goetz. Suntem aici pentru că avem lucruri urgente să vă comunicăm.

Înălţimea Sa nu făcu decât să aprobe plin de importanţă din cap. Probabil că încerca să-şi revină după efectele devastatoare pe care le avusese zâmbetul curtezanei asupra lui.

— Imediat după ce aţi plecat cu domnul Cordier, aici de faţă, am primit un mesaj, continuă guvernatorul. Un bărbat a fost capturat pe când încerca să-şi croiască drum spre interiorul peninsulei cu o gondolă furată. Avem motive serioase să credem că ar putea fi unul dintre cei care v-au atacat. Domnule Cordier, suspectul este în custodie. V-aş ruga să ne ajutaţi dumneavoastră cu identificarea, pentru a o scuti pe doamna de o asemenea însărcinare neplăcută.

— Totul este sub control, stimată doamnă, interveni Lurenze protector. Nu aveţi de ce să vă mai temeţi. Voi rămâne aici şi vă voi păzi ca un câine credincios, încheie el aruncându-i o privire sfidătoare agentului secret.

Această atitudine plină de curaj nu-i putea ascunde nesiguranţa fundamentală. Avea toate motivele să fie şovăielnic, ea o ştia foarte bine, după ce îi respinsese fără drept de apel toate ofertele anterioare de a o proteja. Se apropie de el.

— Sunteţi extrem de amabil, alteţă. Vă mulţumesc din suflet. Prezenţa dumneavoastră lângă mine îmi face cea mai mare plăcere.

Ochii lui gri se aprinseră şi colţurile gurii, frumos conturate, i se ridicară vizibil. Era expresia fericirii pure, neruşinate, imposibil de ascuns.

Francesca îşi îndreptă atenţia spre guvernator, prefăcându-se că doar cu greu îşi lua ochii de la chipul extatic al prinţului.

— Pe data viitoare, domnule conte, îl salută ea cu o scurtă reverenţă. *Addio,* domnule Cordier.

Cu aceste cuvinte, se întoarse şi îl apucă pe Lurenze de braţ, îndreptându-se spre casă fără a mai întoarce capul.

Mai târziu, la Palatul Dogilor

James spera din toată inima că austriecii îl arestaseră pe adevăratul vinovat, pentru că simţea nevoia presantă să bată pe cineva. Fusese foarte aproape de a-şi pierde orice control şi a o poseda pe curtezană chiar acolo, în cabina gondolei. Se comportase ca un şcolar la prima vizită la bordel.

Perla cea mare, care îl lovise în frunte pe când se lăsa desfătat între sânii duduiţei, fusese salvarea lui. Acea mică lovitură rece îi amintise unde se afla, cine era şi ce misiune avea…

Ideea riscului la care se expusese inutil îl făcu să roşească. *Imbecille! Idiota!* se complimentă în gând. Ce metodă bună de a face pe masculul greu de cucerit. Femeia l-ar fi regulat şi l-ar fi azvârlit în lada de gunoi a amanţilor folosiţi. Avea peşti mult mai graşi în năvod.

Peridote. Nişte jucărioare pentru ea, dar care ar fi trimis un tânăr nobil mai sărac în braţele cămătarilor, din care de multe ori nu exista ieşire.

Cu toate acestea, reuşise să scape. Câştigase pariul şi o umpluse de draci. Dacă n-ar fi apărut Goetz şi copilandrul holbat, poate că ar fi convins-o să extindă pariul. „Îţi mai dau o şansă”, i-ar fi putut spune. Ea l-ar fi invitat probabil în casă, iar acolo – cu puţină atenţie şi inteligenţă – i-ar fi câştigat încrederea.

Dar nu. În loc de asta, va fi nevoit să piardă ore în şir cu proceduri birocratice, încercând să stoarcă informaţii de la un vagabond fără a-i dezvălui guvernatorului austriac adevăratele lui scopuri.

La asta se gândea James pe când străbătea împreună cu contele Goetz coridoarele Palatului Ducal. Pe drum, discutaseră despre cum vor proceda cu suspectul şi reuşise să-l facă pe guvernator să creadă că planul de interogatoriu pe care i-l sugerase James îi aparţinea în întregime austriacului.

După ce traversară un pasaj întunecos, îngust, ce pornea din sala de consiliu, ajunseră în biroul Inchizitorului de stat. Nu era o încăpere frumoasă. Chiar şi cei care nu se speriau uşor îi puteau simţi istoria sumbră, ca şi cum ar fi fost bântuită de sufletele tuturor celora care suferiseră acolo.

Austriecii ştiau foarte bine că frica era o tactică veche, dar care funcţiona fără greş. Pentru a băga spaima în sufletul prizonierilor, aceştia era coborâţi în *pozzi,* puţuri. Celulele înguste, umede şi întunecoase adăpostiseră odinioară numeroşi duşmani ai Republicii Veneţiene. Acum, locul era trist şi pustiu.

Guvernatorul îi prezentă această parte a Palatului Ducal în timp ce aşteptau să fie adus suspectul. În sfârşit, apăru, înconjurat de patru gardieni, precauţie cu totul inutilă din moment ce avea gleznele legate cu lanţuri grele.

James rămase în umbră, aşa cum convenise cu Goetz. Prizonierul se concentră asupra guvernatorului, pe el considerându-l un personaj secundar.

Interogatoriul începu, în limba italiană, dar nu avansă prea mult. În primul rând, dialectul sudic vorbit de suspect era cu totul de neînţeles pentru guvernator şi dificil chiar şi pentru James. În al doilea rând, individul, care se recomandase drept Piero Salerno, afirma sus şi tare că nu cunoştea nimic despre nicio doamnă. Căzuse întâmplător dintr-o barcă de pescuit, spunea. Nu încercase să fure o gondolă. Se urcase la bord doar pentru că nu mai putea să înoate.

Goetz oftă şi se întoarse către James.

— Domnule, l-aţi mai văzut vreodată pe acest bărbat?

Prizonierul îl privi buimac. Uitase cu totul că mai era cineva în cameră. Îşi întinse gâtul cât putu, încercând să discearnă umbra din colţul opus.

Deşi cea mai mare parte a încăperii era cufundată în întuneric, suspectul, aşa cum ceruse James, se afla într-un cerc de lumină. Chiar în condiţii mai dificile, tot l-ar fi recunoscut. Îi zărise chipul doar pentru o clipă, dar în meseria lui memoria pentru detalii era esenţială.

— El este.

Păşi brusc în lumină. Piero începu să tremure şi se dădu înapoi. Unul dintre gardieni îi întrerupse mişcarea cu vârful baionetei.

— Ce păcat, adăugă James. Speram să stau de vorbă cu celălalt. Ăsta nu făcea decât să vâslească.

— Este complice, pedeapsa va fi aceeaşi, spuse Goetz.

— Şi dacă acceptă să coopereze? Poate că aş avea mai mult succes între patru ochi. Ar avea mai multă încredere într-un chip cunoscut.

— Nu! strigă Piero cu ochii măriţi de groază.

Însemna că nu se îndepărtase prea mult noaptea trecută. Reacţia demonstra că asistase la tratamentul aplicat complicelui său.

James îi zâmbi amabil. După ce Goetz făcu semn gărzilor să părăsească încăperea şi-l lăsă singur în compania prizonierului, începu să vorbească în cea mai simplă şi mai clară italiană de care era capabil.

— Am avut o noapte grea, Piero. A trebuit să plec de la operă înainte de final – l-am abandonat pe *Rossini,* dacă poţi să concepi un asemenea sacrilegiu! O femeie mi s-a plâns tot timpul că are probleme cu bărbaţii, în timp ce alta a încercat să-mi sucească minţile. Aveam lucruri mult mai importante de făcut decât să pierd vremea aici cu gunoaie ca tine. Pe scurt, sunt foarte prost dispus şi am un chef nebun să lovesc pe cineva. Nu erai prima mea opţiune, dar, dacă nu am de ales, mă voi mulţumi cu tine, ghem de rahat

puturos.

Înaintă amenințător. Piero încercă să se tragă înapoi, dar lanțurile de la picioare îl încurcau, așa că se împiedică și căzu. Cu un oftat, James se aplecă, sucindu-i fără menajamente brațul în timp ce-l ridica.

— Pot să trag mai tare de atât. Îți pot scoate mâna din umăr, dacă vrei. Punem pariu?

— Ajutor! Ajutor! Încearcă să mă omoare!

Scăpă ca un șarpe din strânsoare și încercă să fugă spre ușă, dar se prăbuși din nou. Când James se aplecă din nou asupra lui, începu să se târască pe spate, ca un animal dezgustător.

— Nimănui nu-i pasă dacă țipi, jigodie scârboasă, putregai uman. Guvernatorul îmi va mulțumi dacă fac economie la cheltuielile cu procesul și execuția. Îți spun pentru ultima dată: după nervii pe care mi i-am făcut cu muierile alea două, urletele tale nu-mi ameliorează deloc dispoziția.

Îl smuci din nou în picioare. Piero începu să se smiorcăie.

— Dacă vrei să mă port frumos cu tine, îmi spui cine ești, cine este – sau a fost – prietenul tău și de ce ați atacat-o pe doamna respectivă. Număr până la trei.

— Noi am făcut-o. Noi am atacat curva.

James îi mai suci puțin brațul. Din ochii bărbatului începură să curgă lacrimi grele.

— Cel pe care l-ai aruncat în apă este Bruno. Eu m-am ascuns și l-am așteptat, dar el n-a mai venit. M-am gândit că l-ai omorât. Am furat gondola și am încercat să mă întorc.

— Partea asta nu mă interesează. De ce ați venit aici?

— Am venit să furăm. Din asta trăim, eu și Bruno. Am avut necazuri la Verona și am fugit la Mira. Târfa era acolo, în vacanța de vară. Toată lumea vorbea numai despre giuvaierele ei. Dar ea a plecat pe neașteptate la Veneția. Am venit și noi după ea. Ne venea mai ușor s-o urmărim aici decât în satul acela, unde toată lumea se cunoaște și toți se urmăresc unii pe alții. Am ajuns la Veneția și am

pândit momentul potrivit.

Omul se pornise şi acum nu se mai oprea, îndrugând verzi şi uscate, detalii care aproape că nu-l interesau deloc. Veniseră la Veneţia doar ca să fure? I se părea foarte straniu. Era mult mai uşor să comiţi infracţiuni în alte regiuni ale Italiei, cum ar fi Statele Papale, unde domnea corupţia de sus până jos. Sau mai la sud, în Regatul celor Două Sicilii. Să vii aici, unde austriecii controlau totul cu o mână de fier? Nu avea niciun sens.

Cu toate acestea, Piero nu se abătea de la povestea lui. Insista obsesiv şi fără ruşine că veniseră să fure. Bruno dorise cu orice preţ să se distreze puţin cu târfa englezoaică. O strânsese de gât doar pentru a o împiedica să ţipe, nu ca s-o omoare neapărat.

— E o curvă, asta le place la toate, nu-i aşa?

La auzul acestor cuvinte, James îl azvârli cu atâta forţă, încât omul luă din nou contact cu podeaua de piatră.

Îl lăsă acolo unde căzuse. Se temea că dacă se mai apropia de el şi-ar fi pierdut controlul şi l-ar fi omorât în bătaie.

Capitolul 6

Greu nu era, căci pe de lături des
Călca – şi n-avea grijă de ce face.
Chiar cei mai şmecheri, bineînţeles.
Sunt prinşi asupra faptului – şi pace!,
Încât cu evantaiul le dau ghies
Nevestele – şi evantaiul, drace.
Nu ştii nici când, nici cum, în mâna lor.
Se schimbă-n paloş înspăimântător.[6]
Chiar cei mai înţelepţi fac şi ei ce pot.
Au clipe, ore, zile de visare,
Încât soţiile le-ar putea sparge capul cu evantaiul.
Câteodată, soţiile lovesc atât de tare,

6 Byron, *op. cit.,* p. 20 (n.tr.)

Încât în paloşe li se preschimbă evantaiele.
De ce şi pentru ce anume, nimeni n-ar putea spune.
Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

Birocraţia îi luă lui James mai mult timp decât descoaserea amărâtului de Piero. Guvernatorul insistă să scrie un raport detaliat, ceea ce îl blocă în Palatul Ducal până după miezul nopţii.

S-ar fi întors la casa curtezanei chiar şi la acea oră indecentă, dar era prea conştient de mirosurile combinate pe care le emana după contactul cu suspectul şi vizita în subsolurile insalubre ale Veneţiei.

Prin urmare, se întoarse la ea Munetti. Cum servitorii încă nu se culcaseră, făcu o baie fierbinte şi profită de respiro pentru a-i pune la curent pe Zeggio şi pe Sedgewick cu mersul afacerii şi discuţia pe care o purtase cu Piero. Apoi se duse direct la culcare, spunându-şi că, a doua zi, cu mintea limpede, va face un plan care să-l scoată din încurcătura în care se vârâse.

Somnul mult aşteptat îi fu scurt. Se trezi din cauza unui vis. Începuse bine, cu *madame* Bonnard în pielea goală, înfăşurându-şi braţele lungi şi moi în jurul gâtului său şi apăsându-şi trupul lasciv de el. Apoi apăruse Lurenze, iar Francesca îl împinsese deoparte şi se aruncase în braţele acestuia.

James se trezi brusc, cu senzaţia pregnantă că nu era singur în cameră. Se ridică în şezut şi-i văzu pe Zeggio şi pe Sedgewick care păzeau speriaţi uşa.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— V-am auzit strigând amarnic, domnule, spuse credinciosul lui asistent pe un ton plângăreţ. Niciodată nu vi s-a mai întâmplat, după cum tocmai îi povesteam şi domnului Zeggio, aici de faţă. N-am înţeles nimic din ce spuneaţi pentru că strigaţi în italiană.

— I-am spus că nu repetaţi decât: „Vino imediat înapoi, diavoliţă împieliţată!” şi că nu trebuia să ne îngrijorăm. Un vis urât, nimic mai mult.

— Ieri aţi fost însă la acele *posi,* domnule şi…

— *Pozzi,* îl corectă Zeggio. Ţi-am explicat că sunt nişte celule adânci, în pământ, ca nişte puţuri.

— M-am gândit că v-aţi întors cu o impresie puternică de acolo, domnule. Ştiţi, ca atunci la Paris când aţi fost aruncat în groapa aceea şi broscării nenorociţi v-au torturat. De aceea am alergat să vă trezesc, dar v-aţi trezit singur.

Lui James îi trebuise aproape un an ca să depăşească trauma interogatorului suferit în mâinile francezilor. Trecuse mult timp de atunci, zece ani. Durerea trecuse, dar toate detaliile erau adânc întipărite în mintea lui şi ieşeau când şi când la suprafaţă.

Nu numai el fusese trădat, dar el fusese singurul norocos. Cei doi colaboratori ai săi îşi lăsaseră zilele sub uneltele călăilor. Cicatricile pe care le purta de atunci se resorbiseră aproape complet, unghiile îi crescuseră la loc, aşa că se întorsese la lucru, dornic de răzbunare. Dar pe atunci era atât de tânăr. Acum i-ar fi luat ani de zile să-şi revină, dacă şi-ar mai fi putut reveni vreodată, ceea ce nu era deloc sigur. De asemenea, acum înţelegea că firul trădării nu numai că nu este niciodată drept, dar nici nu are capăt.

„Sunt prea bătrân pentru sportul ăsta”, îşi spuse.

— Fă-mi rost de nişte haine şi adu-mi nişte apă să mă bărbieresc.

Se bărbieri şi se îmbrăcă rapid, ca de obicei. Nu-i stătea în fire să lungească toaleta de dimineaţă.

Aproape că terminase micul dejun când Zeggio, pe care îl trimisese să pregătească gondola, apăru cu un pachet în mână.

— Mi-a fost adus de o cameristă, îi spuse. De la *Signora* Bonnard.

James privi lung cutiuţa ambalată grijuliu. Îşi puse cana de cafea deoparte şi se apucă să desfacă hârtia. Recunoscu imediat forma cutiuţei. O deschise, în timp ce prin cap îi treceau cele mai negre presimţiri.

Nu avea nevoie să verifice ca să ştie că cei doi

companioni priveau lacom aplecaţi peste spatele lui. Se uitară la conţinutul pachetului, apoi la el, cu expresii aproape identice de uluire pe chipuri.

Se abţinu, ca un bărbat educat ce era, şi nu izbi micul obiect elegant de cel mai apropiat perete. Preţul peridotelor nu se compara cu cel al diamantelor, perlelor sau smaraldelor, dar specimenele cu adevărat frumoase nu erau deloc ieftine. Chiar şi familiile regale purtau peridote, iar parura de pe masa lui, cu pietrele tăiate de un maestru şi încadrate de mici diamante, era demnă de o regină.

Rămase blocat, respirând greu, deşi nu avea niciun motiv – niciun motiv raţional – să fie furios.

Era încă o provocare, nimic mai mult. Pariul nu însemnase nimic pentru ea. Preţul peridotelor era ridicol. Altul era mesajul adevărat. Femeia se jucase cu el. Nu reprezenta decât un vânat mic, întâlnit pe drumul ce avea s-o conducă la prada cu adevărat valoroasă. O distracţie măruntă.

— Un pariu oarecare, nimic special, reuşi într-un sfârşit să articuleze pe o voce normală. Doamnei Bonnard nu-i place să rămână datoare multă vreme. Probabil că şi-a trimis servitoarea să aştepte deschiderea magazinului la primele ore ale dimineţii.

— Foarte frumoase piese, trebuie să recunoaşteţi, domnule, comentă Sedgewick.

— Da, aşa este. Demonstrează o atitudine onestă din partea ei. Trebuie să-i mulţumesc urgent şi personal. Zeggio, sper că gondola e pregătită.

Cu toate că vorbise pe un ton calm şi aşezat, ceva din vocea lui îl făcu pe acesta s-o zbughească la treabă. Acelaşi gând nerostit îl determină pe experimentatul Sedgewick să se încrunte puţin.

— Domnule…

James îi întrerupse cu un gest ferm al mâinii.

— Mă descurc singur.

— Cum spuneţi, domnule.

— Măcar am aflat un lucru.

— Da, domnule. A fost un simplu jaf, nimic de-a face

cu…

— Acum înţeleg de ce a divorţat Elphick. Ceea ce nu înţeleg este de ce nu a sugrumat-o în somn!

Palazzo Neoni, peste puţin timp

Francesca era goală. Cel puţin, aşa ar fi descris-o oamenii respectabili, pentru că ar fi lăsat prea multe la vede, după gustul lor.

Nu numai că nu reuşise să-şi pună un halat decent, dar nici ţinuta ei de noapte nu putea fi catalogată astfel. În locul pijamalei groase de bumbac pe care o purta orice gospodină serioasă, îşi trăsese pe ea o bluză lungă, de mătase, de culoare galben pal, prinsă de umeri cu panglici roz. O altă panglică de mătase îi trecea pe sub sâni. Peste cămăşuţa de noapte purta un neglijeu într-o nuanţă chiar mai deschisă, apropiată de cea a smântânii. Spre deosebire de lenjeria simplă, acesta era bogat ornamentat, cu noduri, panglici şi broderii ce aveau în centru perle de cultură.

Când pătrunse în infernul de puţulici, regretă pe loc că nu comandase micul dejun la pat. Prea târziu, trebuia să mănânce în decorul infantilizant de amoraşi de ipsos.

Se strădui să-i ignore şi să nu le bage în seamă degeţelele grase ce arătau în jos acuzator, uitându-se la Lurenze, al cărui chip se luminase la auzul paşilor ei. Ochii i se lărgiră şi maxilarul îi căzu pe piept când o văzu. Îşi puse mâinile în dreptul inimii şi mormăi ceva în limba lui.

— Bună dimineaţa, îi aruncă ea pe un ton prietenos.

Din fericire, Amaldo se repezi să-i tragă scaunul, căci înălţimea Sa era temporar *non compos mentis.* După o mică întârziere şi încă nişte bolboroseli, reuşi să articuleze câteva cuvinte în engleză.

— Arăţi ca o… ca o zână. Niciodată nu am văzut ceva atât de frumos. În ţara mea, femeile nu-şi arată niciodată nurii în felul acesta.

— Nici în a mea, stai liniştit.

— Sunt bucuros că nu ne găsim nici în una şi nici în

cealaltă.

Se auzeau nişte zgomote vagi dinspre *portego.* Amaldo îi turnă cafea şi ieşi. Francesca sorbi din ceaşcă şi ciuguli dintr-un biscuit pe care îl puse jos rapid, atât de tare îi tremurau mâinile. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar reuşi să arunce câteva zâmbete somnoroase în direcţia lui Lurenze, în timp ce murmura diverse apropouri ce-i ridicau vizibil tensiunea tânărului.

— A venit domnul Cordier, anunţă Arnaldo. Doriţi să-i spun că sunteţi ocupată? întrebă servitorul fără a-l învrednici cu o privire pe prinţ.

— Nu, trimite-l sus, îi răspunse ea. „Îl aşteptam”, adăugă în gând.

Arnaldo ieşi.

— Pun pari… începu Francesca, dar se opri zâmbind. Nu se putuse abţine. Pierduse pariul, însă Cordier turma să înveţe cu ce fel de jucătoare avea de-a face. Presupun, continuă ea peste câteva clipe, că domnul Cordier vrea să ne povestească ce a aflat aseară de la omul care a fost prins.

— Chiar mă întrebam când va veni, zise Lurenze. De ce i-a luat atât de mult? Mă pregăteam să trimit un servitor la el, să-i ceară explicaţii.

— Birocraţia durează întotdeauna incredibil de mult. Legi şi reglementări. Hârtii de semnat…

— Mare dreptate aveţi. Uneori, semnarea documentelor care îmi ajung pe birou mă scoate din minţi. Atât de multe reguli şi tot protocolul la care sunt obligat să mă supun, oamenii cu care trebuie să mă întâlnesc. Unuia nu-i convine ceva, altuia altceva. Va fi însă şi mai greu când voi rămâne conducătorul Gileniei. Trebuie să studiez cum reuşiţi dumneavoastră, doamnă, să rămâneţi întotdeauna atât de răbdătoare şi de graţioasă.

— Alteţa Voastră scoate tot ce este mai bun în mine.

Prinţul se înroşi de plăcere. Era atât de simplu să-i faci pe plac! Curtezana se întinse peste măsuţă şi îi luă mâinile într-ale ei.

— Eşti atât de bun, îi spuse. Nu ştiu de ce ai străbătut

o asemenea distanţă, dar, te rog, nu te schimba.

— Bun? râse tânărul. Eu nu am venit la Veneţia ca să fiu bun.

— Ştiu, ai venit să-ţi faci de cap. Dar poţi să sari puţin calul, din când în când, şi să-ţi păstrezi bunătatea inimii, îl încurajă ea bătându-l matern pe mână.

— *Signor* Cordier, anunţă Amaldo.

În spatele lui, masiv şi sumbru, putea fi întrezărit neastâmpăratul fiu al lordului Westwood. Intră în cameră cu paşi mari, purtând cutiuţa pe care i-o trimisese. O sclipire periculoasă îi străbătu privirea când văzu chipul fericit al lui Lurenze şi mâinile celor doi.

*

„Este o profesionistă”, trebui să-şi amintească în timp ce declama formulele de politeţe de rigoare, primite cu cordialitate princiară.

„Şi tu eşti un profesionist, Jemmy. Poartă-te ca atare”, îşi spuse. Aceste gânduri îl duseră natural la întrebarea: „Care ar fi cel mai profesional mod de a-l ucide pe Lurenze?”

— Abia am început micul dejun, domnule Cordier, zise ea retrăgându-şi mâinile. Vreţi să vă alăturaţi nouă?

Probabil că era deja trecut de amiază. James nu se obosise să se uite la ceas când plecase de acasă, dar înălţimea soarelui era concludentă. Se forţă să nu se gândească la ce făcuseră cei doi de când îi lăsase împreună... să nu-şi imagineze cum petrecuseră noaptea... să nu şi-i închipuie încurcaţi printre cearşafuri, lenevind în pat ca nişte şopârle pe când astrul zilei le trimitea săgeţi prin fereastră.

Era greu să nu-ţi laşi imaginaţia să zburde când te uitai la hainele vaporoase ce nu ascundeau mare lucru.

Amaldo aduse un scaun la măsuţa mică, intimă, pregătită pentru două persoane, iar James se aşeză.

Bonnard îi aruncă prinţului un zâmbet plin de promisiuni, iar acesta îi răspunse la fel, aparent foarte

mulţumit de el însuşi. De ce n-ar fi fost? Noaptea trecută, James făcuse toată partea grea de-a o încălzi. Alteţei Sale nu-i rămânea decât să termine treaba.

Dându-şi seama că frământa cutia de bijuterii între mâini, o aşează pe masă.

— Aţi adus un cadou pentru doamna? întrebă Lurenze.

— Nu tocmai.

— Ce se întâmplă, domnule Cordier? Nu este exact ceea ce vă doreaţi, cadoul perfect pentru logodnica dumneavoastră?

— Sunteţi logodit? Vă felicit din toată inima! interveni prinţul.

— Nu, nu sunt logodit.

— Nu încă, spuse Francesca, dar se pregăteşte intens.

— Pentru mine, totul este deja pregătit, suspină Lurenze. Mă voi logodi în scurt timp. Nu s-a găsit încă fata potrivită, cel mai probabil va fi una dintre verişoarele mele. Sau o fată din casele regale ale Italiei, Rusiei ori Ungariei, ceva în genul acesta. O jumătate din lume îşi doreşte o alianţă cu ţara mea, dar ruşii sunt cei mai pisălogi. Aş da orice să mă lase în pace, dar ştiu că nu se va întâmpla. Din păcate, un om în poziţia mea nu se poate căsători cu aleasa inimii lui.

Îi aruncă o privire de viţeluş rănit curtezanei, care îi răspunse clătinând din cap compătimitor.

„Scuzaţi-mă, trebuie să vomit”, îşi zise James.

— Ei, atunci eu vă spun la revedere.

Ochii Cleopatrei se măriră. Nu era pregătită pentru o asemenea ieşire bruscă. Spera să-l chinuie cât mai mult pe putinţă.

„Iartă-mă, *cara,* dar eu am fost torturat de experţi”.

— Dar nici nu v-aţi atins de mâncare, protestă ea.

— Şi nu ne-aţi spus nimic despre cetăţeanul pe care l-au arestat austriecii. Credeam că de aceea aţi venit, ca să ne povestiţi şi s-o ajutaţi pe doamna să se liniştească, zise la rândul său prinţul.

La naiba! James uitase complet de Piero. Uitase tot

ceea ce ar fi trebuit să ţină minte. Totul îi zburase din cap în clipa în care văzuse profilul de statuie clasică a lui Lurenze… ochii aceia gri neprihăniţi, care abia dacă văzuseră lumea, fără a mai vorbi despre mizeriile şi josnicia ei… fericirea lui pură, alături de femeia pe care şi-o dorea… plăcerea lui, neatinsă de dubii sau de experienţe dureroase, de trădare, minciună şi răni… Iar ea, cum îl ţinea de mână şi îi încuraja naivităţile…

„N-ai nicio scuză, Jemmy. Nu mai gândeşti cu capul, ci cu altceva”.

— Nu doream să tulbur micul dejun al doamnei cu subiecte neplăcute.

— Din contra, apetitul meu va creşte dacă s-au făcut progrese în soluţionarea cazului.

Prinţul îl îndemnă insistent să se aşeze la loc, însă James rămase în picioare. N-ar fi zăbovit nicio secundă mai mult decât era necesar. Trebuia să iasă cât mai repede din această casă, să-şi facă mintea să funcţioneze din nou.

— Bărbatul aflat în arest este cel care vâslea, nu cel care v-a atacat. Celălalt se pare că voia să vă jefuiască, dar s-a gândit că ar fi distractiv să vă violeze mai întâi. Nu ar fi vrut să vă ucidă. Vă strângea de gât numai ca să tăceţi din gură.

Francesca duse mâna spre vânătăile ce căpătaseră o culoare aproape neagră, în ciuda fardurilor şi cremelor aplicate din belşug. Involuntar, James era sigur de asta. Era o reacţie la fel de instinctivă ca şi scurgerea sângelui din obraji.

Reacţia lui fu la fel de rapidă. O văzu că leşina şi aluneca spre spate, aşa că se aplecă, o luă în braţe şi o puse pe sofa.

Lurenze, şocat, nu ştia ce să facă. Înainte să apuce să strige după servitori, James îl rugă să ude un şervet cu apă rece şi să i-l aducă.

Prinţul se execută rapid, iar agentul secret începu să tamponeze fruntea şi obrajii tinerei femei. Ochii i se deschiseră scurt. În lumina amiezii, prin irisul verde se vedeau firişoare de aur.

— Dumnezeule, oare am leşinat?

— Aşa se pare, doamnă. Cred că a fost o dimineaţă prea agitată pentru dumneavoastră, imediat după ce v-aţi dat jos din pat, spuse Lurenze. Sunt atât de neatent! De ce nu i-am spus domnului Cordier să aştepte, ca să aveţi timp să mâncaţi ceva? Nu v-aţi atins decât de câteva firmituri de biscuit.

— Poate că ai dreptate, dar cât de jenant! E pentru prima dată în viaţa mea când leşin.

— *Mi dispiace,* spuse James. Îmi cer scuze.

„Imbecile”, se admonestă în gând. *„Idiota*”. Nu avea conştiinţă, nicio îndoială despre asta. Problema era că se lăsase condus de emoţii în loc de creier într-o duzină de situaţii când ar fi trebuit să fie invers. Se purtase fără pic de inimă. Fusese acolo, văzuse ce avusese de îndurat femeia, cât de şocată şi de îngrozită era. Acum, în lumina crudă a zilei, îi putea distinge urmele de pe gâtul elegant. Problema era că-l vedea şi pe Lurenze alături, jubilând pe un norişor de fericire satisfăcută.

— Dar am primit o veste bună, exclamă prinţul. Unul dintre făptaşi a fost prins, este în închisoare. Şi celălalt va fi găsit curând, dacă nu a murit şi a fost luat de ape. Ar trebui să fiţi liniştită, doamnă. Nimeni nu vă va mai face rău. Eu voi asigura paza de noapte, iar domnul Cordier mă va înlocui pe timpul zilei.

— Vă voi înlocui? clipi James mirat.

— Sunteţi aici, iar siguranţa doamnei este mai presus de orice. Nici eu nu aş părăsi-o, dar obligaţiile legate de rangul meu nu-mi permit să mai zăbovesc. Trebuie să-i primesc în audienţă pe nenorociţii de ruşi care mă copleşesc cu demersurile lor. Îi pot lăsa să mă aştepte câteva ore, dar trebuie să mă prezint înainte de ora prânzului, când am o masă de la care nu pot lipsi. Bavarezii oferă un dejun grandios în onoarea mea. Trebuie să mă schimb şi să mă bărbieresc, explică Lurenze frecându-şi maxilarul aspru. Doamna este atât de răbdătoare. Nu are nicio pretenţie, dar ştiu că bărbiile ţepoase le sunt cu totul dezagreabile femeilor.

Prinţul părăsi reşedinţa câteva minute mai târziu, după ce îi mai dăduse lui James nişte indicaţii privind siguranţa Francescăi.

Între timp, doamna îşi revenise complet. Părăsi sofaua şi-l conduse pe Lurenze până la uşa antreului, unde îi depuse un sărut cast pe obraz. El îi luă mâna şi i-o sărută, la rândul lui, nu ca un băiat, ci ca un membru al unei case regale şi un om de lume. Apoi, în sfârşit, plecă.

Francesca nu se întoarse la măsuţa de mic dejun, ci trecu pe lângă James şi se plasă la fereastră. Soarele îi făcea perlele să strălucească superb. Prin neglijeu şi prin bluza de mătase ce foşnea la fiecare mişcare, îi putea vedea destul de bine sânii. Mâinile lui luară involuntar forma acestora, amintindu-şi cât de bine îi cuprindeau, cât de tari erau şi cât de delicată şi de elastică le era pielea. Mirosul pielii ei îi reveni instantaneu în nări. Dacă ar fi fost câine, ar fi început să se lingă pe bot. Creierul lui se pregătea să tragă obloanele şi să agaţe afişul „închis” pe uşă.

Încercă să se uite în altă direcţie, fără succes. Îi putea vedea conturul pulpelor şi picioarele lungi.

— Care sunt şansele de a-l găsi şi pe celălalt?

— Celălalt?

James ridică ochii spre chipul femeii, care îl privea direct.

— Celălalt criminal.

— Doamnă Bonnard, te rog, pune ceva pe tine.

— Nu.

— O faci intenţionat.

— Sigur că da, răspunse ea.

— Ca să mă pedepseşti.

— Da.

— Ştiai că voi veni.

— Da.

— De aceea mi-ai trimis peridotele.

— Da.

— Şi te-ai culcat cu el ca să-mi faci în ciudă.

Se întoarse către el pregătită de înfruntare.

— Nu, nu m-am culcat niciodată cu cineva ca să fac în ciudă altcuiva. Sunt o femeie de afaceri.

— El nu ştie asta! Este îndrăgostit de tine până peste urechi!

— A, da. Ce să zic, prima dragoste. Nimic nu se compară cu ea. Dar ce spunea lordul Byron? „Dar cea mai dulce e neveştejirea/ Iubirii de dintâi, înflăcărate, / Ce-i vie-n suflet precum amintirea/ Căderii lui Adam întru păcate.”[7]

— „Prădatul Cunoştinţei Pom simţirea/ Cu gust ambrozial ne-o tot străbate, / Ca mitul focului lui Prometeu/ De ceruri pedepsit atât de greu”, o completă James.

În timp ce rostea aceste versuri din *Don Juan,* expresia ei se schimbă, o scurtă roşeaţă îi coloră obrajii şi dispăru rapid.

— Aşa te-ai simţit şi tu la prima iubire? A fost atât de frumos? vru el să ştie. Apoi, pentru că ai fost trezită brutal din vis, te simţi datoare să dai mai departe bucuria – ca şi otrava ce vine cu ea – asupra unui inocent?

— Ce fragedă ţi-e inima când e vorba de prinţ. Cred că şi creierul îţi este la fel, dacă îndrăzneşti să mă iei drept o proastă. Nu-ţi pasă de el nici cât negru sub unghie. Eşti supărat fiindcă ai încercat să te joci cu mine şi ai pierdut. Eu ştiu jocuri pe care tu nici le visezi, James Cordier. Şi nu joc niciodată dacă nu sunt sigură de câştig. Am aruncat momeala şi tu te-ai repezit după ea, ca un câine fără minte care fuge după un băţ.

Într-un foşnet furios de haine, plecă de la fereastră şi se îndreptă spre măsuţă. Ridică cutia de bijuterii şi o aruncă spre James, care o prinse din reflex.

— Gata, m-am plictisit de jocul acesta. Cară-te acasă, căţeluşule, şi ia-ţi jucăriile cu tine!

Cordier se uită uluit la cutia pe care o ţinea în mână, apoi la chipul ei arogant.

*

Francesca îşi ţinu respiraţia. Mersese prea departe.

7 Byron, *op. cit.,* p. 47 (n.tr.)

Urma să fie aruncată pe fereastră. Era destul de puternic ca s-o facă. Nici nu era foarte sigură că-l putea învinovăţi după cuvintele pe care i le aruncase în faţă.

Se încordă, pregătindu-se pentru ceea ce ştia că va urma. Dacă n-o strângea de gât şi n-o arunca pe geam, se aştepta la încă o biciuire cu limba lui rece şi tăioasă. Nici nu-şi dădea seama cât de tare o duruseră observaţiile despre prima ei dragoste. Sau poate că ştiuse.

Încet, bărbatul puse cutia la loc pe masă.

Francesca se gândi să ajungă până la clopoţel, să sune după ajutor.

Cordier porni către ea.

Sângele îi îngheţă în vine.

— Tu! spuse el. Tu! apoi se opri şi îşi duse mâna la cap.

Umerii începură să-i tremure violent. Lăsă să-i scape un hohot de râs, brusc şi tunător ca un sunet de pistol.

Francesca sări în spate, însă James, continuând să râdă, se îndepărtă de ea.

— *Diavolo,* mormăi el. Acum, voi pleca. Se îndreptă spre *portego,* clătinând neîncrezător din cap. *Addio!*

Şi ieşi cu cutia de bijuterii în mână, lăsând-o pur şi simplu acolo, cu ochii în soare.

Francesca rămase pe loc, frângându-şi mâinile.

— Bestie arogantă ce eşti, exclamă ea peste o clipă repezindu-se în urma lui.

Era ultima dată când îi întorcea spatele, ultima dată când pleca din faţa ei. Ştia cum să întoarcă un bărbat din drum, iar el…

Se opri brusc. Văzu doi bărbaţi la vreo douăzeci de metri distanţă. La sunetul paşilor ei furioşi, cei doi se întoarseră şi o priviră. Unul dintre ei era Cordier. Celălalt părea mult mai în vârstă şi mai scund.

— Doamnă, a sosit contele de Magny, auzi o voce din dreapta ei.

Într-un sfârşit, îl observă pe Amaldo. Probabil că majordomul venise să-l introducă pe noul vizitator, dar trecuse pe lângă el fără să-l observe.

— *Ma foi,* exclamă contele, ţi-ai pierdut minţile, copila mea, să alergi pe aceste coridoare reci aproape dezbrăcată? Du-te şi îmbracă-te.

— *Monsieur,* începu ea.

— Fugi, fugi şi te îmbracă! Mă ocup eu de prietenul tău.

Capitolul 7

Dar bănuiala-n el vărsa şi fiere
Şi gelozia sta să-l mai sugrume.
Chiar dacă nu şi-o arăta prin lume.[8]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

Monsieur de Magny nu era nici pe departe bătrânul decrepit pe care şi-l imaginase James. Înalt şi cu spatele drept, contele îşi purta bastonul cu măciulie de aur ca pe un accesoriu la modă. Riduri adânci îi brăzdau chipul aristocratic, mai ales la ochi, la gură şi pe frunte, deasupra nasului. Părul castaniu şi bogat era înspicat cu fire albe, iar ochii căprui aveau o anumită lucire – de umor, viclenie sau cruzime, nu-şi putea da seama.

Ce putea spune cu certitudine era că *monsieur le comte* cheltuia sume importante ca să-şi menţină aspectul exterior. Era îmbrăcat în haine extrem de scumpe, atât de apretate, încât te-ai fi putut tăia în ele. O multitudine veselă de colane, fireturi, decoraţii şi medalii îi împodobea pieptul hainei.

— Nu sunteţi în niciun fel obligat să aveţi grijă de oaspetele meu, domnule conte, spuse Francesca. Domnul Cordier tocmai pleca.

— Cordier? exclamă aristocratul. Îmi sună cunoscut acest nume.

Cine nu-l auzise? îşi spuse James cu amărăciune.

8 Byron, *op. cit.,* p. 31 (n.tr.)

Familia lui era venerabilă şi numeroasă, atât pe linie paternă, cât şi maternă. Părinţii lui era bine cunoscuţi în lumea aristocraţiei europene. Lordul şi Lady Westwood petrecuseră întotdeauna mult timp în străinătate. Chiar şi în perioade de război, refuzau siguranţa căminului.

— Numele are origini franceze, dar nu sunteţi francez, nu-i aşa?

— Nu ramura noastră, care s-a desprins de câteva secole, răspunse James. Tatăl meu este al treilea conte de Westwood.

— O familie nobilă din Normandia, aşadar, zise de Magny dând din cap apreciativ.

— O familie *foarte* mare, interveni Bonnard. Domnul Cordier nu este decât una dintre numeroasele progenituri dintr-o căsătorie ulterioară.

„Pe scurt, unul dintre fiii aceia din afara clanului, cu care nimeni nu-şi bate capul”, spunea tonul ei.

Contele îi aruncă o privire pe care James n-o înţelese.

— Cum spuneam, tocmai pleca, îşi încheie Francesca fraza.

— Nu încă. James începu să-şi scotocească prin buzunarele interioare ale hainei. Am impresia că mi-am uitat carneţelul de notiţe la tine în dormitor.

Ochii ei începură să arunce fulgere verzi ucigaşe.

— E imposibil, nu ai intrat niciodată…

— Nu-i nevoie să chemi un servitor. Îl găsesc şi singur.

— Dar nu ştii cum să ajungi acolo.

— Nu te prosti, îi răspunse el pe un ton patern. Nu eram chiar *atât* de beat noaptea trecută, *mia cara.* Sunt sigur că mă descurc. Cum şi tu erai pe cale să te îmbraci mai gros…

Îi oferi galant braţul, cu un zâmbet plin de cele mai bune intenţii.

Zâmbetul pe care i-l întoarse ea îi aminti de cobra pe care o avea tatuată pe omoplat. Dacă ar fi avut colţi, şi i-ar fi dezgolit, fără îndoială.

— Cordier, vei plăti amarnic pentru scena asta, îi şopti la ureche luându-l de braţ.

— A, excelent, îi răspunse el fără a se obosi să coboare glasul. Abia aştept să ne distrăm.

Descoperi că dormitorul ei era compus din mai multe apartamente, aflate în aripa opusă a clădirii. Salonaşul în care încercase prima dată să-l seducă dădea într-un budoar, care conducea într-o altă serie de încăperi.

Patul Francescăi era adăpostit într-un alcov. De o parte şi de cealaltă se găseau două uşi boltite, mascate cu draperii grele, dintre care una dădea cu siguranţă într-o cameră de garderobă.

Ca şi salonaşul, camerele erau decorate modest în comparaţie cu standardele veneţiene. Schema de culori era mai aerisită: rozuri uşoare şi verde, auriu şi alb. Nu se vedea niciun *putto.* În schimb, pereţii erau decoraţi cu câteva peisaje alese cu gust, iar pe tavan se vedeau scene mitologice, încadrate în vrejuri de viţă-de-vie suflate cu aur. Nu zări niciun portret, nici măcar unul înfăţişând-o pe proprietara casei, dar camera îi purta amprenta.

Pe noptieră trona un maldăr de cărţi, iar obiectele de toaletă erau împrăştiate pe un delicat *secretaire* aflat în budoar. Acolo se aflau şi perlele – magnificele ei perle! — aruncate neglijent printre borcănaşe şi sticluţe.

Patul ei nu era adăpostit de un baldachin, aşa cum nu erau nici cele din *palazzo-ul* pe care îl ocupa el. Nimic nu ascundea aşternuturile abandonate în dezordine. Nu era singurul indiciu al celor petrecute în noaptea precedentă. Hainele ei erau răspândite prin toată camera, iar lângă pat se iţea un papuc verzui. Celălalt era sub un scaun, răsturnat cu talpa în sus.

Îşi aminti modul în care îl aţâţase când îşi scosese lent mănuşile şi rău făcu, pentru că imediat şi-o imagină abandonându-şi încet toate hainele, una câte una, sub privirile hămesite ale micului Lurenze.

Acum sosise de Magny. Stilul lui informal şi autoritar în acelaşi timp îi lăsa prea puţine dubii în raport cu relaţia pe care o întreţinea cu femeia. Capul începu să-i pulseze dureros.

— Câţi amanţi ai, dacă poţi fi precisă? o întrebă după

ce închise uşa în urma lui. Şi câţi dintre ei ştiu unii despre ceilalţi? De Magny ştie despre Lurenze? Dar invers? Mai sunt şi alţii despre care ar trebui să ştiu? N-aş vrea să fac vreo gafă, fără voia mea.

— Nu, sigur că n-ai dori să greşeşti. Tu ai spune intenţionat ceva ce nu trebuie spus. Căutai să porneşti o încăierare cu un om atât de în vârstă încât ţi-ar putea fi tată?

— Mă abţin să te întreb ce faci tu cu un bărbat care ar putea fi *tatăl tău!*

— A, haide, Cordier, nu face pe mimoza. Întreabă-mă.

Francesca începu să-şi desfacă halatul.

— Există un paravan, interveni James indicându-i panourile frumos pictate cu scene pastorale. În spatele acestuia, presupunea că se aflau o comodă şi un lighean. De ce nu te dezbraci acolo, prefăcându-te că eşti decentă? Mai ai şi posibilitatea să foloseşti garderoba în acest scop.

— Ce ciudat, majoritatea bărbaţilor ar da orice ca să mă vadă dezbrăcată.

— Aici e problema, nu ştiu dacă înţelegi. Prea mulţi bărbaţi te-au văzut deja dezbrăcată.

— Atunci, dacă nu te interesează spectacolul, de ce nu pleci? Ciudat…

Agentul secret se apropie de o fereastră şi începu să privească ostentativ spre curtea interioară.

— Trebuie să discutăm ca nişte adulţi. Calm şi raţional. Dar forţa ta de seducţie este considerabilă. Îţi aminteşti că te-am întrebat de ce a dat divorţ lordul Elphick? Nu-mi venea să cred că un bărbat te-ar fi putut lăsa pentru câteva infidelităţi. Până şi gentlemanii englezi acceptă să treacă cu vederea micile aventuri ale nevestelor pentru a-şi păstra onorabilitatea şi a avea linişte în casă, pe cât posibil. De obicei, astfel de indiscreţii nu pot fi ţinute ascunse în *Beau Monde,* ştiu, dar rămâne un cerc exclusivist. De ce ar risca un gentleman să dea divorţ, ştiind că aşa până şi ultimul gunoier sau vânzător de covrigi vor afla că nevasta îi punea coarne?

— I-ai putea pune aceeaşi întrebare Maiestăţii Sale,

regele George al IV-lea. Nu s-a dat în lături să spele rufele murdare ale reginei Caroline în public atunci când au divorţat, în urmă cu o lună.

— Regii sunt altă specie, replică el rapid. În vremurile bune, nevestele necredincioase erau date pe mâna călăului, la fel ca trădătorii.

— Altceva nu ştiţi, voi, bărbaţii, nu-i aşa? Trădare, ca şi cum femeile v-ar fi vasali ori slujitori. Când promitem să fim ascultătoare, în faţa altarului, voi credeţi că e vorba de supunere absolută. Ei bine, eu nu aşa am înţeles căsătoria, iar Elphick n-a înţeles niciodată cu ce femeie se însurase. Complici inutil lucrurile şi le faci prea misterioase, Cordier. Motivul pentru care a dat divorţ e foarte simplu şi l-ai văzut pe pielea ta: sunt un om cu care este imposibil să trăieşti sub acelaşi acoperiş.

Se întoarse brusc şi o privi. Francesca abandonase neglijeul diafan şi-l privea sfidător îmbrăcată numai în bluza subţire galbenă cu roz, cea mai străvezie cămaşă de noapte din câte văzuse în viaţa lui de spion şi escroc sentimental. Inima începu să-i bată mai repede, şi un flux de sânge fierbinte îi coborî spre pantaloni. Creierul era pe cale să iasă din circulaţie.

„Nu, Jemmy, nu strica iarăşi totul”.

Iată-l pierdut, tremurând ca o piftie, în faţa unei femei în cămaşă de noapte. Îi vedea perfect sfârcurile întărite ce parcă încercau să rupă mătasea.

„Ai fost torturat de experţi, bătrâne. Prefă-te că e o caznă”.

Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să i se smulgă unghiile. Îşi drese glasul cu un aer grav.

— Trebuie să discutăm serios, iar tu nu găseşti nimic mai bun de făcut decât să apelezi la cele mai josnice trucuri femeieşti. Cu succes, recunosc. Pentru tine nu este decât un joc, pe care crezi că l-ai câştigat când mă vezi zvârcolindu-mă plin de bale la picioarele tale.

— Aş vrea mai mult decât atât, dar spectacolul mi-ar face mare plăcere.

— Probabil că şi mie, numai că la sfârşit m-ai arunca

cât colo, ceea ce nu mi-ar mai plăcea. Uită-te numai la modul cum te porţi cu aceste perle splendide.

Făcu semn cu capul spre parura aruncată la voia întâmplării pe măsuţă.

— Camerista nu are voie să intre în aceste camere dacă nu o chem eu. Poţi să mă consideri de modă veche, dar nu suport ca servitorii să mi se plimbe prin dormitor, indiferent cu cine sunt.

— De modă veche? *De modă veche?* întrebă el pufnind în râs. Pentru numele Domnului, Bonnard, eşti o piesă preţioasă de jad. Pentru prima dată în viaţă, îmi trec prin cap idei ucigaşe contra fraţilor mei mai mari, dacă aşa m-ai lua în serios ca amant.

— După monografia despre otrăvuri pe care ai scris-o, te cred în stare.

Îl făcea să râdă din nou. Îl umplea de nervi. Îl împingea la limita nebuniei. Era pe jumătate italian, cum ar fi putut rezista?

Se apropie rapid de ea şi îi cuprinse mijlocul cu braţul. Cu mâna liberă, îi imobiliză capul, prinzând-o de ceafă.

— Eşti perversă, îi şuieră în faţă.

— Aşa este.

— Un sărut sau două, mai mult nu vei obţine de la mine. Să nu crezi că sunt vreuna dintre marionetele tale masculine. Nu mă voi lăsa folosit şi aruncat precum bijuteriile acelea. Nu-ţi voi permite să mă batjocoreşti ca să-ţi demonstrezi ce puternică eşti şi apoi să mă arunci la coş.

— S-o crezi tu.

Curtezana îşi lăsă capul pe spate şi zâmbi provocator.

— Primul lucru pe care îl voi face va fi să-ţi şterg rânjetul ăsta enervant de pe chip, îi promise el.

Avea să i-l alunge pe prinţişor din minte, forţând-o să uite că acesta existase vreodată. James ştia mai multe despre femei decât ar fi învăţat Lurenze în toată viaţa, chiar dacă ar fi trăit mai mult şi nu s-ar mai fi îndeletnicit cu nimic altceva.

O sărută, dar nu pe gură, ci pe tâmplă, în locul de

deasupra pometului. Apoi, amintindu-şi gesturile ei lascive din seara precedentă, urmă cărarea pe care o trasase cu degetul, în jurul curbei delicate a urechii şi în jos. Puse un sărut apăsat în locul special unde zăbovise degetul ei.

Francesca vibra ca un instrument muzical. Şi el la fel.

Încet, încet, ca şi cum ar fi avut de-a face cu copila inocentă la care visa de ani de zile, coborî de-a lungul gâtului. Îndepărtă cu dinţii marginea dantelată a cămăşii de noapte şi o sărută pe umeri, apoi înşirui un şirag de buze fierbinţi pe locurile unde seara trecută atârnaseră perlele preţioase. Urmă traseul pe care ea i-l arătase până în colţul unde i se uneau sânii. Îi simţea bătăile tot mai rapide ale inimii, ştiind că la fel bătea şi a lui.

Francesca încercă să rămână de piatră, dar el îi simţea tremurul irepresibil, alături de ridicările şi coborârile tot mai rapide ale pieptului, pe măsură ce respiraţia i se accelera şi fierbinţeala îi accentua mirosul de iasomie şi femeie.

Şi-ar fi dorit să se înfunde în acel miros, în ea. Ar fi dat orice ca să uite totul, misiunea, datoria, scrisorile, şi să se lase în voia cântecului de sirenă. „Legaţi-mă de catarg!”

Îşi înălţă capul. Ochii ei se deschiseră încet şi privirea, ceţoasă, o căută pe a lui. Îi apucă obrajii în palme.

— Bestie ce eşti, îi şopti cu o voce aspritǎ de patimă.

— Îmblânzeşte-mă, frumuseţea mea, te provoc!

Îşi coborî mâinile peste sânii ei, lăsându-le să odihnească puţin pe curbatura perfectă a taliei şi coborându-le apoi pe coapsele fremătânde. — „Nu acesta este motivul pentru care ai venit aici”, auzi o voce undeva în creier. Era glasul care îl ţinuse în viaţă şi-l scosese din cele mai grele încercări până acum. Ştia pentru ce venise la Veneţia. Ştia că femeia din braţele lui nu reprezenta nimic mai mult decât un mijloc spre atingerea unui scop.

Cu toate acestea, atingerea catifelată a palmelor ei pe obraji îl bloca. În ochii ei întrezări fantasma unei alte fete, naivă şi nesigură. Atinsese un suflet pierdut, o inimă nevinovată care ar fi crezut orice şi care era capabilă să ofere încredere absolută.

Se gândi imediat că uşurătatea capului era direct proporţională cu greutatea pe care o simţea între picioare, dar simţi o înţepătură în inimă pe care nu şi-o putea permite. Pentru a alunga acest simţământ, pentru a scăpa de slăbiciunea tulburătoare pe care o vedea în ochii ei, o sărută.

Un sărut lung, dulce, pasional, iar ea continua să-l reţină atât de tandru, cu mâinile cuprinzându-i chipul ca şi cum ar fi fost acolo dintotdeauna, ca şi cum nu capitulase în faţa sărutului, ci-i adresa o invitaţie, o chemare într-un loc fără ieşire.

James ştia foarte bine că nimic nu este veşnic şi că întotdeauna exista o portiţă de scăpare; cu toate acestea, devie de la calea dreaptă, îşi pierdu echilibrul. Vocea conştiinţei profesionale, imperativul lui universal, pieri în capcana plăcerii.

Simţurile lui se umplură de ea, de mirosul şi de gustul ei. Pe sub mâinile lui, mătasea accentua senzaţia curbelor dulci ale trupului ei, care răspundea la atingere, îndemnându-l să-şi umple palmele cu rodul pârguit al cărnii ei tari, să-şi lase lumea invadată de eros şi să nu mai păstreze nimic pentru el.

Dacă ar mai fi auzit-o, vocea interioară i-ar fi spus că aceasta era exact arta unei curve de înaltă clasă. Dar tot ce mai putea simţi era femeia fierbinte, dornică, pe care o ţinea în braţe... mirosul iasomiei, amestecat cu cel al pielii ei... căldura trupului ei pe sub voalul de mătase... plenitudinea sânilor ei striviţi de pieptul lui... catifeaua pântecelui ei apăsată pe mădularul lui umflat.

Mâinile lui se înfipseră în ţesătura fină şi începu să ridice încet de poate, pe când sărutul continua şi se adâncea arhetipal în nevoia de împreunare. Îi ridică poalele cămăşii de noapte până peste şolduri şi-şi lăsă mâinile să-i exploreze pielea catifelată, pe partea superioară a coapselor, pe fesele cabrate. Îi strecură o mână între picioare, iar buzele femeii se desprinseră din sărut. O auzi gemând uşor şi o simţi cum tremură mai tare.

Era foarte umedă şi ar fi putut-o poseda pe loc, aşa

cum îi urla fiecare instinct să o facă, dar victoria era o altă chemare, mai puternică decât orice. „Sunt cel mai bun. Eu sunt cel care te va face să te predai fără rezerve”.

Îşi strecură mâna prin firele de păr mătăsoase ce-i acopereau părţile intime şi începu să o mângâie încet, atent la fiecare geamăt. Pe măsură ce ea se freca mai abitir de mâna lui, îi răspundea într-un acord perfect, dându-i din ce în ce mai multă plăcere, dar cu linguriţa. Voia să o controleze complet, să o posede pe de-a întregul. Ceea ce-şi dorea însă cel mai mult era să o vadă înfrântă, aşa că nu se grăbea.

Capul Francescăi se lipi de pieptul lui. Inima lui bătea atât de tare, încât i se păru că avea să asurzească. Probabil că şi a ei bătea la fel, pentru că-i simţea răsuflarea înteţindu-se. Trupul i se cutremură şi lăsă să-i scape un scurt ţipăt.

Abia atunci căzu cu totul în braţele lui, tremurând necontrolat de dorinţă. O ridică în braţe şi se îndreptă spre patul răvăşit. Apoi, brusc, o ridică în picioare, încercând să o menţină aşa. De undeva de la distanţă auzi nişte sunete ce se apropiau, ţăcănitul unor tocuri pe dalele de gresie.

Auzi zgomotele fără să-şi dea seama despre ce era vorba şi reacţionă fără să se gândească, în virtutea antrenamentului şi experienţei. Ştia să distingă paşii de la câteva camere distanţă, prin uşi închise, pe covoare. Avea simţuri de pisică, spuneau unii colegi admirativ. Dacă era aşa, ei bine, făcuse o frumoasă demonstraţie de cum se poartă o pisică oarbă, surdă şi proastă.

O lăsă din braţe, conştient de emoţiile ce se citeau în ochii femeii. Furie? Suferinţă?

În acel moment, auzi şi ea paşii. Privirea i se îndreptă către uşă. Începură să se audă voci venind dinspre *portego.*

— Sigur, *monsieur le comte,* îi voi aminti stăpânei că o aşteptaţi, spunea o servitoare.

— Îi voi aminti personal, spuse contele.

*

Francesca nu era gata să primească pe nimeni. Se simţea ca spartă într-o mie de cioburi, pierdută pe o mare agitată. Nu înţelegea ce se întâmpla. Ea înţelegea plăcerea, studiase cum să o ofere şi să o primească. Mai învăţase, alături de alte lucruri şi cum să-şi menţină dominaţia, fără a ceda niciodată. I se predase cu totul, după o luptă ridicol de scurtă. O atinsese, o sărutase, iar puterea ei, îndelung exersată, parcă se disipase.

Cu inima bătându-i tare, mult prea tare, se uită în jur şi încercă să se adune. Îl văzu pe James aplecându-se şi ridicând ceva de pe jos. Neglijeul ei... trebuia să se acopere. Îşi vârî rapid mâinile pe mâneci în timp ce el se întorcea la fereastră şi îşi unea mâinile la spate, într-o atitudine studiată.

Uşa se deschise. Intră camerista, urmată de bătrânul conte. Francesca găsi cu greu cuvintele potrivite.

— Thérèse, în sfârşit, ai apărut. Vocea îi suna straniu, piţigăiată, ca şi cum nu ar fi fost a ei. Respiră adânc şi continuă: Unde mi-a fost capul de-am uitat să te chem? Nu trebuie să crezi că nu m-aş fi putut îmbrăca singură, dar cu toţi aceşti domni foindu-se prin casă, mă simt foarte confuză.

Sprâncenele lui de Magny se încruntară.

— Eu trebuie să-mi iau rămas-bun, spuse agentul secret.

— Sper că v-aţi găsit carnetul de notiţe? se interesă perfid contele.

— Da, în sfârşit, îl asigură James arătând spre buzunarul de la piept. Ce ciudat că a ajuns tocmai aici, nu-i aşa, *cara*? o întrebă pe Francesca.

Cara! Ce glumă proastă. Nu o iubea deloc, nu era decât o altă cucerire pentru el. Una uşoară, spre ruşinea ei. Animalul.

James îşi luă la revedere exagerat de politicos de la contele de Magny şi cu totul nepoliticos de la ea, luându-i mâna şi plantându-i un sărut umed între degetele inelar şi arătător.

Îi venea să urle. Îi venea să-l ucidă, să-i înfigă un

pumnal între omoplaţi.

Monsieur îi aruncă una dintre privirile lui pline de subînţeles şi se duse la fereastră, unde îşi prinse mâinile la spate, exact în poziţia în care se aflase celălalt bărbat cu câteva clipe mai devreme.

Francesca, încercând să-şi alunge din minte tot ceea ce-i mai făcuse Cordier, intră în garderobă.

Thérèse o urmă, lăsând uşa deschisă. Era în serviciul ei încă din primele zile petrecute la Paris. Franţuzoaică şi extrem de practică, nu se arătase deloc impresionată de morala stăpânei sale – mai bine zis, de absenţa acesteia. Pentru Thérèse, tot ceea ce conta erau hoardele de admiratori ai doamnei, bogăţia şi bijuteriile ei, iar la aceste capitole, nu o depăşea nicio femeie de pe Continent, cu excepţia familiilor regale. Mai mult, una dintre bunicile lui *madame* fusese o aristocrată franţuzoaică.

Toţi aceşti factori o făceau pe Thérèse să-şi apere cu ferocitate poziţia. Nicio mită nu era suficientă, nimeni nu era destul de important ca să-i smulgă vreun secret al stăpânei sale. Niciunul dintre numeroşii clienţi nu primea un tratament special, indiferent cum se numea. Doamna stabilea regulile, iar Thérèse nu ar fi închis o uşă când un bărbat era prezent şi nu s-ar fi eclipsat dacă nu i s-ar fi poruncit. Cel mai avantajos însă pentru Francesca şi prietenii ei era faptul că servitoarea refuza să vorbească şi să înţeleagă mai multă engleză decât strictul necesar pentru a-şi face datoria. Italiana îi provoca acelaşi dezgust, tipic pentru francezi.

Lui de Magny nu-i păsa deloc de prezenţa lui Thérèse; totuşi, alese să vorbească în engleză.

— Ar fi trebuit să rămâi la Mira. Ţi-am spus că e un moment prost să te întorci la Veneţia.

— Nu ar fi trebuit să vii, îi răspunse Francesca.

O urmărea cu privirea pe cameristă, care îi turna apă într-un lighean. Voia să se spele urgent, să-şi şteargă urmele labelor lui Cordier de pe piele. Cumva, ar fi vrut să se debaraseze de slăbiciunea pe care o arătase, de momentul în care îşi dezvăluise adevărata personalitate.

— Acesta era şi scopul scrisorii pe care ţi-am trimis-o, continuă ea. Am încercat să te liniştesc. Ştiam că vei auzi diverse poveşti şi exagerări monstruoase. Eram sigură că vei afla că am fost chiar ucisă. Ştiu ce înseamnă bârfa, mai ales la ţară.

— Dacă tot ai adus vorba de bârfe…

— Dumnezeule, ştiam că vom ajunge la asta, mormăi ea ridicând ochii în tavan.

— Am auzit o istorioară despre tine şi Lurenze, dar, ce să vezi, ajung aici şi te găsesc cu un englez. Ştii cine este tatăl lui?

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată pe lordul Westwood. Elphick nu frecventa aceleaşi cercuri – deşi n-am nicio îndoială că fostul meu soţ ar da orice să fie admis în ele.

— Westwood este un adevărat erou, mai ales în ochii aristocraţiei franceze. Nimeni nu poate spune precis câte capete alese a salvat de sub lama ghilotinei în timpul Revoluţiei, punându-şi propria piele la bătaie.

Imaginea îi apăru brusc în faţa ochilor, aşa cum i se tot întâmpla: apariţia lui Cordier în cabina gondolei, braţul lui de fier în jurul gâtului agresorului… bruta care se zbătea fără scăpare… şi care înţepenea şi se înmuia ca o cârpă.

— Asumarea de riscuri este o tradiţie de familie, aşadar. Cordier a sărit de la balconul casei sale ca să-mi vină în ajutor. Cu toate acestea, ar trebui să fac distincţia între curajul fizic – inconştienţă, mai bine zis – şi eroism. E oaia neagră a familiei, mi-a spus-o chiar el.

Auzi un oftat lung, resemnat. Privi speriată spre uşă, dar de Magny nu era acolo. Probabil că nu se mişcase din dreptul ferestrei.

— Nu te voi întreba ce se petrece între voi doi.

— Ce altceva crezi? Jocuri.

Nu avea de unde să ştie cât de periculos juca Cordier. Nu avea cum să prevadă efectul exploziv al atingerii buzelor lui, care trezise ceva în interiorul ei, o emoţie pe care-o credea moartă de mult. Era ca şi cum bărbatul ar fi pătruns adânc în sufletul ei şi i l-ar fi întors pe dos.

Îşi aminti tot ce aplicase în prima noapte când

încercase să-l seducă. Toate locurile pe unde umblaseră degetele ei fuseseră explorate acum de gura lui. Executase ceea ce-l invitase chiar ea să facă, dar rezultatele îi depăşiseră cu mult aşteptările. O atinsese şi o sărutase exact aşa cum îi indicase, transformând-o într-o carcasă febrilă de dorinţă tocmai pe ea, o expertă în arta flirtului. O acaparase atât de uşor.

Atingerea lui o dezbrăcase, lăsând-o goală şi orbită de pofte carnale. Ar fi satisfăcut-o – şi îi plăcea să fie satisfăcută –, dar era cu totul altfel. Cordier rupsese ceva în sufletul ei, o adusese la un pas de umilinţă. Nu înţelegea cum şi nu era sigură că voia să înţeleagă.

De ce naiba nu fusese mai rapid? Ar fi trebuit să o arunce pur şi simplu în pat, să-şi facă poftele cu trupul ei şi să… şi să o lase să facă ce dorea din el, să-i permită să se desfete după voie cu corpul lui mare şi musculos.

„Bestie!”

— Nu vreau să ştiu, continuă de Magny. De fapt, cred că este mai bine să nu ştiu. Dar, dacă ai avea o fărâmă de minte, copilă dragă, ai înţelege că omul acesta trebuie trimis rapid să-şi vadă de treburile lui. Judecata mea limpede asupra oamenilor m-a ajutat să trec cu bine prin nenumărate încercări şi să ajung la o vârstă venerabilă. Individul acesta, ţi-o spun din toată inima, *ma chérie,* nu-ţi va aduce decât suferinţă.

*

Bărbatul care urma să aducă doar suferinţă recuperă cutiuţa cu bijuterii de pe masa din antreu, unde o lăsase cu o clipă înainte de apariţia contelui. De data aceasta, James nu se opri, ci continuă fără ezitare de-al lungul galeriei boltite şi în jos, pe scări, către *androne.*

Se concentra asupra împrejurimilor, înregistrând toate detaliile. Deşi mai trecuse prin aceleaşi locuri înainte, era pentru prima dată când o făcea în plină zi. Nu putea decât să spere că anii de antrenament intens îl înarmaseră cu reflexe capabile să funcţioneze după furtuna Francesca

Bonnard şi că-şi va aminti detaliile tuturor încăperilor prin care trecuse. Se văzu obligat să spere că măcar o parte din creierul lui acordase atenţie împrejurimilor, căci restul nu era decât un ghem de furie, gelozie, poftă, frustrare şi alte patimi asupra cărora prefera să nu se aplece prea îndeaproape.

Dacă nimic altceva nu mergea, trebuia să scotocească prin casă, iar o imagine mentală a celor mai evidente ascunzători i-ar fi servit de minune. În acelaşi timp, căutarea disperată era o metodă pe care ar fi preferat să o evite. Prefera întotdeauna să ştie unde să se uite, atunci când conjunctura îl distribuia în rolul de spărgător de locuinţe.

Nu era cazul acum. Cu toate că, la fel ca majoritatea *palazzo*-urilor veneţiene, al ei avea un plan relativ simplu, dimensiunile impresionante generau prea multe locuri potrivite pentru a ascunde un pachet de scrisori. În general, odată ce înţelegea cum funcţiona mintea unui individ, James putea ghici cam ce locuri ar fi ales ca ascunzătoare. Din păcate, nu putea înţelege ce se petrecea în capul unei femei care încerca să se joace cu propria lui minte.

Se îndreptă cu paşi mari spre gondola în care îl aşteptau Sedgewick şi Zeggio. Amândoi îl priviră cu îngrijorare.

„Îşi închipuie că am luat-o razna de tot şi nu se înşală prea mult”, îşi zise el.

Îi ordonă lui Zeggio să-i ducă pe insula San Lazzaro. Avea nevoie să-şi pună ordine în idei şi spera că largul mării – la câteva mile de Veneţia şi de ea – putea să-l ajute. Mica insulă, care adăpostise în trecut o leprozerie, găzduia acum mănăstirea armenească unde studiase Byron. O mănăstire i se părea un adevărat paradis în acel moment.

Capitolul 8

Plăcerea e ceva plăcut chiar dacă
Poţi s-o plăteşti cu iadul... De-azi ’nainte,
Îmi jur că-n mai va cheful meu să treacă
Şi c-am să stau în banca mea, cuminte.
Pe dracu! Căci în inima buimacă
Vestala iar aprinde foc fierbinte.
Şi mi-e ruşine, şi-mi jur iar, e drept.
Că spre cealaltă iarnă-o să mă-ndrept.[9]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

— N-ar fi trebuit să vii, îi repetă Francesca lui de Magny când ieşi din garderobă.

Bărbatul părăsise locul de la fereastră şi se instalase într-un fotoliu din budoar. Se juca cu măciulia elaborată a bastonului şi fixa cu privirea un loc de pe podea.

— Aud diverse zvonuri care mă fac să cred că ţi-ai pierdut minţile.

— N-ai decât să crezi ce vrei.

Se îndreptă către măsuţa de scris pe care o folosea ca să arunce diverse nimicuri, bijuterii, eşarfe, mănuşi şi creme. Se prăvăli pe scaun şi căută prin grămada de lucruri un carneţel şi un stilou.

— Nu voi permite nici unui bărbat să-mi spună ce am de făcut. Dacă aş fi vrut aşa ceva, m-aş fi recăsătorit.

— Thérèse, te rog adună perlele astea şi pune-le la locul lor, izbucni de Magny. Pentru numele Domnului, Francesca, dă-i voie cameristei să-ţi aranjeze bijuteriile. Ce se întâmplă cu tine, când ai devenit aşa de dezordonată?

„Să nu crezi că sunt vreuna dintre marionetele tale masculine. Nu mă voi lăsa folosit şi aruncat precum bijuteriile acelea. Nu-ţi voi permite să mă batjocoreşti ca să-ţi demonstrezi ce puternică eşti şi apoi să mă arunci la coş”, îi spusese Cordier.

Bărbaţii se foloseau de femei, dar când rolurile se inversau... atunci lucrurile stăteau cu totul altfel. Era o crimă demnă de pedeapsa capitală.

---

9 Byron, *op. cit.,* p. 45 (n.tr.)

— Ia-le, îi ordonă cameristei.

Deşi ignora cu bună ştiinţă comenzile contelui, probabil că pe Thérèse o mâncau palmele să aranjeze bijuteriile la locul lor.

— A, am găsit un stilou, în sfârşit, exclamă Francesca împingând deoparte un flacon cu cremă.

Găsi şi o sticluţă de cerneală şi îşi făcu puţin loc pe masă.

De Magny se abţinu s-o întrebe cui îi scria, încercând să evite răspunsul la care se aştepta, anume că nu era treaba lui. În cele din urmă totuşi, hotărî să rupă tăcerea apăsătoare:

— Am aflat că unul dintre atacatorii tăi a fost prins.

— Tâlhari de drumul mare, îi răspunse ea simţind cum o treceau fiorii la amintirea acelei întâmplări. Încercă să glumească pentru a-şi ascunde stânjeneala: Sau poate că la Veneţia ar trebui să le spunem tâlhari de canalul mare.

— Eu nu văd ce este amuzant.

— Aflaseră despre bijuteriile mele, asta căutau… şi puţină distracţie cu o femeie neajutorată.

— Asta crede guvernatorul? Asta crezi *tu?*

Francesca se opri cu stiloul în aer. Se întoarse şi-l privi derutată.

— Dar individul fusese deja arestat. E limpede că va fi executat. Ce interes ar fi avut să mintă, ce avea de pierdut dacă spunea adevărul?

— Nu ştiu, dar intuiţia îmi spune că incidentul e legat de cele întâmplate vara asta.

— Lordul Quentin, rosti ea pe un ton sumbru, apoi se întoarse la foaia de hârtie.

Nu ştia cum aflase Quentin despre scrisorile pe care le luase din sertarul încuiat al biroului fostului ei soţ. Nu ştia de unde obţinuse Quentin fragmentul pe care i-l arătase ca dovadă, la fel de şocant ca acelea aflate în posesia ei. Avea însă impresia distinctă că descoperirea nu era de dată recentă.

„Chestiunea ne-a dat mari bătăi de cap o vreme”, îi spusese. „Recent, am început să punem cap la cap piesele

puzzle-ului şi să întrezărim imaginea de ansamblu”.

Piesele puzzle-ului arătau că Elphick era într-adevăr ceea ce ea suspecta de multă vreme: un om care lucra împotriva intereselor ţării sale. Dar cu cinci ani în urmă n-ar fi crezut-o nimeni. Îi distrusese credibilitatea cu acuzaţiile şocante pe care i le adusese – mai bine spus, puţina credibilitate de care se mai bucura după ce tatăl ei escrocase jumătate din înalta societate.

Chiar propriii avocaţi, cărora le arătase una dintre scrisori, îi spuseseră că dezvăluirile i-ar fi făcut mai mult rău decât bine, fie în cadrul anchetei deschise de lordul Elphick împotriva amantului ei, lordul Robert Meadows, fie în timpul procesului de divorţ. Pentru avocaţii ticălosului ar fi fost un joc de copii să-i convingă pe judecători că scrisorile nu erau decât invenţiile unei femei răzbunătoare, imorale, tulburate mental. Era convinsă că aşa s-ar fi petrecut lucrurile, mai ales când tatăl ei le netezise atât de bine calea.

Pe de altă parte, nici ea nu era cu totul inocentă. Îi plătise soţului ei infidel cu aceeaşi monedă. Dar nimănui nu-i păsa dacă un soţ călca pe de lături, indiferent cât de des. Pe când John Elphick lucra la otrăvirea minţilor tuturor, singura ei pată de noroi – o relaţie începută într-un moment de furie şi de dorinţă oarbă de răzbunare – se transformase într-o cocină de porci.

„Aşchia nu sare departe de trunchi”, îşi spunea toată Anglia privind-o cu suspiciune. Chiar şi amantul ei, jenat de proces şi scârbit de bârfele ce o înconjurau, o abandonase.

Lordul Quentin îi ceruse insistent scrisorile, susţinând că ar fi fost mai în siguranţă în posesia lui. Îşi amintea perfect schimbul de replici: „Probabil că ai auzit zvonurile. Elphick a pus ochii pe funcţia de prim-ministru”.

„Unii ar spune că Anglia primeşte conducătorul pe care îl merită”, răspunsese ea.

„Dacă însă omul este un trădător de ţară, nu ar fi momentul să plătească pentru faptele lui?” insistase lordul.

„Spânzurat, înecat şi tras pe roată, vrei să spui? Oare nu este prea puţin? De ce nu laşi pedeapsa în seama mea?”

Se oprise la timp, deşi îi venea să adauge: „De ce aş avea încredere în tine?”

Quentin ar fi putut să fie unul dintre pionii lui Elphick, iar orice cuvânt rostit de acesta, o minciună elaborată pusă la cale de fostul ei soţ, un mincinos redutabil. Quentin revenise de câteva ori, până când le ordonase servitorilor să nu-l mai primească.

Câteva săptămâni mai târziu, vila fusese scotocită. Semnele nu erau deloc evidente, dar de Magny le observase, iar ea, avertizată, mai găsise şi altele.

Contele îi spusese că, după toate probabilităţile, conturile ei din bancă şi conţinutul seifurilor bancare aveau să fie puse sub supraveghere. Agenţii britanici îşi puteau băga nasul unde aveau chef, iar Elphick îşi construise o reţea solidă în guvern. De Magny îi oferise multe sfaturi. Prea multe. Necazurile îl făcuseră pisălog şi băgăcios. Cum Francesca decisese cu ani înainte că niciun bărbat nu-i va mai controla viaţa vreodată, se certaseră de mai multe ori. De aceea părăsise satul Mira şi se întorsese la Veneţia.

Vocea contelui o extrase din scurta călătorie mentală în trecutul recent.

— Nu m-ai lăsat niciodată să te ajut, îi reproşă.

— Să iei decizii în numele meu? Nu, mulţumesc, stimate domn.

— Francesca, încăpăţânarea ta este absurdă. Lasă-mă să te duc înapoi la Paris.

— Duşmanii mă pot găsi la fel de bine şi acolo, dacă asta te îngrijorează cu adevărat. Eu nu mă tem. Nu vor îndrăzni să mă ucidă până nu găsesc ceea ce caută, pentru că nu ştiu ce precauţii mi-am luat în eventualitatea unui deces prematur. Nu pot risca publicarea acelor documente.

— Francesca, te rog, ascultă-mă…

— Am de scris o scrisoare, încheie ea discuţia.

Duminică noaptea

Când Marta Fazi auzi că Piero ajunsese la închisoare şi

Bruno dispăruse, mai sparse câteva statuete ale Fecioarei Maria, mai plânse puţin după smaraldele pierdute şi jură răzbunare cruntă tuturor celor care îi greşiseră vreodată cu ceva. Apoi, aşa cum îi era firea, deveni brusc extrem de calmă. Cum Planul A, şi anume utilizarea unor brute pentru a o speria pe englezoaică şi a o face să-i dea scrisorile, eşuase, era momentul să treacă la Planul B. Ieşi să caute doi înlocuitori pentru lacheii pe care îi pierduse. Nu era o treabă uşoară în Veneţia, dar Marta învăţase din propria experienţă că o femeie hotărâtă va găsi oricând un bărbat supus care să-i îndeplinească dorinţele.

Veneţia nu era cel mai popular loc pentru infractori, dar asta nu însemna că nu existau. Aşa cum se întâmpla adesea în oraşe cu criminalitatea mai ridicată, exista o populaţie tânără, săracă şi disperată care locuia în suburbii rău famate. În astfel de locuri era plin de răufăcători, însă autorităţilor nu le păsa atâta vreme cât aceştia se limitau la a se război între ei.

Dificultatea consta în găsirea unui cuţitar care să vorbească într-o limbă pe care să o înţeleagă şi ea. Veneţienii, din păcate, nu se calificau. Ar fi putut să vorbească şi în chineză, din punctul ei de vedere, că nu pricepea nimic. Partea bună era că la Veneţia găseai oameni de diferite naţionalităţi, albanezi, armeni, greci, evrei şi turci, alături de toate scursurile Italiei. Printre aceştia spera să găsească unii suficient de disperaţi încât să iasă din mahalale şi să rişte o întâlnire cu soldaţii austrieci. Preţurile erau mici, aşa cum era de aşteptat. Marta găsi rapid ceea ce căuta.

Ora *trei dimineaţa, marţea următoare, în Piazza San Marco, Café Florian*

La această oră, saloanele cafenelei erau aproape goale. Clienţii se retrăgeau la casele lor sau spre alte distracţii. Francesca şi Giulietta rămaseră însă la masa lor, împreună cu Lurenze. Din fericire, prinţul reuşise să se

debaraseze de anturaj, cu excepţia unor gărzi de corp ce încercau să se facă discrete, câteva în salonul lor şi altele lângă intrare.

La capătul opus al încăperii, clienţii rămaşi o înconjurau pe contesa Benzoni. Don Carlo nu se număra printre ei. Francesca se întrebă ironică dacă nu cumva hotărâse că Veneţia dispunea de o cantitate insuficientă de „femei mai bătrâne, care uneori sunt urâte, dar a căror frumuseţe se ascunde în portofel” şi se cărase în altă parte.

Decisese ea însăşi să plece, însă nu găsea o modalitate prin care să se debaraseze de prinţ, când atmosfera din încăpere se schimbă. Ridicând privirea, îl văzu pe Cordier la uşă.

Era îmbrăcat într-un frac negru, pe care îl purta deschis. Peste cămaşa albă cu volane şi centura neagră ce-i încingea mijlocul avea o vestă neagră cu broderii, de care atârna un ceas de buzunar din aur. Eşarfa imaculată de la gât era legată cu un nod simplu. Pantalonii de seară, într-o nuanţă deschisă, erau strânşi pe picioarele musculoase. Cizmele negre, pălăria neagră pe care o purta la subraţ şi mănuşile albe completau tabloul impresionant al unui gentleman englez autentic. Atitudinea lui şi graţia felină cu care se mişca spuneau o altă poveste.

Francesca îşi aminti de avertismentul lui de Magny: „Individul acesta nu-ţi va aduce decât necazuri”. De această dată, necazul se îndreptă direct spre masa contesei. Spre exasperarea Francescăi, toţi bărbaţii din grup îi făcură loc cu deferenţă, inclusiv amantul bătrânei, cavalerul Giuseppe Rangone.

Curtezana îşi îndreptă atenţia din nou către Lurenze, care descria o miniatură ce-i fusese recent prezentată, cea a unei prinţese bavareze, una dintre multele pretendente la titlul de regină a Gileniei.

Spre onoarea ei, Francesca făcea toate eforturile să-l asculte pe tânărul prinţ, dar privirea îi aluneca inevitabil către Cordier. Deşi nu era câtuşi de puţin flamboaiant îmbrăcat, era imposibil să-l ignori. Pe de o parte, cafeneaua era aproape goală, pe de alta, statura lui îi domina pe toţi

cu cel puţin un cap... cu excepţia cazului când se apleca asupra mâinilor femeilor sau pentru a le şopti ceva la ureche ca să le bine dispună sau – ispravă remarcabilă în acel grup – să le facă să se îmbujoreze.

Un bărbat masiv îşi făcu apariţia, acoperind scena din capătul celălalt al salonului, şi se opri la masa Francescăi. Purta în mâini o tavă acoperită.

— Ce ai acolo? Fleacuri pentru doamne? îl întrebă Lurenze.

— Se poate spune şi aşa, zise Giulietta. Cu o privire poznaşă, îi spuse omului să descopere tava.

Lurenze se întinse, curios să vadă despre ce era vorba, dar se retrase instantaneu, de parcă ar fi văzut o pereche de şobolani.

— Nu! Nu! Eşti nebun? Acoperă imediat lucrurile aste şi dispari cu ele din faţa mea!

Când se enerva, prinţul putea fi extrem de imperios. Vânzătorul închise repede cutia şi se îndreptă spre ieşire.

— Nu, stai, interveni Francesca făcându-i semn cu degetul să vină înapoi. Îi aruncă o privire calmă, nevinovată, prinţului: Acestea sunt lucruri foarte importante, Alteţa Voastră. Se numesc prezervative.

— Ştiu foarte bine ce sunt, se răţoi Lurenze. Nu sunt un copil. Dar te rog să nu vorbeşti despre chestiile astea în public. Omul acesta a greşit grav venind înaintea unor doamne.

— Întotdeauna e greşit ca unui bărbat să-i vină înaintea doamnelor, răspunse rapid Giulietta.

Pe Francesca o pufai râsul. După o clipă de reflecţie intensă, Lurenze înţelese şi el poanta.

— A, ce deşucheat vorbeşti, bombăni el neputându-se hotărî dacă să se amuze sau să se indigneze. Cineva ar trebui să-ţi spele limba cu săpun.

— Dar, Luminăţia Voastră, prezervativul este foarte util. Doar nu vrei să ai un urmaş handicapat sau ca un idiot congenital să urmeze la tronul Gileniei. Sifilisul are adesea astfel de consecinţe, ca să nu mai vorbim despre nebunie şi bube pe faţă şi pe organul bărbătesc.

— *Signora* Sabbadin, vă dau cuvântul meu de onoare că niciodată nu am avut relaţii cu persoane care poartă această boală oribilă, spuse el repede, cu obrajii în flăcări.

— Dar lordul Byron?

— Lordul Byron? *Lordul Byron?* făcu ochii mari tânărul. Ce vrei să spui? El este un *bărbat!* Un bărbat nu întreţine astfel de relaţii cu un alt bărbat. Este împotriva firii!

— Este un mare poet, oftă Giulietta. Dar, până şi el, un om inteligent şi cultivat, a primit un cadou nedorit de la o doamnă din înalta societate.

— Aş putea numi câteva doamne din aristocraţia engleză care au primit acelaşi dar de la nişte domni, spuse Francesca.

„Cu puţin noroc, una dintre aceste doamne va fi atât de amabilă încât să i-l dea şi lui Elphick”.

Privirea lui Lurenze se mută de la ea la Giulietta, apoi se fixă asupra vânzătorului de prezervative, care aştepta răbdător.

— Foarte bine, o voi face pentru posteritatea mea.

— Arată-i Excelenţei Sale marfa, pe cele bune, de dedesubt, îi ordonă Giulietta cu o voce răguşită.

Supus, omul ridică prima tavă pentru a dezvălui obiectele de dedesubt, învelite în hârtie transparentă. Lurenze le studie îndelung şi se întinse să ia unul.

— Nu pe acela, spuse Giulietta dându-i mâna la o parte. Ăsta e mai bun.

Alese unul dintre pachetele mai mari şi scoase prezervativul. Şiretul cu care se lega de mădular era roşu, la fel ca obrajii prinţului, care nu-şi revenea din şoc.

— Acesta este cel mai mare pe care îl ai? îl întrebă tânăra pe vânzător. Ştii, prinţii sunt mai bine dotaţi decât muritorii de rând.

— *Signorina,* credeţi-mă că este măsura cea mai mare. Şi sunt de cea mai bună calitate, din maţe de oaie.

Cu cea mai serioasă mutră din lume, Giulietta trase în stânga şi în dreapta de prezervativ, apoi şi-l trase pe mână ca pe o mănuşă. Vârî pumnul învelit astfel sub nasul prinţului.

— Credeţi că este suficient de mare şi de gros, înălţimea Voastră?

Lurenze îl cercetă atent, cu ochii mijiţi.

— Nu-mi dau seama, trage-ţi-l pe cap.

Când vizualiză imaginea izbucni într-un hohot de râs atât de sincer şi de contagios, încât cele două femei se treziră râzând şi ele.

Toate capetele din salon se întoarseră spre masa lor. Inclusiv al lui Cordier, în sfârşit.

*

James nu voia să se uite într-acolo, însă ar fi ieşit în evidenţă ca singurul om prezent care ignora intenţionat scena. Cei trei râdeau nebuneşte, în timp ce un vânzător ambulant încerca să-i convingă să cumpere ceva.

Francesca Bonnard îşi scosese la plimbare rubinele. Alături de pietrele ce-i atârnau la urechi, la gât şi la încheieturi, pe umeri purta un magnific şal de caşmir rubiniu ce revela decolteul adânc al unei rochii de seară de culoarea jadului verde, dintr-un material foarte subţire, crep sau mătase, probabil. Firele metalice din broderie o făceau să strălucească. Rochia cobora de la talia înaltă în numeroase pliuri ce-l duceau cu gândul la tunicile femeilor din Egiptul antic pe care văzuse pictate prin mormintele faraonilor. Pliurile i se mulau de-a dreptul obscen pe picioarele lungi şi pe şolduri, asupra cărora avea o vedere perfectă.

Răbdarea îi ajunse la capăt când îşi aminti papucii verzi pe care îi văzuse abandonaţi nonşalant pe podeaua dormitorului. Făcu un efort supraomenesc de voinţă ca să nu se repeadă la ea, să n-o târască de-o aripă într-un cotlon discret unde să dea frâu liber imaginaţiei.

Grupul căruia i se alăturase reveni la conversaţia obişnuită.

— Nu-l putem convinge pe prinţ să se desprindă de acea şarmantă companie. Cele două sunt foarte amuzante. *Signor* Cordier, dumneavoastră aţi participat la

conversazione cu *signora* Bonnard? îl întrebă contesa Benzoni.

— Am ajuns la Veneţia de numai o săptămână, zise el, nevrând să admită că nu fusese invitat la salonul ţinut de Francesca.

— Erau vremuri când puteai alege dintre mai multe *conversazioni* în acest oraş, oftă bătrâna aristocrată. Când a venit lordul Byron, mai rămăseseră numai două: a mea şi a contesei Albrizzi. Apoi şi-a făcut apariţia *signora* Bonnard, iar salonul ei a ajuns cel mai prizat. Are o anumită *joie de vivre*[10] şi este extraordinar de cultivată.

— Nimeni nu este mai cultivată, mai frumoasă şi mai deşteaptă decât tine, dragostea mea, se băgă în seamă Rangone, fidelul *cavalier servente* al contesei.

— Foarte frumos din partea ta să spui asta, dar când râde şi tu suceşti capul, la fel ca alţi bărbaţi, bombăni aleasa inimii lui.

Ceva mai târziu se auzi din nou râsul curtezanei. Întorcându-se spre sursa zgomotului, James o văzu părăsind stabilimentul cu cei doi însoţitori. După câteva minute şi ceea i se păruse o eternitate de politeţuri de rămas-bun, reuşi să iasă şi s-o apuce pe urmele lor.

Descoperi că trioul se oprise nu departe de cafenea. Doamna Bonnard se uita peste drum, la frumosul Torre dell'Orologio, superbul turn cu ceas din colţul de nord-est al pieţei. Deasupra turnului, câţiva nori subţirei pluteau dinspre mare pe cerul nopţii. Luna, aproape plină, şi stelele străluceau puternic. Deşi piaţa era bine luminată, James nu reuşea să citească expresia de pe chipul Francescăi.

Giulietta îşi ţinea mâna la gură şi chicotea. Ca de obicei, oameni treceau încolo şi-ncoace. Deşi intrase de mult în declin, Veneţia reuşea să mai aibă o viaţă de noapte.

Niciunul dintre cei trei nu păru să-l simtă apropiindu-se. Lurenze povestea ceva, gesticulând abundent. Apoi, Bonnard se întoarse brusc şi se încordă la vederea lui. James se tensionă şi el, vibrând de anticipare. Se apropie

10 „Bucurie de a trăi", în limba franceză, în original (n.tr.)

de grup.

— Tot cercul contesei murea de curiozitate să afle de ce râdeţi cu atâta poftă. Eraţi atât de veseli.

— Prezervative. Ne jucam cu prezervative, strigă Giulietta.

— *Signorina* Sabbadin se amuză să mă facă să roşesc, mormăi Lurenze. I-am spus că în ţara mea ne este ruşine să vorbim despre astfel de lucruri. Nici pomeneală să pronunţi acest cuvânt în prezenţa unei femei.

— Dar nu suntem în ţara dumneavoastră, prealuminoasă alteţă, îl tachină Giulietta.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru asta, spuse prinţul zâmbind. Cu toate acestea, găsesc şocant ceea ce faceţi şi modul cum vorbiţi, copilă neastâmpărată ce sunteţi.

Bucuria fetei pieri instantaneu, iar chipul îi deveni de piatră.

— Nu sunt copil, îi răspunse ea aspru, după care se îndepărtă cu nasul pe sus ca o bulă compactă de feminitate revoltată.

Lurenze se uită uluit la James şi la Francesca.

— Ce naiba i-am spus de s-a supărat aşa?

— Nu-mi dau seama, îi răspunse agentul secret. Italiencele sunt atât de sensibile, de pasionale, sper să nu facă vreo prostie, să nu se arunce într-un canal…

— A, nu. Nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva, spuse prinţul cu ochii măriţi de groază.

Bonnard deschise gura să-l calmeze, dar înălţimea Sa se repezise deja după Giulietta. Curtezana îl urmări cu o privire amuzată.

— O fi ea italiancă, dar ştii foarte bine că este la fel de susceptibilă să se arunce în canal ca şi mine.

— Eşti atât de grea de cap, îi spuse James. A făcut toată scena asta ca să-l provoace să o urmeze. Vrei să te pui de-a curmezişul iubirii lor? Ţi-ai pus în cap să-l păstrezi doar pentru tine?

— Aşa mă hotărâsem iniţial, dar apoi ai apărut tu. Ceea ce m-am întrebat atunci a fost dacă să-mi pierd

vremea cu un prinţ disperat să cheltuiască un munte de bani cu femeile, sau cu un nobil sărac care nu poate să-mi aducă decât câteva peridote, îmi enervează prietenii şi nu se poate hotărî ce doreşte cu adevărat de la viaţă.

— Ţi-a fost dor de mine, *cara*? o întrebă el. Au trecut trei zile întregi de când nu ne-am văzut.

— Atât de mult? Mie mi s-au părut trei minute. Am sperat că aş putea scăpa de tine, dar ai apărut ca râia.

— Dacă te porţi aşa, nu te voi duce până în vârful turnului, zise James arătând cu bărbia spre edificiul din faţa lor.

— Îmi pare rău, sper doar să găsesc puterea de a-mi aduna cioburile risipite ale vieţii şi a merge mâi departe.

— Ai fost vreodată noaptea în vârful clopotniţei?

— Nu cred că a mai fost cineva, de la Galileo, care s-a suit ca să descopere că Pământul e rotund. E închis acum şi au pus un paznic, spuse curtezana.

În pofida cuvintelor cuminţi, se uita cu interes la turn, iar în ochi îi apăruse o lumină jucăuşă.

— E o noapte perfectă, dar într-o oră sau două se vor ivi zorile. Trebuie să ne grăbim, zise el apucând-o de mână.

Ea încercă să se retragă, dar James o strânse mai tare.

— Refuz să mă lupt cu tine în mijlocul pieţei San Marco.

— Bine faci, pentru că n-ai avea nicio şansă.

Mâna ei înmănuşată se potrivea bine în a lui. Îi reveni în minte imaginea cu ea dezvelindu-şi lent mâinile, într-un spectacol profund erotic. O căldură plăcută i se răspândea sub centură.

— Dacă ajungem în vârful turnului, primul meu gest va fi să te împing de acolo. Dar, nu trebuie să te sperii, pentru că oricum nu vom reuşi. Paznicul este austriac, şi ştii cât sunt de scrupuloşi.

— Linişte! Păstrează-ţi forţele pentru urcare.

*

Francesca îşi pierduse suflul încă dinainte de a începe ascensiunea. Îşi simţea acut mâna prinsă într-a lui, atât de mare, de puternică, de caldă şi de sigură. Ultima oară când umblase de mână cu un bărbat fusese în primele zile de după căsătorie, atunci când John Bonnard era atât de atent şi de afectuos încât avea impresia că se îndrăgostea de el de mai multe ori pe zi.

Ochii începură să o înţepe şi clipi des, recunoscătoare pentru noaptea neagră şi pentru umbrele adânci din spatele turnului. Era pe cale să plângă, Dumnezeule! Ce regrete neştiute mai ascundea sufletul ei, după atât timp?

Când Cordier îi dădu drumul la mână ca să discute cu paznicul, se simţi nefericită ca un copil abandonat şi ochii i se umplură de lacrimi. „Nu te mai smiorcăi!” îşi ordonă.

Auzea vocea murmurată a lui Cordier şi răspunsurile paznicului. Dialogul nu dură prea mult. Bărbatul se întoarse către ea, îi luă mâna înapoi fără nicio ezitare şi rânji sigur pe el, explicându-i:

— E veneţian. Când m-a văzut însoţit de o femeie frumoasă, s-a lăsat imediat convins.

Se gândi că talentul lui Cordier de a vorbi italiana precum un nativ fusese mai convingător decât sensibilitatea romantică a paznicului veneţian. Dacă adăugai şi un bănuţ, puteai face minuni chiar şi cu austriecii, despre care se spune că sunt incoruptibili şi rigizi.

— În vârf mai este un paznic, cu siguranţă austriac.

— Misiunea lui este să avertizeze în caz de incendiu, răscoală, invazie şi alte asemenea catastrofe. S-ar putea să ne caute de arme. Ai ceva împotrivă?

— Depinde, dacă este tânăr şi drăguţ chiar mi-ar face plăcere.

— Mă bucură optimismul tău. Facem întrecere până sus?

— Este atât de tipic pentru un bărbat să propună o întrecere atunci când el este în pantaloni, iar femeia încurcată în panglici, corset, rochie şi pantofi cu toc.

Paznicul le deschise poarta grea, iar Cordier se aplecă

spre urechea ei.

— Le putem scoate, dacă te deranjează…

Furnicături electrice începură s-o străbată din cap până în picioare. Se opri brusc. Bărbatul râse cu poftă şi o împinse în întunericul din casa scării. Acceptă să urce, în nebunia ei, pentru că cerul era plin de stele, pentru că accesul în turn era interzis, pentru că ultima dată când urcase până în vârf fusese în timpul zilei, într-o gloată de turişti… şi pentru că o ţinea de mână. Nu era nimic mai mult decât dorinţă carnală, cu cât o alunga mai repede cu atât mai bine, îşi spuse.

*

Zorile urmau să apară într-o oră sau două, iar luna şi stelele, cu toată puterea lor, nu luminau deloc interiorul clădirii, cu toate că James putea distinge contururile arcuite ale ferestrelor. I-ar fi putut cere pazniculuiun felinar sau o torţă, dar nu voia şi nici nu avea nevoie de mai multă lumină. Se descurcase întotdeauna foarte bine pe întuneric, iar acum nu aveau altceva de făcut decât să urce.

În orice caz, se simţea mai bine pe întuneric. O ţinea de mână şi putea auzi cum îi foşneau hainele în spatele lui. Uneori, faldurile rochiei i se frecau de picioare, iar parfumul ei fin, de iasomie îi ajungea la nări.

— Mirosul acesta îţi este impregnat în haine, sau de unde vine? Este iasomie combinată cu ceva ce nu pot identifica.

— Thérèse îmi pune săculeţe cu plante aromatice în şifonier, printre rochii, mănuşi şi batiste, îi răspunse ea. Vezi tu, nu este suficient să te îmbraci frumos, o târfă bună trebuie să-şi creeze un miros aparte.

— Tu eşti o târfă bună? o întrebă el, refuzând să-şi lase mintea să divagheze asupra imaginilor din dormitorul ei atât de feminin, cu hainele şi fardurile aruncate într-o dezordine delicioasă.

Mai presus de orice, încercă să nu se gândească la lenjeria ei şi la acea scuză lubrică de halat de casă pe care

o purta.

— Eşti foarte discretă în ce priveşte amanţii tăi. Nu cunosc decât doi până acum – mă rog, trei, dacă mă includ şi pe mine.

— Nu, nu te include. Tu nu eşti amantul meu, ci o aberaţie.

— Cum spui tu, dar în Italia se întâmplă frecvent ca doamnele să umble cu doi amanţi şi cu o aberaţie sau două.

— Eu nu sunt italiancă, după cum ştii. Sunt englezoaică şi divorţată, pe deasupra.

— Când eşti la Roma, faci ca romanii, recită el o vorbă de duh. La Roma, în Italia sau oriunde pe bătrânul continent, nimeni nu te-ar lua drept o prostituată de lux.

— Nu fi prost. Sunt o curvă de mare talent şi, ca dovadă, ai văzut ce bijuterii scumpe primesc.

— Eşti o femeie de afaceri de succes, de acord.

— Am învăţat de la cele mai bune din branşă. La Paris am lucrat cu Fanchon Noirot.

Bărbatul lăsă să-i scape un fluierat admirativ.

— Am auzit de ea. Cred că s-a retras din viaţa activă cu un amant devotat. Iată o curvă deşteaptă, care nu a sfârşit într-un şanţ, alături de cerşetori şi de câini maidanezi. Făcu o pauză. Dumnezeule, Bonnard, înţeleg că te-ai aplecat metodic asupra acestei arte!

— Voi dezvălui totul în memoriile mele. Am de gând să le public când voi împlini patruzeci de ani, înainte ca toate personajele principale să fi murit şi câtă vreme nu sunt încă atât de bătrâne ca să se jeneze sau, şi mai rău, să se amuze.

— Voi fi şi eu în cartea ta?

— Probabil că nu. Sper să te uit cu totul până mâine-dimineaţă.

— În acest caz, să profităm de ce a mai rămas din ziua de azi, spuse James.

O strânse de mână şi mări pasul pe scările întunecate.

Capitolul 9

Când noaptea-şi zvârle mantia cernită
Deasupra bolţii (o, de-ar fi de scrum!)
Pentru amanţi e-o vreme potrivită;
Sfiala-şi rupe corzile, şi-acum
Tiptil colindă vesela ispită
Râzând cu toţi care îi răsar în drum;
Şi-s triluri de ghitare, zvon zglobiu,
Cântări şi zarvă, fredonări şi chiu.

Lord Byron, *Beppo*

„Omul acesta e ca o pisica”, îşi spuse Francesca. Urcau scările în beznă, cu pas vioi, iar el nu ezita şi nu se poticnea nicicum. Corpul lui era croit perfect, niciun os în plus sau nelalocul lui... fu străfulgerată de o imagine, pe care o alungă rapid.

Îşi dădu seama brusc că urca într-un loc extrem de periculos cu un bărbat pe care aproape că nu-l cunoştea. Îşi aminti, din păcate prea târziu, că cineva încercase s-o violeze şi să o ucidă... şi că un alt bărbat, înzestrat cu un titlu nobiliar şi reprezentând coroana britanică, îi scotocise nu demult prin casă. Îşi aminti, în sfârşit, dar mult prea târziu, cât de puternic era individul care o ţinea bine de mână. Ar fi putut s-o arunce fără niciun efort pe o fereastră.

Inima îi bătea puternic. Îşi ordonă să se calmeze şi să nu cadă pradă ridicolului. Acorda prea mult credit avertismentelor şi bănuielilor bătrânului conte de Magny.

— De ce? De ce ţi-ai pus în cap să te cocoţi noaptea în vârful turnului cu ceas?

— Îmi place să admir Veneţia noaptea, de sus, cu o femeie frumoasă alături.

— Este plin de femei frumoase în grupul contesei Benzoni. Şi Giulietta este frumoasă. Sunt sigură că ai fi avut

mai mult succes cu ea.

— Ştiu, oftă el. Problema mea este că nu mă mai pot gândi la nicio femeie în afară de tine, că, dintr-un motiv sau altele, eşti singura cu care vreau să urc noaptea în vârful turnului. Ciudat, nu crezi?

— Nu este ciudat deloc, pentru că ţi-am sucit minţile. Nu eşti nici primul şi nici ultimul, dacă asta te consolează.

James începu să râdă şi se împiedică, aplecându-se vertiginos în faţă. Francesca încercă să-şi elibereze mâna, ca să nu fie trântită odată cu el, dar bărbatul se reechilibră rapid şi o susţinu şi pe ea.

— Am uitat că aici treptele se îngustează.

Zgomotul îi atrase atenţia paznicului din vârful edificiului, care apăru cu un felinar în mână, întrebând dacă era cineva acolo.

Cordier rezolvă repede şi cu el. Îi vorbi prieteneşte, pe şoptite, iar omul îi răspunse pe acelaşi ton. Îi arătă biletul de liberă trecere cumpărat de la gardianul de la parter şi-i strecură şi lui o monedă în palmă. Conversând amabil, paznicul îi conduse la galeria ce ducea spre ultimul nivel, apoi se întoarse în camera lui, la somnul binemeritat.

— Nu mi-am pierdut minţile după tine, reveni Cordier la atac odată ce ajunseră sus şi-şi puseră palmele pe balustrada de piatră sculptată a platformei.

„Poate că tu nu, dar eu da”, îşi spuse Francesca.

— Taci din gură, îi răspunse.

Nu avea chef de vorbă. Nu avea chef să se gândească. Nu-şi dorea altceva decât să lase totul în spate şi să savureze momentul şi perspectiva fantastică asupra oraşului. Cerul începea să se lumineze, dar degetele lungi ale nopţii erau încă omniprezente. Sub ei, oraşul era o feerie întunecată, cu luminiţe strălucind din loc în loc. Se plimbă de-a lungul balustradei admirând lumea ce se întindea sub picioarele ei şi dincolo. Laguna strălucea şi ea, reflectând stelele pe cale să apună, luminile gondolelor şi poate chiar soarele, încă ascuns sub linia orizontului.

— Aşa văd zeii lumea. În ochii lor nu suntem decât fire de praf, îi şopti Cordier.

Oamenii din piaţa San Marco se vedeau mărunţi, mişcându-se ca nişte furnici în penumbra argintie. Tânăra femeie căută labirintul de canale, dar, de la acea înălţime, domurile, turnurile şi acoperişurile *palazzo-urilor* îl ascundeau cu desăvârşire. Ştia că undeva, în zare, se găseau munţii cu cuşme de zăpadă, dar erau ascunşi în întuneric. Presupunea că aveau să devină vizibili odată cu răsăritul, dacă ziua urma să fie la fel de senină ca noaptea. Dar nu înălţimile de pe continent o captivau, ci laguna şi insulele răspândite pe marea argintie şi bărcile dintre ele, deja active la prima rază de lumină. Trase în suflet aerul tare al mării.

— Aşa trebuie să fie şi în paradis, spuse ea.

Apoi simţi o durere acută în gât, ochii i se umplură de lacrimi şi începu să plângă în hohote.

*

James nu era genul care să se lase uşor impresionat de lacrimile femeilor. Avea un număr aparent infinit de surori, verişoare şi nepoate. Diferenţa era că acelea îi erau rude, mai mult sau mai puţin apropiate. Părăsi zidul de care se sprijinise cu spatele şi se apropie de ea.

— *Per carita, ce* s-a întâmplat?

Îşi puse capul pe pieptul lui şi continuă să bocească amarnic, în serii scurte de suspine zguduitoare care, îşi dădu el seama, veneau din adâncul sufletului.

— Haide, Bonnard, doar nu te-am supărat aşa de tare, îi spuse cu un calm forţat. Ştiu că mă iubeşti la nebunie, dar totuşi…

Curtezana înghiţi greu şi continuă să plângă. O strânse şi mai tare în braţe.

— Te rog să nu te arunci peste balustradă. Nu merit un asemenea sacrificiu.

Ridică ochii la el. De gene îi atârnau lacrimi mari. O lacrimă îi alunecă pe latul nasului.

— Pe cuvânt, nu merit.

— *Cretino!* îl certă ea cu vocea încărcată de lacrimi.

Mi-aş dori să am suficientă putere ca să te arunc pe tine peste balustradă.

Dacă cineva i-ar fi văzut uşurarea, răcoroasă şi dulce ca briza, ar fi crezut că femeia îi făcuse cel mai frumos compliment din lume.

— Am nevoie de o batistă, îi spuse cu aceeaşi voce plângăcioasă. Ori poate vrei să-mi şterg nasul de eşarfa ta.

— Nu! exclamă el. Sunt gata de orice sacrificiu pentru tine, *cara mia,* dar eşarfa unui bărbat este sfântă.

O lăsă din braţe pentru a-şi căuta batista. Până reuşi să o extragă din buzunarul fracului, Francesca o găsi pe a ei: un pătrăţel insignifiant de mătase brodat amplu pe margini. Îşi tamponă ochii şi îşi suflă nasul.

— Auzi, să te ştergi la nas pe eşarfa mea! Tu chiar crezi că-mi sfârâie călcâiele după tine, nu-i aşa? Ei bine lasă-mă să-ţi explic ceva, Zeiţă a Frumuseţii, Târfă Lacomă, Regină a Nilului sau orice îţi închipui că tu reprezinţi…

— Nu eşti decât un bărbat. Nu ştii nimic şi nu înţelegi nimic. Absolut nimic.

Îl concedie cu o mişcare nervoasă din mâna înmănuşată şi se îndreptă spre scări.

— Ieşirile. Ieşirile dramatice, iată specialitatea acestor femei. O urmă fredonând o arie a lui Figaro din *Bărbierul din Sevilla: „Donne, donne, eterni dei, / Chi v'arriva a indovinar?"* („Femeile, femeile, o, zei eterni, / Cine le poate desluşi gândurile?")

Fără nicio ezitare, Francesca îi răspunse, nu pe vocea de soprană cerută de rolul Rosinei, ci pe un alto răguşit:

— *Ah, tu solo, amor, tu sei, / Che mi devi consolar*". („Ah, tu singur, iubitule, numai tu/ mă poţi consola.")

James simţi cum inima îi tresărea dureros în piept. O urmă pe scări în jos.

— Vezi tu, aici rezidă problema. Avem prea multe în comun. Îi ştim pe Rossini, pe lordul Byron, sau, în orice caz, am reţinut aceleaşi fragmente.

— Jumătate din omenire cunoaşte aceste pasaje din Byron şi cealaltă jumătate cunoaşte libretele lui Rossini. Continuă să cauţi motive, Cordier. Continuă să încerci să-ţi

explici de ce nu poţi rămâne departe de mine. Eşti mai rău decât Lurenze, îndrăgostit iremediabil de mine. Diferenţa este aceea că prinţul are bărbăţia de a o recunoaşte.

James nu-şi pierduse minţile după ea, dar nici departe nu era. Îşi cunoştea perfect diagnosticul, pentru că nu era prima dată când se îndrăgostea de o femeie nepotrivită.

— Nu este altceva decât dorinţă, nebuno! îi strigă el. Ceea ce simte Lurenze este pofta normală a unui bărbat sănătos pentru o femeie frumoasă. În acest caz, sentimentul este mai intens decât de obicei, pentru că l-ai ţinut la distanţă exagerat de mult. La un moment dat s-ar putea să ai surpriza să se plictisească. Când te uiţi la el îţi dai seama imediat că are mare nevoie de o partidă zdravănă de sex.

— O partidă de sex? izbucni ea în râsul acela ce-i ridica părul pe ceafă şi îi făcea mădularul să freamăte. O tăvăleală sănătoasă, Cordier, asta vrei să spui? Mă duci în vârful turnului într-o noapte senină. Atât de romantic, încât mă podideşte plânsul. Acum simt că ar trebui să plâng din nou, de mila ta, pentru că eşti un asemenea cap sec iremediabil.

James strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi intrară în came. Îi relaxă încet, cu grijă. Ce naiba se întâmpla cu el? Nu avea niciun motiv să fie tulburat, îşi spuse. Absolut niciun motiv. Femeia avea dreptate. Trebuia să fie o noapte romantică. Ar fi trebuit să-i câştige inima şi încrederea. Ştia precis ce avea de făcut, îşi făcea meseria. Dar, pentru a mia oară, lucrurile nu mergeau aşa cum ar fi trebuit.

Se poticnise. Pentru prima dată în carieră, *se poticnise.*

Se purta stupid, obtuz, neîndemânatic – şi pe bună dreptate. Era obosit, dezgustat. Nu se gândea decât cum să ajungă mai repede acasă. Se simţea folosit, uzat. Nu era însă *deloc* înnebunit după ea.

— Ştiu ce vrei, spuse ea. Vrei să păstrezi întotdeauna avantajul. Renunţă la orice speranţă, dragule. Nu am ajuns la acest nivel de profesionalism permiţând cuiva să aibă un

avantaj în raport cu mine.

Aici îl includea, cu siguranţă, şi pe Elphick, îşi spuse James. Oare scrisorile era arma ei secretă cu care îl ţinea la respect pe fostul soţ? De aceea refuza cu atâta îndârjire să admită că le are?

Nu voia s-o întrebe, chiar dacă ar fi fost cea mai înţeleaptă soluţie. Nu avea chef să se gândească la Elphick şi la nenorocitele acelea de scrisori. Se opri în spatele ei şi se aplecă să vadă ce găsise atât de interesant în piaţă. Constată că nu doar piaţa arăta magnific, ci şi domurile îndepărtate ce străluceau vag în lumina încă nesigură. Dincolo, în lagună, insulele păreau nişte monştri adormiţi, legănaţi de marea argintie. Simţi o strângere de inimă. Nu dorise să vină aici. Pentru el, Veneţia era un oraş în declin, un loc al melancoliei. Acum însă, văzând-o pe după umerii şi prin ochii unei fiinţe care-şi găsise refugiu aici, începea să-i găsească un şarm de netăgăduit.

— Nu sunt bătut în cap.

Îi înconjură talia cu braţele şi se lăsă din nou pradă mirosului emanat de pielea ei, amestecat acum cu miasma Veneţiei şi a pietrelor antice, cărora li se alătura izul metalic al marilor clopote de deasupra capetelor lor. Se aplecă şi o sărută pe ceafă, apoi, insidios, în locul acela secret din spatele urechii.

Francesca se cutremură o secundă, apoi se smulse din îmbrăţişare râzând.

— Eşti îngrozitor de apetisantă.

— La fel şi tu.

Reveni la ea şi o luă în braţe.

— M-am săturat de jocuri.

Instantaneu îi păru rău pentru aceste cuvinte. N-ar fi trebuit să se sature de jocuri, din contră, acestea făceau parte din munca lui. Dar mâinile lui erau pline de ea, pline de mătase foşnitoare, de miros de iasomie, de curbe moi şi de pielea ei catifelată. Se săturase de muncă, nu voia să-şi aducă aminte de misiune, de şefi, de nimic. Buzele lor se atinseră doar în treacăt şi simţi cum sângele i se înfierbânta, raţiunea şi ultima fărâmă de bun-simţ

dispăreau, făcându-l să se simtă gol şi înlănţuit de dorinţă.

— Eu nu m-am săturat de jocuri, chicoti Francesca smulgându-se încă o dată din mâinile lui.

Se îndepărtă în paşi de dans, fredonând. Ştia cuvintele, dar, aşa cum spusese chiar ea, cine nu le ştia? Evident, era tot o arie din *Bărbierul din Sevilla,* şi anume *„Una voce poco fa”.* Compusă pentru o soprană, suna chiar mai bine din gâtul ei.

— Docilă? Respectuoasă? Supusă? Tu?

— *Dolce, amorosa,* continuă ea.

— Dulce şi iubitoare, de unde le mai scoţi?

— *Ma se mi toccano/Dove il mio debole, /Sarò una vipera, sarò.* („Dar, dacă voinţa-mi este încălcată, / Pot fi o viperă.”)

— Aşa mai vii de-acasă. O viperă, da, de acord. Îşi aminti de tatuajul de pe omoplatul ei ce reprezenta o cobră. Asta ar explica şi…

Se opri la timp.

Nu avusese ocazia să vadă acel tatuaj decât o dată, la teatru, pe când era deghizat ca valet. Până şi cămaşa de noapte – ori pelerină, orice ar fi fost acea bucată de mătase indecentă – îl ascundea.

„Stângaci. Tot mai stângaci”.

Din fericire, tânăra nu păru să-l audă. Poate că nici nu dorea. Continua să cânte, valsând de la o fereastră la alta, îndepărtându-se de el.

— *Cara,* o strigă.

— Nu-mi mai spune aşa. Fără sentimentalisme, nici măcar în joacă.

— Bonnard.

— Nu, nici aşa.

— Francesca. Chipul i se înroşi de parcă ar fi fost un băieţel care a făcut ceva cu totul scandalos. Când se ruşinase ultima dată? N-ar fi putut spune, dar numele ei i se potrivise pe limbă aşa cum mâinile ei se potriveau într-ale lui şi corpurile lor se completau reciproc. Diavoliţă, zise în cele din urmă.

Curtezana râse din nou, dar se opri din cântat şi se

sprijini cu umărul de un perete. Se apropie din nou de ea şi o încadră, cu palmele fixate pe zid ca nişte gratii.

— Hai să mai încercăm o dată, îi propuse optimist.

Îl respinse clătinând din cap, şi atunci el o sărută din nou pe ceafă. Francesca se cutremură şi încercă să scape, dar el o apucă cu dinţii de ureche, ceea ce o făcu să rămână pe loc. Îşi strecură limba pe umărul ei, o sărută din nou şi, când începu din nou să tremure, o muşcă.

— Au, oftă ea uşor, bestie ce eşti!

— Bestia ta.

Continuă s-o sărute urmând conturul rochiei şi dezvelind tot mai multă piele. Gustă aerul rece al nopţii pe pielea ei, inhală amestecul de iasomie şi briza sărată a mării, alături de nişte note misterioase, excitante, pe care nu reuşea să le identifice. Hotărî că acesta era mirosul ei personal, un fel de esenţă pe care o secreta. Amestecul îi invadă mintea, îi umplu lumea şi deveni un ocean în care era punctul să se înece.

Totul la ea conducea un bărbat spre autodistrugere. Nici măcar el nu era imun, deşi aşa ar fi trebuit. În realitate, în aceste clipe, nu-şi dorea să fie imun. O voia pe ea şi atât.

Îşi coborî mâinile la nivelul corsajului. Voia să-i simtă pielea fragedă sub palme, voia să-i cuprindă în palmă curbura grea a sânilor. Mintea lui era profund tulburată, dar o urmă din profesionismul ce-l animase toată viaţa rămăsese activ, suficient cât să-i amintească de ce se afla acolo. Se găseau într-un colţ al turnului, în umbra unuia dintre stâlpii grei de piatră. Chiar şi aşa, erau într-un loc public şi cerul continua să se lumineze.

Îi ridică şalul peste umeri, ca pe o cortină, în timp ce-i desfăcea corsajul şi îi scotea la iveală sânii, pe care îi lăsă să se odihnească în mâinile lui lacome. Curtezana se împinse cu crupa în el, frecându-şi fesele de partea din faţă a pantalonilor lui. O muşcă din nou de ceafă, ca să o facă să stea liniştită, apoi îi ridică rochia şi îi cobori juponul.

— Eşti o fetiţă rea, îi şopti la ureche. O fetiţă foarte rea.

— Da, aşa este, sunt rea. Pedepseşte-mă.

*

Francesca îşi zise că era o fată foarte rea, şi asta pentru că aşa îşi propusese să fie. Şi-ar fi dorit doar… dar, nu. Era ridicol şi prostesc să încerci să schimbi trecutul, să încerci să reiei totul de la zero. Nu-şi putea dori aşa ceva acum, pentru că acest moment era prea întunecat, prea încărcat de magie neagră.

Deschise ochii. În faţa ei, Veneţia se deschidea ca o cutie de bijuterii, risipindu-şi bogăţiile: luminile felinarelor, strălucirea domurilor aurii, bărcile dansând pe marea argintată. Sorbi aerul sărat şi mirosul bărbatului care se afla în spatele ei. Auzi foşnetul mătăsii pe când el îi umbla prin haine. O fată bună i-ar fi spus să se oprească, dar ea nu era aşa ceva şi nici nu dorea să fie. Era rea, foarte rea. Tremura de dorinţă, de nerăbdare, în timp ce mâinile lui i se strecurau pe coapse, pe fund şi, în sfârşit, între picioare.

Gata, joaca de-a şoarecele şi pisica se încheiase. Nu mai putea pretinde că era vorba de un joc. Adevărul era mult prea evident. Nu-şi putea ascunde umezeala şi fierbinţeala de mâinile lui experte. Fusese gata să-l primească cu mult înainte ca el să înceapă să o mângâie. Fugise, dansase, dar totul era un pretext, o încercare de a-şi ascunde… pasiunea disperată.

Spre deosebire de un bărbat, ea ştia foarte bine cu ce problemă se confrunta. Însă nu voia să se gândească la asta acum. Nu acum. Era o zeiţă antică şi privea întreaga omenire de sus, iar acum avea tot ce îşi putea dori: atingerea lui, săruturile lui, vârful ascuţit al dinţilor lui, mâinile lui îndemânatice… atât de jucăuş, atât de experimentat. La prima atingere în zona intimă, simţi că o lăsau genunchii. Dacă n-ar fi fost peretele, s-ar fi prăbuşit pe podeaua aspră a turnului.

Dorinţa era aspră ca o durere, un nod supărător în centrul stomacului. Se freca tot mai tare de mâna lui, dar nu era suficient. „Acum, te rog”.

Nu fu nevoită să-i ceară cu glas tare s-o pătrundă,

căci Cordier înţelesese imperativul momentului. Auzi foşnetul hainelor lui. Se apăsă de spatele ei şi începu să gâfâie. Dimensiunile şi forţa lui o făcură să intre în panică o clipă, chiar ca o fetişcană.

Îţi puse o mână între omoplaţii ei, împingând-o uşurel în jos, într-un unghi convenabil. Degetele lui experte o controlară din nou între picioare, acolo unde ea era pregătită deja. Îi despărţi buzele secrete şi se împinse în adâncul ei. Francescăi îi scăpă un strigăt înfundat, care se transformă imediat într-un suspin de plăcere. Bucuria se ridica în ea şi o învăluia precum crescendo-ul nebunesc din *La Gazza Ladra.* Era ca şi cum s-ar fi scăldat în fericirea chinuitoare a muzicii, simţea că explodează de plăcere.

„Ah, da, ah, da!”

Avea impresia că aşteptase acest moment toată viaţa.

Gura lui o săruta pe ceafă în timp ce bărbăţia i se mişca energic în ea. Întoarse capul spre el şi, din nou, James înţelese. O sărută lung şi apăsat, cu o stranie tandreţe, care parcă o întristă. Dar dorinţa de a termina era mai puternică şi începu să se mişte în acelaşi ritm cu el, în timp ce gusta senzaţii noi, neaşteptate. Inima ei era prea mare, i se umfla în piept, bătea prea tare. Încercă să se calmeze puţin, să recâştige controlul, să-şi reafirme dominaţia preţioasă, dar nu găsea nicio bază pe care să se sprijine.

Era prea târziu ca să mai controleze ceva. Îl dorea din momentul în care îl văzuse prima dată, şi tot ce mai putea face acum era să-l posede cu totul, să se bucure de el. Trebuia să guste această clipă şi să fie a lui, numai a lui. Se abandonă instinctului sălbatic într-o fericire nebună, urmându-l în timp ce asalturile lui deveneau mai rapide şi mai feroce, până când, în sfârşit, lumea explodă.

Turnul păru să se cutremure sub ei, şi îi trebui un moment bun până să înţeleagă că erau clopotele de deasupra care începuseră să bată. James începu să râdă nestăpânit şi-i acoperi urechile cu mâinile. Începu să râdă şi ea din toată inima. Nu se putea abţine. Apoi, deschise ochii

şi văzu la orizont arcul roşu al răsăritului. Îi simţi respiraţia caldă lângă ureche.

— Spune-mi, *mia vipera,* a fost destul de romantic pentru tine?

*

Pentru el, în orice caz, fusese excesiv de romantic. Era prea mult, prea dulceag, ridicol: clopote care se apucau să dea ora fixă când ajungeau ei la orgasm, soarelele care revenea de sub linia orizontului. Dar, în plăcuta confuzie de după amor, nu putea decât să râdă şi să o ajute să-şi strângă hainele răvăşite.

Tocmai când se distra atât de bine, curtezana îi făcu semn să-şi ridice pantalonii. Se uită în jos şi descoperi cu surprindere că începea iar să se întărească. Gândindu-se intens la Anglia, îşi ridică chiloţii şi nădragii, înfipse cămaşa înăuntru şi se concentră la închiderea şliţului.

— Dumnezeule, eşti o soţie adulteră de prima mână.

— Da? Nici prin gând nu-mi trecea că sunt o muncitoare fruntaşă. Nu-i uşor să faci un bărbat de vârsta ta să-şi revină atât de rapid.

— De vârsta *mea?* Nici nu vreau să ştiu cum e cu de Magny.

— Ce-i cu el?

— E atât de bătrân, că ţi-ar putea fi străbunic.

— Nu trebuie să exagerezi. Încruntată, se uită la corsajul proaspăt aranjat. Sunt la acelaşi nivel? E una dintre rochiile mele preferate, dar dacă nu aranjez bine decolteul…

— E splendid. Totul la tine este splendid, dar, să ştii că nu mi-am pierdut capul.

Se apropie de el zâmbind, ridică o mână şi-l bătu pe obraz.

— Dacă asta vrei tu să crezi, *mio caro,* nu mă lasă inima să te dezamăgesc. Nu acum, în orice caz. A fost nebuneşte de romantic şi delicios de indecent. O combinaţie perfectă şi o experienţă pe care nu o voi uita

curând. *Grazie tante, amore mio.* A venit clipa să ne luăm rămas-bun.

Se întoarse şi se îndepărtă rapid, legănând lasciv din şolduri.

„Îţi mulţumesc”? „La revedere”? Reacţiona încet, era confuz în continuare. Rămase stană de piatră, urmărind-o neîncrezător cu privirea. În cele din urmă, clătină uluit din cap şi o porni după ea.

— Să te ia ciuma, Bonnard.

— Ţi-am spus că nu-mi place să mă numeşti aşa, zise ea grăbind pasul pe scări.

— Francesca!

— Nu mă urmări. A ieşit soarele şi nu vrei să fii văzut de toată Veneţia alergând după mine ca un căţeluş cu limba scoasă.

„Un căţeluş cu limba scoasă?” Se opri brusc.

— Îţi repet, nu sunt...

— A fost amuzant, dar s-a terminat, îi aruncă ea fără să se întoarcă. Flutură mâna în gestul universal de concediere: *Addio.*

Capitolul 10

O, Dragoste, ţi-i mistică menirea.
Că-l nalţi pe slab, slăbindu-l pe cel tare!
De când se tot înşală omenirea
Mergând pe calea ta ispititoare![11]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

Dacă nu poţi obţine poziţia dominantă, cea mai bună opţiune este să te prefaci că o ai.

Zâmbetul batjocoritor de pe chipul Francescăi se topi imediat ce începu să coboare scările. Se temea că o va urma, dar se temea şi că nu o va urma. Dacă ar fi urmărit-o, ar fi fost teribil de tentată să se lase prinsă din nou.

Jocuri, jocuri stupide. Parcă era o şcolăriţă cu ochi

11 Byron, *op. cit.,* p. 42 (n.tr.)

umezi, aşteptând ca ciobănaşul ei s-o alerge prin dumbravă. Deşi nu mai era deloc o şcolăriţă naivă atunci când căsătoria – sau visul ei despre această instituţie – începuse să se dezintegreze, se aşteptase totuşi ca John Bonnard să vină şi s-o smulgă din braţele bărbatului unde îşi aflase consolarea. S-ar fi aşteptat ca John să fie cel puţin la fel de gelos ca ea atunci când aflase despre infidelităţile lui.

În loc de asta, soţul ei fusese profund dezgustat.

„Târfă împuţită. Eşti la fel de coruptă ca tatăl tău. Acum înţeleg de ce ţi-a dat o zestre atât de generoasă. Bătrânul escroc se temea că nu va scăpa la timp de tine, înainte ca lumea să afle ce fel de poamă putredă erai”.

Ochii îi ardeau, dar în sufletul ei sufla un vânt de gheaţă, rece precum moartea, apoi fierbinte de ruşine. Inima îi bătea la fel de puternic ca în ziua aceea, acea zi sinistră când dragostea soţului ei se transformase în ură.

Prin ferestrele turnului se iţeau fire de lumină, dar furia şi tristeţea îi întunecau vederea. Se împiedică de o dală ieşită din pardoseală şi fu nevoită să se sprijine cu o mână de zid pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Idioată mai eşti, bombăni ea. Vrei să-ţi rupi gâtul? Să-i dai lui Elphick un motiv de bucurie?

„Iată ce se întâmplă atunci când dai frâu liber sentimentelor”, îşi spuse. „Emoţiile preiau controlul. Omul devine slab ca o marionetă, turmentat de demonii trecutului”. Soţul pe care îl iubise şi-l respectase atât de mult ajunsese să o urască, numind-o târfă, curvă şi chiar mai rău.

Foarte bine. Ajunsese o curvă, una de lux chiar.

Gata, ajungea cu smiorcăiala. Reuşise să-şi facă o ieşire bună din scenă, nu avea rost să o strice cu ezitări sau speranţe deşarte. Nu avea s-o strice nici cu dureri şi regrete pe care le credea de mult apuse.

Părăsi clădirea şi încetini puţin pasul, cât să radieze prestanţa necesară. La primele ore ale zilei, piaţa era deja plină. Îşi croi drum dincolo de Palatul Ducal, spre Molo, unde o aştepta gondola ei.

Uliva, care făcea de cart, îl trezi pe Dumini. Aşa era obiceiul gondolierilor, întotdeauna când aveau mai mult de aşteptat, unul se odihnea, pe când celălalt asigura paza.

— Duceţi-mă la *Signorina* Sabbadin, le ordonă.

*

Din vârful turnului, James o urmări părăsind piaţa. Indiferent de cuvintele aruncate la mânie, indiferent de cât de supărat era pe ea, ar fi trebuit s-o urmărească până acasă, doar ca să se asigure că ajungea cu bine.

Gândul că la această oră şansele să fie atacată erau extrem de reduse nu-l consola câtuşi de puţin. Piaţa era plină ochi de negustori, de muncitori în căutare de contracte şi de gură-cască. Printre aceştia se distingeau cu uşurinţă burghezii şi aristocraţii care se întorceau obosiţi la casele lor după o noapte de desfrâu.

Şanse „extrem de reduse" nu era însă sinonim cu „imposibil". Dacă cineva ar fi atacat-o, ce scuze ar fi inventat în faţa superiorilor săi? „Îmi pare rău, dar mi-a rănit sentimentele. Apoi m-a aruncat într-o criză profundă de nervi. Pentru că îmi venea să o strâng de gât până la constatarea decesului şi să-i arunc cadavrul lasciv în cel mai apropiat canal, am considerat că ar fi mai bine să nu o urmăresc".

— Ce idiot, exclamă. Ce imbecil fără limite!

Stricase totul. Ar fi trebuit s-o determine pe ea să alerge după el, însă cedase impulsului de moment. Nu, mai rău decât atât: se lăsase condus de creierul dintre picioare. Îi oferise femeii ceea ce-şi dorea mai mult – evident, *a posteriori,* numai atât îşi dorea de la el –, iar acum ea era cea care nu mai avea nevoie de el.

„Ciao, cretino! Acum, se vor abate asupra mea fulgerele unui prinţ de Gilenia şi ale unui conte francez, ca să nu mai pomenesc de ruşi, de bavarezi şi poate chiar de vreun gondolier gelos".

— Cine este legendarul urs păcălit de vulpe, în povestea asta? mormăi el furios.

Ieşi valvârtej din turn şi o apucă pe drumul străbătut cu câteva minute înainte de curtezană, fără a se opri din blesteme şi înjurături în franceză, engleză, germană, italiană, rusă, greacă şi latină. Ajunse la propria gondolă, unde Zeggio şi Sedgewick îl informară prompt că au văzut-o pe *signora,* care ordonase să fie dusă la prietena ei.

„Perfect”, îşi spuse James. „Francesca şi Giulietta vor chicoti răutăcios comparându-şi experienţele nocturne”.

— Domnule?

James ridică nedumerit privirea.

Sedgewick şi Zeggio schimbară din nou uitătura aceea îngrijorată.

— Domnule, unde mergem?

— La mănăstire, băieţi, la mănăstire. Cred că a venit clipa să mă călugăresc.

*

Francesca ignoră cu bună ştiinţă ora cu totul inumană la care urma să dea buzna peste partenera ei de confidenţe. Fu pe punctul să se răzgândească când văzu gondola mare, bine cunoscută, ancorată la chei, dar, înainte să apuce să-l pună pe Uliva să schimbe cursul spre casă, un bărbat urcă în ambarcaţiunea care, câteva clipe mai târziu, trecu maiestuos pe lângă a ei.

Se forţă să schiţeze un salut voios cu mâna, iar bărbatul se îmbujoră într-o nuanţă superbă, dar îşi ridică pălăria cu aplomb regal. Razele jucăuşe ale soarelui colorau buclele lui Lurenze într-un auriu de culoarea mierii de salcâm.

La scurt timp după aceea era introdusă în budoarul Giuliettei, care îşi amesteca zahărul din cafea, aşezată la o măsuţă lângă şemineu. Trăsăturile i se încordară la vederea prietenei sale.

— Înţeleg că te-ai distrat de minune, Înălţimea Sa tocmai pleca când am ajuns eu.

— Dacă tot l-am pus să cumpere un prezervativ, mi s-a părut normal să-l învăţ şi cum se foloseşte, zise Giulietta

dând din umeri.

Mai comandă nişte cafea şi ceva de mâncare pentru amândouă.

Francesca nici nu apucă să se aşeze bine, că izbucni într-un şuvoi nestăvilit de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? Am greşit cu ceva? Nu voiai să rămâi singură cu Cordier? întrebă Giulietta repezindu-se s-o ia în braţe.

Francesca scoase batista minusculă, deja udă, şi se holbă la ea. Atâta decor inutil. De ce nu o acceptase pe a bărbatului, atunci când i-o oferise? Ar fi putut s-o ia acasă şi să o păstreze ca pe un suvenir, sub pretextul că trebuia spălată.

Gândul îi provocă o nouă serie de suspine. Giulietta îi strecură un şervet de masă în mână.

— Ce este, spune-mi? Nu te-am văzut niciodată în halul ăsta. Eşti însărcinată, aşa-i?

— Nuuu… gemu Francesca suflându-şi nasul.

— Doar nu plângi după tânărul prinţ? Spune-mi că nu e asta. Am avut impresia că voiai să rămâi cu celălalt, păreai atât de…

— De aceea te-ai prefăcut că te enervezi din nimic şi ţi-ai luat tălpăşiţa? Dacă James ar fi alergat după tine, în loc să rămână cu mine?

— Ce importanţă mai are acum? Uite că nu a făcut-o. Nu el îmi rănise sentimentele atât de delicate numindu-mă copil, ci Lurenze, care, aşa cum prevăzusem, s-a repezit ca un copoi care a prins urma. Când, în sfârşit, m-am prefăcut că mă împiedic ca să-l las să mă prindă, mi-a declarat spăşit cât de mult regreta cele spuse. La început l-am tratat de sus, jucând în continuare teatru, însă, încetul cu încetul, am acceptat să-l iert şi i-am spus lucruri dulci. Apoi… ştii cum se face, nu trebuie să-ţi mai povestesc.

— Nu ştiu la fel de bine ca alte femei, se pare. Cordier a fost convins de la început că pe Lurenze îl vizai şi s-a decis să te ajute. Mi se pare că voi doi faceţi echipă bună.

Giulietta reveni pe scaunul ei.

— Draga mea, nu ţi-am ascuns niciodată că am pus

ochii pe prinţ. La fel de bine ştiu că pe tine nu te interesa, că nu aveai ochi decât pentru falnicul Cordier.

— Da, dar Cordier e un neică nimeni!

— Din când în când, e bine să te culci cu un bărbat oarecare. Mai ales dacă arată aşa de bine. Pe de altă parte, nu este nici vreun valet pofticios, nici vânzătorul de flori de la colţ, ci fiul unui nobil englez de viţă veche. Mama lui provine şi ea dintr-o familie de aristocraţi italieni. Toată lumea îi cunoaşte şi-i apreciază.

— Aşa o fi, însă nu este fiul cel mai mare. Fraţii mai tineri nu pot dispune cum vor de patrimoniul familiei, nu pot vinde moşiile şi castelele, nu au bani cu adevărat. Nu-şi va permite niciodată să-mi ofere comori care să-l facă pe lordul Elphick să-şi înghită limba.

Sosi cafeaua. Giulietta reuşi s-o convingă să ia câteva înghiţituri şi să mănânce nişte fursecuri.

— Îţi înţeleg pe deplin *vendetta.* În locul tău, l-aş fi omorât pe porcul acela de soţ care te-a umilit. Sau, chiar mai bine, aş fi plătit să fie răpit, dus într-un loc secret şi torturat până la moarte. Recunosc, modul tău de a-l pedepsi este mai elaborat şi mai amuzant. În cazul de faţă însă, nu găsesc nimic distractiv. Ce bucurie îţi aduce să răneşti un om aflat la mii de kilometri distanţă, pe o insuliţă rece? Dacă îl vrei pe Cordier, profită de el şi dă-l naibii pe Elphick.

— Tocmai am făcut-o, suspină Francesca sorbind din cafea.

Chipul Giuliettei se lumină. Zâmbi.

— A, aşa mai vii de acasă. A fost bine?

— Am făcut-o în turnul din piaţa San Marco.

— În turn! Ce idee.

În mod normal, i-ar fi povestit toată aventura în detaliu. De data aceasta însă, nu putea găsi cuvinte apte să descrie ceea ce se întâmplase. Magia momentului, sentimentul că nici chiar muzica nu ar fi putut-o purta pe asemenea culmi ale desfătării…

— A fost foarte romantic, reuşi să articuleze.

— Da?

— Şi prostesc. Dar romantic.

Îi povesti despre clopotele care începuseră să bată şi despre răsărit.

— Ai dreptate, nu mă mir că te-a făcut să râzi, comentă invidioasă Giulietta.

— Şi să plâng, în acelaşi timp. Mă face să… Ezită. Dar fusese întotdeauna foarte sinceră cu prietena ei, aşa că-i mărturisi: Când sunt cu el, îmi amintesc de cea care eram. Totul îmi revine cu furie. Făcu o mişcare circulară cu palma mâinii drepte deasupra inimii. Sentimente, prea multe sentimente. Nici eu nu ştiu ce vreau, ce să fac. Râd, plâng, apoi sunt furioasă. Sunt bolnavă. Bolnavă de iubire. Aş vrea să-mi pun capul la pieptul lui şi… şi el să mă ia în braţe, să-mi spună că mă înţelege… aş vrea să-l pot crede. Nu este o nebunie? L-am întâlnit prima dată acum cinci zile.

— Da, dar ţi-a salvat viaţa, spuse Giulietta, aşa v-aţi cunoscut. Şi-a pus în pericol integritatea fizică pentru a te ajuta. Ce altceva poate fi mai impresionant? Şi nu e ăsta cel mai bun mod prin care un bărbat poate câştiga încrederea unei femei? Fie că eşti bărbat sau femeie, există lucruri ce nu pot fi rostite, ci trebuie demonstrate prin fapte.

— De Magny nu are încredere în el.

— De Magny este foarte înţelept, dar nu atoateştiutor.

— Nu, evident că nu este. Dar nu-mi pot reprima sentimentul că înţelege mai bine decât mine situaţia.

Servitorul îşi făcu din nou apariţia.

— A sosit unul dintre angajaţii doamnei Bonnard. A spus că îi pare rău că le deranjează pe doamne, dar are informaţii foarte importante.

*

James reuşise să se calmeze suficient încât să-şi dea seama că avea nevoie de o baie, de haine curate şi de un mic dejun copios şi că nu se putea bucura de toate acestea decât întorcându-se la *palazzo-vi* lui. Avea nevoie şi de somn, fireşte, dar se putea odihni în gondolă pe drum către San Lazzaro.

Era pe cale să termine de mâncat când îşi făcu apariţia un Sedgewick posomorât.

— Domnule, s-a întâmplat ceva vizavi.

*

— Măicuţe? întrebă Francesca neîncrezătoare. Eşti sigur?

Se afla în camera cu amoraşi, ale căror puţe omniprezente păreau că o veghează. De această dată nu avea nevoie de contele de Magny ca să vadă semnele. Cei care scotociseră încercaseră să-şi acopere urmele cu mai puţin talent decât cei care acţionaseră la Mira. Servitorii ei descoperiseră diverse mărunţişuri care nu se aflau la locul lor şi făcuseră rapid legătura cu boala misterioasă care îi lovise pe toţi în timpul nopţii, la doar câteva ora după ce mâncaseră de seară cu trei măicuţe.

— Şi-au făcut apariţia imediat după plecarea dumneavoastră la teatru. Ne-au povestit că veneau din Cipru şi că s-au pierdut. Rătăceau de câteva ore prin oraş, nu prea aveau bani şi erau moarte de foame. Servitorul ridică din umeri neputincios. Ce era să fac? Erau nişte sfinte măicuţe. Cum era să le gonesc? Le-am invitat la masă.

La scurt timp după cină, întreg personalul din *palazzo* începuse să se simtă rău.

— La un moment dat, ţin minte că se îngrijeau de noi. „De ce ele nu au nimic?” m-am întrebat, dar aveam capul atât de greu, încât nu puteam să gândesc limpede. Am adormit. Când m-am trezit, dispăruseră. Am aflat imediat că toţi servitorii păţiseră acelaşi lucru, niciunul nemaifiind capabil să supravegheze casa. Apoi ne-am dat seama că cineva căutase ceva peste tot. Cine, dacă nu cele trei măicuţe? Credem că nu lipseşte nimic de valoare, dar trebuie să mai verificăm. Vreţi să trimit pe cineva să-l alerteze pe guvernator?

— Nu! Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca guvernatorul austriac să-şi vâre nasul curios prin casa ei. Trimite după contele de Magny.

*

— Doamna nu primeşte vizitatori, încercă Amaldo să-l descurajeze pe James.

Agentul secret nu era însă într-o stare de spirit raţională sau răbdătoare. Ceea ce vedea în faţa ochilor nu era un simplu majordom care încerca să-şi facă datoria, ci un obstacol neaşteptat în calea lui. Singura soluţie era să înlăture obstacolul şi să-şi continue drumul. Încercă să se calmeze. Îşi aminti că învăţase, cu multă vreme înainte, că existau anumite condiţii de spaţiu şi de timp când putea exercita violenţa. Acum nu era nici locul, nici momentul.

Era frustrat că nu prevăzuse eventualitatea ca cineva să îndrăznească şi să reuşească să pătrundă în reşedinţa bine păzită a Francescăi Bonnard. Nu era vina majordomului Amaldo. Prin urmare, îl felicită pentru devotamentul faţă de stăpâna lui şi trecu pe lângă el, intrând într-una dintre cele mai amplu decorate încăperi din întreaga Italie.

— Slavă Domnului, toţi *putti* sunt la locul lor. Când am auzit că s-a întâmplat ceva, m-am temut că amoraşii şi-au întins aripile şi au fugit în altă parte.

Curtezana se îndreptă spre el şi, pentru o clipă, avu impresia că i se va arunca în braţe, dar se opri brusc, la câţiva metri.

— Nu primesc musafiri.

— Am auzit că ai primit vizita unor spărgători. Zvonurile circulă rapid peste canal, adăugă el, văzând că o lăsase cu gura căscată. Gondolierul meu a aflat de la un vânzător de legume ambulant, care a aflat de la bucătarul tău. Se uită atent în jur şi adăugă: E clar că nu erau amatori. Sigur că nu erau. Amatorii nu ar fi reuşit să treacă de portari. Ce anume ţi-a dat de bănuit?

— Servitorii aveau nişte suspiciuni. Eu m-am întors acasă de puţin timp, ceea ce, oricum, nu este treaba ta.

— Am văzut că unele lucruri şi mobile nu erau la locul lor, *signore,* interveni Amaldo, care îl urmase în cameră.

— Te-a rugat cineva să te bagi? izbucni Francesca aruncându-şi exasperată mâinile în aer.

— Nu e vina lui. Farmecul meu este prea irezistibil, râse James.

— Dacă tot ai început, continuă, povesteşte-i totul, îi ordonă ea majordomului.

Amaldo se execută, într-o veneţiană rapidă şi cu o abundenţă de detalii inutile. Îi era aproape imposibil să-l urmărească.

— Măicuţe? Din Cipru? întrebă uluit britanicul simţind cum un ghem rece i se forma în stomac.

Ştia că Veneţia fusese în trecut inima unui imperiu comercial prosper. Deşi gloria îi apusese de mult, oraşul continua să primească vizitatori din toate colţurile lumii. Armenii îşi aveau propriul lăcaş de cult, la fel ca grecii ortodocşi şi evreii. Nişte călugăriţe din Cipru nu ar fi atras foarte tare atenţia.

Problema era că în anul precedent, în sudul Italiei, avusese loc o serie de spargeri spectaculoase, puse pe seama unor aşa-zise călugăriţe din Cipru. Consecinţele unei astfel de spargeri îl aduseseră pe James la Roma şi în contact cu Marta Fazi, căpetenia bandei şi mare amatoare de smaralde. Dacă nebunia nu ar fi făcut-o să se afişeze cu bijuteriile în locuri publice, deşi dubioase, smaraldele ar fi putut rămâne ascunse pentru totdeauna.

Ştia însă că Marta era la închisoare şi că banda ei fusese dezmembrată. Avea de-a face cu o echipă de imitatori, sau era doar o coincidenţă?

Majordomul remarcă, în sfârşit, expresiile confuze ale ascultătorilor săi şi reveni la italiana standard.

— Toată lumea recunoaşte acest accent. În Veneţia îl auzim aproape zilnic.

James îşi aminti de urma de accent străin din vorbirea Martei Fazi, care era născută în Cipru. Firește, oricine putea susţine că este cipriot, dar accentul era uşor recognoscibil, pentru Arnaldo în orice caz. Şansele să fie doar o coincidenţă scădeau tot mai mult.

Era posibil ca Marta să fi fost scoasă de cineva din

puşcărie. Roma şi Statele Papale erau recunoscute pentru corupţia atotstăpânitoare. Dacă aveai prieteni puternici şi, mai ales, bogaţi, puteai scăpa de condamnare.

Agentul afişa o atitudine calmă, relaxată, însă mintea îi funcţiona la capacitate maximă, aşezând piesele puzzle-ului într-o imagine coerentă.

— Bijuteriile au dispărut? o întrebă brusc pe stăpâna casei.

— *Bijuteriile mele?* clipi ea nedumerită.

— Piero, tâlharul pe care l-au arestat după atacul din barcă, spunea că asta căutau, îi reaminti. Avea mari semne de întrebare încă de atunci, atât instinctele, cât şi logica sugerându-i că explicaţia era prea simplă. Acum, în minte i se formă un model îngrijorător. Am impresia că bijuteriile alea au ajuns celebre în lumea interlopă, adăugă el.

Francesca sări de pe scaun şi se repezi spre camerele ei, urmată îndeaproape de James.

*

Zona privată a casei fusese cotrobăită cu mai puţină atenţie la detalii. Fiori reci o trecură pe şira spinării: salteaua atârna jumătate pe pat şi restul pe jos, obiectele şi cosmeticele de pe măsuţa ei erau răvăşite, multe aruncate pe podea. Nu semăna deloc cu atacul de la Mira, unde răufăcătorii lăsaseră foarte puţine urme ale trecerii lor.

Era o imagine tulburătoare. Thérèse se afla în pragul garderobei, suspinând. Francesca nu o văzuse niciodată plângând, nici nu-i trecuse prin cap vreodată că aroganta cameristă franceză era capabilă de aşa ceva. Se apropie de ea şi o apucă de umeri.

— Eşti bine? o întrebă.

— Oh, *madame,* gemu camerista lăsându-şi capul pe antebraţul ei.

— E totul în regulă. Toată lumea şi-a revenit.

Thérèse se îndreptă, îşi şterse ochii cu dosul mâinii şi începu să vorbească rapid în franceză.

— Brute nenorocite. Animale împuţite. Au îndrăznit

să-şi bage labele prin lucrurile dumneavoastră, prin bijuterii…

— Unde sunt bijuteriile? se auzi o voce masculină din spatele lor.

Pentru o clipă, şocată de vederea lui Thérèse plângând, Francesca uitase de Cordier. Camerista, speriată sau nu, preferase să-l ignore, aşa cum îi ignora pe toţi bărbaţii care se foiau în jurul stăpânei sale.

— Au aruncat absolut totul pe jos. V-au golit casetele de bijuterii pe podea.

Arătă din cap spre interiorul garderobei. Totul era scos din sertare şi aruncat prin încăpere, inclusiv bijuteriile.

— Interesant, spuse Cordier, care privea peste capetele celor două femei. Nu au luat bijuteriile. Ce naiba căutau, atunci? Memoriile acelea despre care îmi povesteai? Te-ai apucat deja de scris?

Percheziţia nu avea nimic de-a face cu memoriile pe care nici nu credea că le va scrie vreodată. Nu era o spargere oarecare. Hoţii de duzină nu aruncă bijuterii scumpe în mijlocul casei şi, cu siguranţă, nu le lasă acolo. Oricine ar fi fost, era limpede că urmăreau să pună mâna pe ceva mult mai valoros – scrisorile.

— Poate că este cineva care mă urăşte, poate că e doar o glumă proastă.

— O glumă foarte elaborată, aş spune. Să se îmbrace în rase de călugăriţe şi să-ţi otrăvească toţi servitorii…

— E foarte ciudat că nu au luat bijuteriile, într-adevăr. Poate chiar erau măicuţe, căci cine altcineva ar putea rezista tentaţiei de a fura asemenea safire şi perle?

Bijuteriile străluceau în razele blânde ale soarelui, în mijlocul hainelor aruncate claie peste grămadă. Ca un reproş. Îl batjocorise pe Elphick informându-l constant asupra cuceririlor ei şi a bijuteriilor pe care le primea. Bărbatul o hărţuise şi el, povestindu-i reuşitele şi cuceririle lui. Un joc nu prea matur, trebuia să admită. Acum însă, luase o întorsătură urâtă.

— Poate că măicuţele au vrut să mă pedepsească, să mă avertizeze că stilul meu scandalos de viaţă mă va duce

la pierzanie. Sau să-mi transmită că bogăţiile nu înseamnă nimic în ochii Domnului, ci sunt numai semne ale vanităţii deşarte. Ori alte raliaturi moralizatoare.

— Scrisorile dumneavoastră, interveni camerista, intrând în garderobă. Cutiile în care le ţineţi sunt acolo, dar nu văd nici urmă de scrisoare, doamnă, nici măcar o bucăţică de hârtie.

*

Era imposibil, îşi spuse James. Dacă ar fi păstrat scrisorile lordului Elphick într-un loc atât de evident, oamenii lui Quentin le-ar fi găsit imediat cu ocazia percheziţiilor pe care le făcuseră la diversele ei reşedinţe. Căutaseră în locurile unde te-ai fi aşteptat să găseşti scrisori, dar nu numai acolo.

Agenţii obţinuseră acces până şi la cutiile de valori pe care le administra la mai multe bănci. În seifuri nu găsiseră însă decât bijuterii – puse deoparte pentru zilele negre ce încep destul de repede la prostituate, odată cu înaintarea în vârstă –, testamentul ei, diferite documente financiare şi legale, dar nici urmă de scrisori. Dacă n-ar fi trebuit decât să cotrobăie prin birouri sau prin buzunare şi să caute ascunzători secrete sub pat, nu ar fi avut nevoie să facă apel la talentele lui James Cordier.

Observă că Francesca respira tot mai repede şi făcea eforturi supraomeneşti să-şi menţină calmul. Era perfect conştientă că dăduse de bucluc, dar nu dorea s-o recunoască în faţa altora.

— Situaţia devine din ce în ce mai absurdă, spuse ea într-un sfârşit. E imposibil să-ţi dai seama ce lipseşte şi ce nu în haosul lăsat de hoţi. Thérèse, te rog cheamă câteva servitoare să se apuce de strâns. Apoi întocmeşte o listă cu lucrurile care lipsesc, dacă observi că lipseşte ceva. Nu ştiu ce căutau aceste false călugăriţe, dar aş fi extrem de surprinsă dacă nu au furat niciun giuvaier.

— Poate că cineva crede că ai început să-ţi aşterni pe hârtie amintirile, îi sugeră James.

— Nu are niciun sens. Se îndreptă spre patul vandalizat. Fac meseria asta de cinci ani. Relaţiile mele nu sunt un secret pentru nimeni. Departe de asta. Nu sunt doar o târfă magnifică, ci şi una foarte extrovertită. Oricine vrea să afle detalii despre amanţii mei, le poate afla din ziare. Peste cincisprezece sau douăzeci de ani, aceste aventuri poate că li se vor părea jenante, dar acum o relaţie cu Francesca Bonnard echivalează mai mult cu un titlu de glorie. Tu nu mă apreciezi cum trebuie, dar, din fericire, alţi bărbaţi îmi recunosc adevărata valoare.

— Ba da, te apreciez. Cred că ţi-am demonstrat aprecierea mea recent, în turnul din Piaţa San Marco, sau ai şi uitat?

— Cordier, eşti un tăntălău şi jumătate.

Ochii ei aruncau flăcări verzi.

— Ştiu. N-ar fi trebuit să te las să fugi singură.

Ochii ei se umbriră o fracţiune de secundă, iar James avu impresia că o întrezărea din nou pe fetiţa care putea crede, care putea avea încredere în oameni. Dar iluzia dispăru ca un fum.

— Nu am fugit, ci am plecat. Terminasem cu tine.

— Eu nu am terminat cu tine.

— Puţin îmi pasă.

„Cum te pot face să-ţi pese?” îi venea s-o întrebe.

— Îmi fac griji pentru tine. Acum câteva zile, cineva a încercat să te violeze şi să te omoare.

— Să mă jefuiască.

— Acum câteva zile ai fost atacată violent, răspunse el răbdător, iar noaptea trecută casa ţi-a fost întoarsă pe dos.

— Scotocită. Până acum, se pare că nu lipseşte nimic cu excepţia scrisorilor. Zâmbi cu subînţeles. Vor fi foarte amuzante pentru cel care le va citi, indiferent cine ar fi.

— Mesaje de amor?

— A, nu. Erau scrisori de la soţul meu.

Uşa dormitorului se deschise brusc şi de Magny dădu buzna, în ciuda protestelor cameristei.

— *Madame,* i-am spus că sunteţi cu cineva.

— *Allez-vous-en!* se răţoi contele la ea.

Francesca nu-l învrednici nici măcar cu o privire.

— Da, te rog să ne laşi, Thérèse. Ocupă-te să-mi fie puse lucrurile în ordine.

Cu nasul ridicat sfidător, camerista trecu pe lângă ei şi se refugie în garderobă.

— Servitorii tăi sunt incredibil de insolenţi.

— Servitorii mei îmi sunt loiali.

— Dacă nu voiai să mă vezi, atunci de ce naiba ai trimis vorbă să vin? întrebă de Magny aruncându-i lui James o privire furişă.

— Voiam să te văd, dar nu voiam să te aud răstindu-te la servitorii mei, aici e buba. Şi nu este prima dată când te porţi aşa. Nu-mi dau seama ce-a fost în capul meu când am decis să-ţi cer sfatul.

— Chiar aşa, la ce te-ai gândit? Văd că e aici domnul Cordier, care e gata să... să facă orice crezi că este necesar, răspunse contele schiţând un gest dispreţuitor.

— Nu cred că mai pot face mare lucru, zise James. Din motive care-mi scapă, o gaşcă de măicuţe a fugit cu un pachet de scrisori neamoroase de la fostul ei soţ.

— Scrisori? tună de Magny. Dar... Se proţăpi în uşa garderobei şi se holbă la camerista care începuse să strângă lucrurile răspândite pe jos. Am văzut destule, Francesca. Vreau să părăseşti imediat această locuinţă şi să vii să locuieşti la mine.

— Am încercat deja. De două ori. A fost un dezastru de fiecare dată.

— Cum ar fi putut să fie altfel? interveni James. De Magny îl fulgeră cu privirea, însă el continuă: Mai bine, hai să locuieşti cu mine.

Contele rămase cu gura căscată, la fel ca Francesca. Pentru o secundă părură să aibă exact aceeaşi expresie întipărită pe chipuri. Apoi, fantoma copilei inocente reapăru în ochii ei.

— De ce?

— Pentru că sunt foarte îngrijorat în ceea ce te priveşte. Şi pentru că locuiesc mult mai aproape, vizavi

practic. Şi pentru că… pentru că sunt nebun după tine.

— Mi se face greaţă, decretă contele înainte de a părăsi încăperea.

— Nu e prea romantic, remarcă Francesca în urma lui.

— Nici eu nu sunt. Dacă aş fi găsit un motiv mai puţin revoltător, l-aş fi folosit. În realitate, îmi vine să-l iau la bătaie.

— Multă lume simte acelaşi lucru, inclusiv eu.

— În cazul meu pare să fie vorba de gelozie.

Curtezana se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă. Ridică un borcănel cu cremă răsturnat şi îl aşeză la locul lui.

— Sper că înţelegi că gelozia este un sentiment absurd în cazul meu. Nu aparţin nici unui bărbat şi nici nu vreau să locuiesc cu vreunul. Când îţi oferă un acoperiş, bărbaţii cred că le aparţii, că eşti proprietatea lor. Eu nu aparţin nimănui.

— Am înţeles, dacă vrei putem negocia condiţiile.

— Nu avem ce negocia. Nu mă mut cu tine.

— Atunci vin eu aici.

Se opri din aranjarea sticluţelor şi borcănaşelor, treabă pe care i-ar fi putut-o încredinţa fără probleme lui Thérèse, şi se întoarse cu faţa la el. Îşi sprijini podurile palmelor pe marginea măsuţei şi-l privi sfidător.

— Nu.

În acel moment, Thérèse apăru ţinând în mână o cutie căptuşită cu catifea.

— *Madame*, au dispărut smaraldele.

Capitolul 11

Sărut al Tinereţii şi-al Iubirii.
Şi-al Frumuseţii, în care simţirea.
Se concentra de la-nceputul Firii.
Când sângele-i o lavă, iar zvâcnirea
Din puls, un foc; sărutul contopirii.

Al inimii cutremur – iar lungirea
Sărutului, în dulce îmbătare.
Arată că puterea lui e mare.[12]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul al doilea

James punea cap la cap piesele disparate, iar imaginea ce începea să se formeze nu era deloc liniştitoare.

Fuseseră furate scrisori şi smaralde. Se părea că hoţii plecaseră cu scrisorile greşite. Bonnard nu ar fi fost aşa de relaxată – şi aici nu se îndoia de sinceritatea ei – dacă i-ar fi fost furate cele bune. Dar ce anume din mesajele furate din greşeală o amuza atât de tare? Sau poate că o amuza încurcătura făcută de hoţi? Pe el nu-l distra deloc.

Confuzia ar fi putut aparţine cuiva care nu ştia să citească prea bine sau nu înţelegea decât aproximativ limba engleză. Nu era neapărat necesar ca această persoană să fie Marta Fazi. Dar cine altcineva, în afara ei, era suficient de nebun încât să ia smaraldele, lăsând în urmă diamante, rubine, perle şi safire?

Concluzia logică era aceea că cineva o trimisese pe Marta să recupereze documentele, iar acel cineva supraestimase inteligenţa hoaţei, însă o subestimase pe aceea a Francescăi.

Oare comanditarul era fostul ei soţ, lordul Elphick? „Cei doi joacă un joc. Dacă ar ucide-o, ar recunoaşte că a pierdut”, îi spusese Giulietta.

Problema era că implicarea unei dezaxate ca Marta Fazi denota intenţia de a merge până la capăt, de a recurge inclusiv la crimă. James încercă să-şi amintească dacă auzise despre vreo legătură între Fazi şi Elphick. Nu-i veni nimic în minte.

Dar dacă greşea de la un capăt la altul? Îi scăpa vreun element pe care ar fi trebuit să-l vadă? N-ar fi fost deloc surprins. Bâjbâia prin întuneric pentru că nu înţelegea jocul dintre Bonnard şi fostul ei soţ, şi avea să caute zadarnic dacă nu punea capăt jocului pe care îl juca femeia cu el

12 Byron, *op. cit.,* p. 120 (n.tr.)

însuşi.

Se întoarse spre Thérèse şi-i dădu o serie de ordine în franceza impecabilă care îl scăpase nu doar o dată de ghilotină.

— Doamna are nevoie de o baie. Până i-o pregăteşti, pune servitoarele să-i aranjeze patul, să facă ordine în garderobă şi întocmeşte inventarul cu obiectele dispărute. Să fie cât mai complet, indiferent dacă este vorba de mărunţişuri. După ce doamna s-a îmbăiat, s-a odihnit şi a primit aceste informaţii, vom hotărî ce avem de făcut în continuare.

— *Oui, monsieur,* zise Thérèse înclinând supusă capul.

Bonnard era şocată.

— Cine eşti tu? Vreun prinţ din dinastia de Bourbon de care a uitat toată lumea? Nici pe contele de Magny nu-l ascultă, în schimb execută fără crâcnire ce-i ordoni tu.

— N-am ce să fac. E şarmul meu irezistibil. Cum ochii ei superbi se îngustaseră a neîncredere, simţi nevoia să-i explice: Bine, secretul este că i-am cerut să facă exact ceea ce-şi dorea. E prea îngrijorată pentru tine ca să acorde atenţia necesară obiectelor tale. După ce vei fi spălată şi odihnită, va fi capabilă să se concentreze din nou la munca ei. La fel şi în cazul tău, nu ne putem aştepta să gândeşti limpede cât timp încă eşti în stare de şoc.

— Pentru că nu am dormit toată noaptea? Sunt obişnuită cu acest stil de viaţă.

— Nu, ci de la şocul pe care l-ai suferit.

— Ai dreptate, încă mă cutremur la ideea unor tâlhari deghizaţi în călugăriţe.

— Nu erau călugăriţe adevărate şi nu a fost o spargere oarecare. Cu ce anume avem de-a face, Bonnard?

Dădu din umeri şi ridică o sticluţă de ojă de pe jos, pentru a câştiga timp. James se apropie de ea ameninţător.

— Cât de prost mă crezi? Ştiu că ceva profund în neregulă se petrece aici. Ce-mi ascunzi? Cum te pot ajuta dacă nu ai încredere în mine?

— De unde ţi-a venit ideea că aş avea nevoie de ajutor?

— Două brute împuţite te-au atacat săptămâna trecută, probabil ca să-ţi fure bijuteriile…

— Probabil? Adică nu eşti sigur? Mi-ai spus că cel care a fost prins a mărturisit că încercau să mă jefuiască.

— La câteva zile după atac, casa îţi este scotocită. De ce dovezi mai ai nevoie că eşti în pericol? De ce ar dori cineva să-ţi fure scrisorile primite de la fostul soţ?

— Şi smaraldele, adăugă ea. Poate că ceva le-a speriat pe falsele măicuţe pe când cotrobăiau prin camerele mele şi s-au mulţumit cu ce le era mai la îndemână. Poate că au confundat scrisorile cu nişte bancnote. Poate că au crezut că găsiseră scrisori de amor pe care le-ar fi putut vinde presei de scandal. Dacă aşa stau lucrurile, vor fi foarte dezamăgite. Au furat un teanc de laude deşarte venite din partea unui snob îngrozitor.

— Francesca, ascultă-mă.

— Nu este treaba ta! strigă curtezana. Nu am nevoie de ajutorul tău!

— Ai luat-o complet razna. Nu cumva eşti gravidă?

Flaconul de ojă porni fulgerător către capul lui. James se lăsă în jos şi reuşi să-l evite în ultima clipă, aşa că obiectul greu lovi un scaun şi căzu pe podea intact. Părea făcut dintr-o sticlă foarte groasă, dacă nu se ferea, i-ar fi crăpat capul.

— Gravidă? Gravidă? De ce nu mă întrebi dacă sunt la ciclu?

— Bine, eşti la ciclu?

— Ce prostie! Nu sunt în acea perioadă a lunii. Sunt doar foarte obosită şi vreau să fac o baie. Şi să dorm. Acum, pleacă din casa mea. *Va via!* strigă ea fluturând din nou mâna în gestul acela enervant de concediere.

James îşi scutură capul şi ridică ochii neîncrezător spre tavanul unde mişunau creaturi mitologice. Nu-i spusese chiar el, acum un minut, că trebuia să facă o baie şi să se odihnească? Se apropie de ea cu paşi mari şi o luă în braţe.

— Lasă-mă jos, se apără ea.

— Vreau să-ţi fac baie. Te voi arunca pe geam direct

în canal.

Francesca încercă să se elibereze, fără succes. Bruta care încercase s-o strângă de gât era de trei ori cât ea şi nu avusese nicio şansă împotriva acestui om. Îşi aminti cu câtă uşurinţă aparentă îl imobilizase Cordier şi-l aruncase în canal.

— N-ai face aşa ceva.

Nu-i răspunse, dar ieşi din dormitor şi se îndreptă către uşile ce dădeau în balcoanele de deasupra canalului.

— Ştii să înoţi?

— Da.

— Atunci n-ai de ce să-ţi faci griji, nu-i aşa?

— Cordier!

— Apa este rece şi plăcută în această perioadă a anului. Exact tratamentul de care ai nevoie ca să-ţi limpezeşti căpşorul tulburat.

Era confuză, recunoscu în sinea ei. Şi se purtase extrem de urât cu el. Îşi lăsă capul pe umărul lui într-un gest de abandon.

— Îmi pare rău… ştiu, am reacţionat foarte emoţional.

— Nu, eşti nebună, îi răspunse el.

— Nu vreau să-mi pese de tine.

— Draga mea, cuvintele tale nu au niciun efect asupra ta. Nici eu nu m-am născut ieri.

— Bine, dacă asta vrei, n-ai decât să mă îneci. Ar fi o uşurare pentru toată lumea.

— Ba nu, nu ar fi. Mi-ai spus că ştii să înoţi; în plus, eşti foarte frumoasă. Un veneţian romantic te-ar pescui cu siguranţă înainte ca curentul să te tragă în mare.

Îşi încordă braţele în jurul gâtului său.

— Îmi pare rău. Nu te supăra pe mine.

Simţi cum o podidea plânsul. Din nou. Era oribil, mai rău decât îşi imaginase. Se temea că-l va pierde. Era nebună, probabil. Cel puţin, aşa spera, căci alternativă era mult, mult prea rea ca s-o poată lua în considerare. Cinci zile! Îl întâlnise cu numai cinci zile înainte.

— Vo-vo-voi striga după ajutor, îl ameninţă bâlbâindu-se. Servitorii vor veni imediat.

— Sper că vor fi f-f-foarte rapizi, o imită el batjocoritor.

Ajunseră aproape de balcon.

— Cordier!

Braţul ce trecea prin spatele genunchilor ei îşi schimbă puţin poziţia, iar mâna cealaltă apucă mânerul ferestrei.

— Nu o vei face.

— Nu mă crezi? Fii atentă.

Observă capete care se iţeau pe culoarele prin care trecuseră.

— Servitorii nu te vor lăsa să faci aşa ceva.

— Ba da, mă vor ruga chiar. Sunt italieni, ar înţelege de ce este necesar.

Deschise fereastra înaltă şi ieşi pe balconul îngust. Până la margine nu mai avea decât un pas. O aşeză pe marginea lată, din piatră. Francesca i se agăţă şi mai puternic de gât.

— Dacă mă arunci, vii cu mine, îi spuse.

Îi apucă mâinile, conştient că ar fi putut scăpa cu uşurinţă de ea. Aici era problema. Francesca îi dădu drumul, se întoarse brusc şi, înainte ca el să poată schiţa vreun gest, se aruncă în apă.

— *Merda!* îl auzi blestemând în timp ce plonja.

*

Nu durase decât o clipită, dar i se părea că trecuse o veşnicie între momentul în care numai se oprise şi cel în care, înjurând, îşi scosese cizmele şi se aruncase după ea.

O prinse înainte să înoate prea departe, ceea ce nu era o performanţă, căci abia se putea mişca cu toate rochiile şi jupoanele pe care le purta. O târî în urma lui câţiva metri, până la treptele cheiului, şi o trase pe dalele de piatră. O ridică în picioare şi începu s-o zgâlţâie.

— Niciodată – o zgâlţâi – să nu mai faci! — o zgâlţâi – aşa ceva!

Rămăsese blocată, şiroind de apă, privind în sus către

el cu ochi verzi îmblânziţi, bântuiţi din nou de fantoma fetiţei care fusese.

— Nu te mai uita aşa la mine, aproape că o imploră.

— Nu mă uit.

O trase la pieptul lui şi o sărută pe fruntea udă, pe nas şi pe obraji. Îi răsfiră pletele ude cu mâinile în timp ce aştepta ca inima să-i revină la un ritm cât de cât normal. Degeaba. Continua să bată puternic şi inegal, exprimând panică, furie şi încă ceva ce nu putea defini. Nu ştia cum ar fi putut-o opri, nu ştia cum să reia controlul.

Apoi, pe nesimţite, gura lui se apropie de a ei şi o sărută cu disperarea unui înecat. O atingere furioasă, fierbinte, aproape brutală, la care Francesca răspunse cu aceeaşi patimă nestăvilită. Era îndrăzneaţă, curajoasă, lipsită de inhibiţii – exact contrariul fanteziei pe care o nutrea el. Cu toate acestea, şi-o dorea din toată fibra fiinţei, iar sărutul îi făcuse genunchii să se înmoaie.

Deşi era supus unor asalturi incredibile, creierul lui se ambiţiona să funcţioneze, rămânând pe deplin conştient de circumstanţe. Ştia că nu-şi putea permite să dea frâu liber instinctelor încă o dată. Nu acum. Pentru binele ei, trebuia să-şi păstreze calmul. A, şi pentru rege şi pentru ţară, era să uite.

Ultimul gând îl zgudui de parcă ar fi primit o palmă pe obraz. Se trase brusc în spate.

— Ar fi trebuit să rămân în balcon şi să-ţi fac cu mâna. Ar fi trebuit să-ţi zic *Ciao,* din vârful buzelor. Ar fi trebuit să-ţi urez călătorie sprâncenată până în Marea Adriatică. Asta ar fi trebuit să fac, pentru că nu-mi aduci decât necazuri.

Curtezana îşi trecu mâinile pe după mijlocul lui şi-l înlănţui strâns. Era prins fără scăpare, indiferent ce părere ar fi avut regele ori patria lui.

— Miroşi ca un canal, chiar ai nevoie de o baie sănătoasă.

— La fel şi tu, se auzi vocea ei estompată de haina udă de care îşi lipise faţa.

— Cât de mare este cada ta?

— Sunt o mare târfă, tu ce crezi?

Sala de baie era aproape, căci Francesca remodelase interiorul *palazzo*-ului, construind-o la mezanin, între *androne* şi *piano nobile.* Cada avea dimensiuni generoase, potrivite pentru o curtezană, deşi nu avusese încă ocazia să întreţină un bărbat acolo. O ferestruică ce dădea spre curtea interioară arunca o rază slabă de lumină. Era una dintre cele mai întunecate încăperi din toată clădirea.

Când intrară, o servitoare se ocupa să aprindă lumânările, iar focul din şemineu dănţuia promiţător. Francesca decorase camera în stilul antichităţii romane, cu fresce potrivite epocii. În loc de *putti,* de sfinţii şi martirii care dominau decorurile în alte camere, aici lumina tremurătoare a lumânărilor dezvăluia zei şi zeiţe, nimfe şi satiri, mâncare şi băutură, dansuri şi jocuri amoroase. Ca în vechile zile ale Republicii Romane, în vase speciale de bronz ardea mocnit tămâie.

Era camera ei secretă, un refugiu pentru momente când lumea exterioară o copleşea. Nu adusese niciodată aici un străin.

Servitorii îi pregătiseră deja baia, aşadar ar fi fost iraţional şi nepoliticos să-i pună să muncească din nou, să care apa până la etajul următor, *piano nobile.* Era udă leoarcă şi înfrigurată. Cordier la fel... ce importanţă avea dacă îl primea sau nu în sanctuarul ei? Ce sens avea să mai încerce să-i ascundă acest colţişor din viaţa ei?

— Eşti plină de surprize, îi spuse el privind admirativ în jur. M-aş fi aşteptat la o cadă pe rotile, pe care servitorii să ţi-o aducă în budoar sau în dormitor.

— Am o sală de baie mai mică la etaj. O folosesc mai ales când clienţii mei vor să mă admire spălându-mă. Aceasta este strict pentru uzul meu personal.

Servitoarea ieşi şi îşi făcu apariţia Thérèse, cu un coş plin de prosoape, creme şi parfumuri. Pe un braţ avea înfăşurat un halat de baie. Îi aruncă o privire aspră lui Cordier şi-şi ţuguie buzele dezaprobator.

— Doamna va răci.

— Voi avea grijă să nu păţească nimic, îi răspunse el luându-i coşul şi halatul din braţe. Doamnei îi face mare

plăcere să mă scoată din sărite.

— Domnul are amabilitatea să-mi plătească în aceeaşi monedă, îl completă Francesca.

— Cu toate acestea, voi veghea cu atenţie asupra ei. Poţi pleca, Thérèse. Dacă nu-i convine ceva, oricum o vei auzi ţipând.

Slujnica îşi privi întrebător stăpâna.

— Bine, poţi să pleci.

— Tot personalul ştie ce s-a întâmplat, îi spuse el îndată ce camerista închise uşa în urma ei. În cinci minute, toată Veneţia va fi la curent.

— M-ai supărat foarte tare.

— Sentimentul e reciproc, te asigur, draga mea.

— Nu-mi place să fiu supărată.

— Cui îi place?

— De cinci ani mă străduiesc să-mi organizez viaţa astfel încât nimeni să nu mă mai supere.

James inspectă grijuliu recipientele şi savonierele, extrăgând o sticluţă şi aşezând apoi coşul lângă cadă. Deschise sticluţa, o mirosi rapid şi scurse câteva picături în apă.

— Încep să înţeleg.

— Eşti bărbat. E imposibil pentru voi, bărbaţii, să înţelegeţi ceva. Voi aveţi toată puterea, voi controlaţi totul. Voi scrieţi legile speciale, pe cele ordinare şi excepţiile de la ele. Voi, bărbaţii...

— Soţul tău ţi-a frânt inima.

Ce era să mai facă? Să continue să mintă? Să se prefacă în continuare? Până când? Funcţiona destul de bine cu alţi bărbaţi, dar cu acesta prefăcătoriile obişnuite i se păreau nelalocul lor, o jenau.

— Da, îi răspunse laconic.

Umerii îi căzură pe lângă corp. Se simţea atât de neajutorată!

— Hai, vino încoace.

Se apropie de el, fireşte. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să revină între braţele lui puternice. În loc de asta, James o întoarse ca pe un copil cu spatele şi se apucă să-i

desfacă fundele panglicilor de la rochie.

— Arătai ca zeiţa Isis după ce a căzut în Nil.

În ciuda oboselii şi a rănilor sufleteşti ce stăteau să se redeschidă, schiţă fără să vrea un zâmbet.

— A căzut în Nil?

— Sau poate că a fost împinsă? Cine ştie? Continuă să desfacă până ce partea de sus a rochiei se deschise şi căzu. Dacă ar fi fost uscată, ar fi alunecat. Îmi place cum e croită, comentă el.

Trase încet, coborându-i-o sub şolduri.

— A fost o superbă rochie de seară, oftă ea. Când era uscată foşnea frumos în timp ce aluneca peste jupon.

Acum nu era uscată, aşa că trebui să tragă de ea ca s-o scoată. Odată depăşiţi genunchii, căzu cu un pleoscăit pe podea. James începu să lucreze la şireturile delicate ale juponului.

— Sunt convins că, aşa cum nu-ţi place să fii supărată, nu te dai în vânt nici după senzaţia de ud şi murdar. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să plonjezi în canal.

— Oricum erai hotărât să mă arunci.

— Şi ai sărit ca să-mi răpeşti această plăcere?

— Nu gândeam limpede, recunoscu ea.

— Ceea ce ţi-am sugerat şi eu, de mai multe ori. *Al diavolo!*

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mă descurc deloc cu şireturile astea. Vei face pneumonie până reuşesc să te scot din corset. Gata, nu te mişca, că le tai. Sper că ai bani să-ţi cumperi altul, altfel nu ai fi cunoscută drept Târfa Babilonului, bogată ca regina Cleopatra a Egiptului.

Pieptul tinerei fu zguduit de un suspin.

— Nu plânge.

— Nu plâng.

Simţi cum şireturile cedau unul câte unul. James îi scoase repede juponul şi corsetul, lăsând-o în ciorapii uzi prinşi cu jartiere şi în condurii care lăsau pete negre pe unde călca. Îl auzi înghiţind în sec şi se întoarse cu faţa spre

el, moment în care observă că ţinea în mână un briceag.

— Cred c-o să leşin, mărturisi el.

— Nu fi prostuţ, doar ai văzut sute de femei dezbrăcate la viaţa ta.

— Nu sunt prostuţ, sunt pe jumătate italian, dar tu… îşi trecu palma stângă peste sânii ei. Cred că tu eşti al optulea păcat capital şi că meriţi să petreci o eternitate în iad.

Îngenunche, strecură lama cuţitaşului între piciorul ei şi jartieră şi o tăie cu gesturi precise. Trase ciorapul, i-l scoase din picior împreună cu pantoful şi îi sărută pulpa dezvelită. Picioarele ei tremurau imperceptibil. Tăie şi cealaltă jartieră, îndeplinind acelaşi ritual.

— M-aş putea gândi la o mie de lucruri mai plăcute pe care le-am putea face împreună acum, dar se răceşte apa şi mirosim amândoi înfiorător.

Se ridică în picioare, puse cuţitaşul deoparte şi începu să se dezbrace şi el de hainele ce i se lipiseră de corp ca o a doua piele. Francesca se repezi să-l ajute.

— Treci în cadă, îi spuse el făcându-i semn cu mâna.

— Nu vei reuşi niciodată singur, lasă-mă să te ajut. Probabil ar fi avut nevoie de cel puţin doi servitori.

— Cum să nu reuşesc? Hai, treci în apă!

Curtezana se lăsă în cadă şi scoase un geamăt involuntar de plăcere. Temperatura era plăcută şi mirosea a lămâiţă. Închise ochii şi se lăsă pe spate sprijinindu-şi capul pe prosoapele moi aşezate acolo de cameristă.

— Ai o sală de baie foarte frumoasă, declară el.

Deschise ochii. James tocmai îşi agăţa haina de spătarul unui scaun. Iată un om obişnuit să se descurce şi fără servitori, îşi spuse. Acest om. Ştia atât de puţine lucruri despre el. Nu-l cunoştea decât de cinci zile; dar avea impresia că îl ştie de o viaţă.

— Nimfe şi satiri hârjonindu-se pe pereţi, lumânări şi tămâie, presupun că aici e colţişorul tău secret? Templul Francescăi, zeiţa Canalului.

— Este Templul Vestalelor Virgine. Niciun bărbat nu a intrat aici vreodată.

— Sunt primul? o întrebă uluit în timp ce-şi scotea vesta.

— Nici nu ai idee cât de privilegiat eşti.

— Din contră, am o idee foarte precisă, acum, după ce te-am văzut în pielea goală.

— Nu-i nevoie să mă flatezi. Nu-mi plac cuvintele mieroase.

— Când am încercat eu să te flatez? Îşi desfăcu nasturii de la cămaşa care i se mulase perfect pe tors, lăsând să apară V-ul pieptului musculos ce lucea arămiu în lumina lumânărilor. Cred că numai în dimineaţa asta te-am numit proastă de câteva ori. Se aşeză pe scaun şi îşi scoase şosetele, bombănind: Când mă gândesc că aveam de gând să-mi pun cizmele când am plecat de acasă. Ne-am fi înecat amândoi, probabil. Sau numai tu, până când mi le scoteam din picioare.

— Nu ştiu ce să fac, îi răspunse ea.

— Mai ai răbdare o secundă, găsim noi ceva, zise el începând să-şi scoată pantalonii.

*

Francesca băgă capul sub apă şi reapăru în partea cealaltă a căzii, arătând ca una dintre nimfele pictate pe pereţi, dar mai frumoasă. Avea dreptate: James mai văzuse sute de femei dezbrăcate. Cea din faţa lui avea sânii tari şi ridicaţi obraznic, dar cam mici, şoldurile îi erau înguste… una peste alta, poate că nu întruchipa perfecţiunea. Nu. Nu putea fi obiectiv. Tot ce vedea era idealul feminin. Se găsea în compania unei zeiţe. Îşi scoase pantalonii şi se lăsă să alunece în apă, lângă femeia care îşi trăsese picioarele în lateral, ca să-i facă loc.

Timp de un minut se delectă în tăcere cu senzaţia de căldură ce-l învăluia şi de mirosul proaspăt din atmosfera intimă a camerei. Se băgă şi el sub apă şi ieşi în partea cealaltă, unde îşi sprijini capul lângă al ei. Începu să admire tavanul bogat decorat, cu nimfe şi satiri care dănţuiau printre cârcei de viţă-de-vie şi butoaie de vin, în timp ce

Pan le cânta din n-ai.

— Am crezut întotdeauna că şi aceste încăperi erau folosite ca birouri, precum cele de jos. Dar mi s-a povestit că, pe la ultima generaţie, familia care locuia aici le folosea drept saloane şi camere de odihnă. Am ales să-mi construiesc baia privată aici pentru că e mai aproape de bucătărie şi de pompa de apă. Mai puţin de muncă pentru servitori. Şi pentru că îmi plac frescele.

James se ridică şi apucă săpunul din coşul de pe măsuţă. Băgă apoi mâna sub apă şi o apucă de gleznă.

— Trebuie să te spăl, nimfa mea.

— Promiţi că nu mă îneci?

— Nu.

Îi ridică piciorul deasupra nivelului apei şi începu să i-l frece energic, dar fără grabă. Îşi croi drum progresiv spre genunchi. Corpurile lor se apropiau inexorabil, dar, când ajunse la partea de sus a coapselor, nu se putu abţine şi mâna îi alunecă sub pântecul ei. O auzi trăgând brusc o gură de aer, dar nu se opri: continuă cu coapsa cealaltă, apoi în jos pe picior.

— Nu eşti destul de… conştiincios, îi reproşă ea cu voce joasă.

— Încă n-am terminat.

— Nu, acum e rândul meu.

Luă un burete din coş, îl udă, îl frecă bine cu săpun, îşi trecu picioarele lungi peste coapsele lui şi alunecă mai aproape până când se încolăciră în mijlocul căzii. Îl frecă bine cu buretele pe umeri, pe piept, pe burtă şi mai jos, acolo unde mădularul lui se căznea să-i atingă mâna, să atingă orice parte a anatomiei feminine. Dar trebuia să mai aştepte.

— Acum, e rândul meu, o întrerupse el scoţând o mână.

Îi repetă mişcările, frecând-o pe gât şi pe umeri, apoi pe braţe şi pe mâini, în sus şi în jos, apoi, încet, tandru, pe sânii ei rotunzi şi excitaţi.

În timp ce făcea asta, cuvintele începură să-i iasă natural din gură, în limba lui Dante, ca şi cum ar fi aşteptat

îndelung acest moment. Îi spuse în şoaptă cât de mult o iubea şi cât de mult îşi dorise s-o aibă, încă din clipa în care o întâlnise…

Francesca întinse mâna, îşi vârî degetele în buclele lui şi îi zâmbi ca o fetiţă pusă pe şotii.

James rămase cu gura căscată. Lăsă buretele şi ridică mâinile, piele pe piele de această dată, mângâindu-i ceafa, curbura delicată a umerilor, braţele până în vârful degetelor fine şi lungi, apoi în sus şi în jos din nou, peste arcul sânilor cu pielea lor fină şi netedă.

În tot acest timp, ea continuase să-şi treacă degetele răsfirate prin părul lui, cu o expresie extatică pe chip. Şi în tot acest timp, el îi repetase cuvinte fierbinţi, de dragoste, în limba mamei lui, ca un romantic ce nu era.

Ochii ei verzi se deschiseră şi-i întâlniră pe ai lui. Rămaseră aşa un lung moment, măsurându-se din priviri. Apoi, gura ei se apropie de a lui, atingându-i-o uşor.

— *Per quanto ancora mi farai aspettare?* Cât mă mai faci să aştept? îi şopti el printre buzele întredeschise. Sărută-mă.

Zâmbetul de pe chipul ei era cel al prostituatei viclene, aşa că James se aştepta la un sărut de profesionistă, cu toate că nu asta îşi dorea şi n-ar fi putut descrie precis ce anume îşi dorea cu adevărat.

— *Bacciami,* îi ceru din nou.

Îl sărută. Cu sfială, dulce, tandru, atât de tandru încât îl făcu să se cutremure şi să-şi spună că, probabil, apa din cadă se răcea rapid. Ea nu era nici sfioasă, nici dulce, nici tandră. Dar iată că simţurile îl contraziceau. Braţele lui îi înconjurară torsul şi o ţinu în braţe strâns, în timp ce sărutul devenea tot mai adânc şi mai pătimaş, un sărut ca în ultima zi de viaţă.

O strânse tot mai tare, ca şi cum s-ar fi temut că i-ar fi putut fi răpită, smulsă de la piept de un monstru acvatic şi pierdută pentru vecie.

Poate că în acel moment înţelegea ce simţise când Francesca se aruncase peste balcon. Sau poate că doar avea impresia că înţelesese.

Mâinile ei îi alunecară pe maxilarul lui puternic şi mai jos, mângâindu-i pectoralii încordaţi. James întrerupse sărutul şi îi luă mâna. Depuse câte un sărut pe fiecare deget şi unul mai apăsat în palma ei deschisă.

Francesca înţelese mesajul. Îşi desprinse mâna din a lui şi o coborî în apă, apucându-l de mădularul fierbinte şi gros. Bărbatul scoase un sunet gutural. Îi acoperi gura cu a ei şi îi fură sufletul cu încă un sărut devastator. Îi îndepărtă mâna şi, repede, mai repede decât ar fi vrut, se trezi că plonjează în adâncul ei continuând să o ţină strâns, ca şi cum viitorul universului ar fi depinse de asta.

„Încet”, îşi spuse. „Acest moment trebuie să dureze o veşnicie”.

Încercă să pornească uşurel, însă ea îl copleşea cu săruturi pe ochi, pe obraji, iar mâinile ei erau atât de fine şi parcă realitatea şi imaginaţia se topiseră într-un univers paralel, care nu-i încăpea decât pe ei doi. Apa pulsa în jurul lor şi ei pulsau unul în celălalt.

Renunţă brusc la orice pretenţie de control şi se lăsă dus de valul plăcerii.

Se ridicară împreună pe culmile extazului, coborâră şi urcară din nou şi din nou până când atinseră vârful fără întoarcere. O simţi cum tremură necontrolat în braţele lui, iar în clipa următoare lumea explodă într-o simfonie de culori. Se eliberă în ea şi se lăsă să cadă sub apă, gata să se înece ca un om fericit.

Capitolul 12

Roşesc – şi noi le credem; cel puţin.
Aşa fac eu; o replică-i prostie.
De o rosteşti, să vezi atunci ce chin.
Ce elocinţă, ce poliloghie!
Iar când suflarea i se taie, lin.
Din ochi îi curge-o lacrimă – şi
Ţie îţi vine să cedezi, şi-apoi… Şi-apoi.

Vă aşezaţi la masă amândoi![13]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

O săruta atât de dulce: stoluri de săruturi tandre pe nas, pe obraji, pe frunte, pe urechi, pe ceafă, pe gât, pe umeri. Francesca îl sărută la fel, ca o fetiţă îndrăgostită pentru prima dată. Când se opri şi se trase puţin în spate ca să o admire, ştiu că şi în ochii ei pluteau milioane de steluţe, dar nu se putea opri.

Sufletul îi fusese amorţit pentru atâta vreme, mort pentru sentimente fără să o ştie. Până acum. Era ca şi cum ritualul lung, senzual, o purificase – nu de păcate, căci era profund dependentă de acestea, ci de o platoşă de un anume fel care o împiedicase să trăiască fericirea. O simţea acum, în toată plenitudinea şi profunzimea.

Plăcerea îi curgea prin vene ca aurul topit. Nu simpla plăcere a acuplării, ci o fericire luminoasă care îi încălzea şi-i uşura inima. O ridică în picioare şi ieşi din apă ca renăscută într-o nouă religie. Nu-şi putea lua ochii de la el, de la chipul lui splendid. Mai târziu avea să se întrebe de ce, dar acum nu putea decât să-l fixeze plină de adoraţie.

— Nu te uita aşa la mine, îi spuse James.

— Cum, aşa? îl întrebă, ca şi cum n-ar fi ştiut că-l privea ca o puştoaică îndrăgostită fără speranţă.

— Mă bagi la idei, ai grijă, îi răspunse întorcându-se să caute un prosop uscat. Îl înfăşură în jurul ei şi o ajută să iasă din cadă. N-ar fi trebuit să te ţin atâta în apă. S-a răcit aproape de tot, dacă răceşti mă omoară Thérèse.

— Dar a fost bine, protestă ea.

— Bine, da. Încruntându-se, culese un alt prosop şi i-l legă ca pe un turban în jurul capului, cu aceeaşi eficienţă şi blândeţe cu care ar fi făcut-o Thérèse însăşi.

— A, e clar că ai mai făcut asta cândva.

— Niciodată! Tu eşti prima care se bucură de atâta atenţie.

Francesca aproape că îşi dorea ca aceste cuvinte să

13 Byron, *op. cit.,* p. 60 (n.tr.)

fie adevărate.

Ar fi dat orice să fie primul ei bărbat, şi se putea convinge singură de această minciună. Din păcate, ştia prea bine care era realitatea. Cu toate acestea, dacă ar fi fost prima dată, n-ar fi putut aprecia experienţa la întreaga ei valoare, se consolă ea. N-ar fi avut termene de comparaţie, n-ar fi putut savura şi reţine ceea ce trăise.

— Du-te lângă foc, să te usuci.

Îl ascultă şi se întinse pe canapeaua de lângă şemineu, privindu-l cum se ştergea energic pe cap. Când termină, buclele negre îi rămaseră zburlite pe creştet. Îi venea să-şi înfigă din nou degetele în podoaba lui capilară. Murea de pofta de a-l atinge, din nou, peste tot. Îşi lăsă privirea să alunece pofticios peste trupul lui longilin, apoi se obligă să întoarcă capul şi se concentră asupra flăcărilor din şemineu.

Adormi fără să-şi dea seama, aşa că nu-l auzi când plecă.

*

James îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi începu să caute un servitor care să le aducă ceva de mâncare şi să-i facă rost de nişte haine curate. Găsi fără prea mult efort. Sedgewick îl aştepta liniştit pe scările din apropiere, cu schimburi proaspete. Amaldo se ocupase cu mare eficienţă de tot.

— Domnule, am şi un mesaj pentru dumneavoastră. Trebuie să vă duceţi, *fără cea mai mică întârziere,* la San Lazzaro. Aşa am fost instruit să vă spun.

*

— Domnul a lăsat un bileţel, doamnă, spuse Thérèse întinzându-i hârtiuţa.

Amor mio,

Blestemaţii de călugări! Stabilisem să mă văd cu ei de dimineaţă, la San Lazzaro. Nu ştiu cum am putut să uit. Cred că am fost reţinut de o tânără seducătoare. Îmi pare rău. Te invit să mâncăm împreună, astă seară, în casa mea de burlac, ca să-mi ierţi plecarea bruscă.

Caramente,

C.

Francesca ştia că făcea o greşeală fatală, nebunească, de neiertat. Cu toate acestea, bileţelul scris în fugă fusese suficient ca să-i alunge melancolia şi dezamăgirea ce începeau să se instaleze progresiv, încercă, dar nu-şi putu reţine sentimentele de uşurare şi de fericire. Râse furişat, parcă jenată, iar când Thérèse începu să bombăne că doamna avea nevoie de o masă hrănitoare şi un somn odihnitor, acceptă bucuroasă. Trebuia să-şi refacă puterile pentru noaptea ce urma.

Între timp, în cartierele mai puţin elegante ale Veneţiei

O Madonă de ceramică zbură de-a lungul salonului Martei Fazi şi se zdrobi de tocul unei uşi. Cei doi tineri care aşteptau să fie plătiţi nu aveau ochi decât pentru mâna stăpânei, speriaţi de ceea ce ar fi putut să urmeze. Dar era prea uluită pentru a se lăsa cu adevărat pradă furiei, aşa că nervii i se calmară rapid, aşa cum se întâmpla adesea. Se întoarse la fotoliul de lângă măsuţă.

— Nu acestea sunt scrisorile.

Cei doi se uitară perplecşi unul la celălalt, apoi la ea.

— Ţi le-am arătat, spuse cel mai mic de înălţime. Ai spus: „Da, hai să mergem”. Ne-ai grăbit să plecăm, nici n-am avut timp să culegem câteva bijuterii.

— V-am spus că sunt false! minţi femeia. Voiai să o faci pe târfa engleză să-şi bată joc de prostia voastră? Chiar credeţi că-şi păstrează bijuteriile scumpe în casă, într-un sertar de unde i le poate fura oricine?

Chiar şi Martei, care auzise despre podoabe, nu-i venise să-şi creadă ochilor în primul moment. Dar englezoaica era o curvă plină de bani, cu mulţi servitori. Aceste curtezane arogante nu-şi puteau imagina că cineva le-ar putea fura lucrurile. De aceea erau atât de şocate şi de revoltate atunci când inevitabilul se întâmpla.

Deşi mesagerul sugerase clar că se putea servi fără ezitare dacă o tenta ceva, Marta era prea experimentată. Când furi de la bogaţi, până şi cele mai leneşe autorităţi devin brutal de eficiente – iar austriecii erau orice, dar numai leneşi nu. Îl prinseseră imediat pe bietul Piero. E adevărat, că nici nu-l dădea inteligenţa afară din casă.

Oricum, era limpede că marea târfă englezoaică nu era o *puttana* oarecare în ochii guvernatorului Veneţiei. Dacă ar fi plecat, alături de complicii ei, cu toate bijuteriile care erau răspândite prin camere, ar fi fost vânaţi fără milă... iar dacă ar fi fost prinşi, preţioasele scrisori ar fi căzut în mâna cui nu trebuia. Ştia că-şi asumase un risc furând smaraldele, însă nu reprezentau mare lucru... doar o parură printre atâtea altele. Iar mesagerul o asigurase că nu era nicio problemă.

Toate acestea erau prea complicate pentru mintea limitată a celor doi netrebnici din faţa ei. Nu ştiau că furase bijuteriile. Pentru moment, nu trebuia să-şi facă griji. Un set cu smaralde relativ neînsemnat nu avea să stârnească furia austriecilor. Scrisorile, pe de altă parte, o preocupau în cel mai înalt grad.

— Acestea sunt scrise de el, începu să cugete cu voce scăzută. Dar datele nu sunt decât de anul acesta şi de anul trecut. Cele pe care le vor ei sunt mai vechi. Şi unde sunt numele după care mi-au cerut să mă uit? Nu le văd pe nicăieri. De ce îi mai scrie după atât timp unei femei pe care o urăşte din toată inima?

La fel de bine le-ar fi putut cere să-i demonstreze teorema lui Pitagora. Nu erau decât nişte puştani cu caş la gură, căci un bărbat cu barba de o jumătate de zi nu poate fi credibil în rol de călugăriţă. Cei doi ridicară din umeri în gestul universal de „habar n-am”. Marta strânse scrisorile,

le prinse cu un elastic şi le aşează la loc pe masă.

— Va trebui să ne explice asta. Să ne dea o explicaţie plauzibilă, altfel o să-i pară rău. Nu sunt scrisorile pe care le căutam şi m-am săturat de jocuri cu doamna din înalta societate, cu târfa englezoaică. Ajunge!

— Am terminat, atunci?

— Să terminăm? Soarele ăla sicilian ţi-a prăjit creierul? Cum putem să terminăm fără scrisori?

— Dar ai spus: „Ajunge!”

— Ajunge cu bâjbâiala, voiam să spun. Ajunge cu căutatul la întâmplare pe ici, pe acolo. Data viitoare o facem aşa cum trebuie, ca la carte. Aşa cum ar fi trebuit să procedeze imbecilii ăia doi de Bruno şi Piero. Data viitoare o vom convinge să ne spună *chiar ea* unde sunt scrisorile adevărate.

Îşi scoase cuţitul de la cingătoare şi îl făcu să sclipească în lumină zâmbind răutăcios.

*

Mănăstirea San Lazzaro degli Armeni se ascundea printre pâlcuri de chiparoşi şi grădini elegante, pe o mică insulă din dreptul cordonului litoral Lido. În prima parte a secolului trecut, fostul azil pentru leproşi de pe insulă fusese donat unui călugăr armean din Moreea, care se văzuse nevoit să fugă din calea invadatorilor turci. Aici încercase Byron, cu câţiva ani mai înainte, să înveţe limba armeană. Nu reuşise, cel mai probabil din cauza femeilor care nu-i dădeau pace.

Prin comparaţie, James nu avea decât o singură tentaţie feminină, dar care îi dădea mai multă bătaie de cap decât un batalion din haremul poetului. Era exclus să şi-o scoată din cap, căci făcea chiar obiectul conversaţiei în care urma să se angajeze.

James se plimba – de fapt, lăsa impresia că se plimba, fiindcă în interior fierbea de nerăbdare – prin aşezământul monahal alături de lordul Quentin. Acesta era bărbatul care îl salvase, cu mulţi ani înainte, de la o viaţă de crimă

interzisă prin lege, oferindu-i la schimb o viaţă în slujba crimei cu voie de la stăpânire.

Cu zece ani mai în vârstă, lordul îmbrăţişase şi el cariera secretelor şi conspiraţiei încă din tinereţe. Mic de înălţime, cu trăsături banale şi cu acel talent special de a nu atrage atenţia, era chiar mai dotat pentru acea meserie decât Cordier. Oameni ca Sedgewick sau Quentin erau rareori nevoiţi să se deghizeze, căci nimeni nu părea să le observe prezenţa.

— Dacă doamna Bonnard află că eşti aici şi că am vorbit cu tine, la fel de bine aş putea să plec acasă, spuse James.

— Sunt conştient de acest risc, dar trebuia să stăm de vorbă între patru ochi. Am auzit despre atacul de noaptea trecută.

— Am fost foarte surprins. Nimeni nu m-a avertizat că femeia este în pericol.

— Nu ne-a dat prin cap că Elphick se va mişca atât de rapid.

— Era de la sine înţeles că va afla de vizita pe care i-ai făcut-o. Are agenţii lui aici, deşi probabil că i-a scris chiar ea. Nu putea crede că numeroasele scrisori de la Elphick rămâneau fără răspuns.

— Da, cei doi corespondează, dar, dacă nu folosesc un cod foarte elaborat, mesajele lor sunt de o banalitate soporifică: cine la ce petrecere a fost şi cu cine s-a mai întâlnit. În ziarele de scandal găseşti lucruri mult mai pasionante, zise Quentin clătinând dezamăgit din cap. E de presupus că a trecut la fapte imediat ce-a prins de veste că plecam spre Italia. Speram să rezolv rapid şi să mă întorc în Anglia înainte să afle. După tot ce i-a făcut fostul soţ, cine ar fi crezut că Francesca se va purta atât de iraţional atunci când i-am cerut scrisorile acelea? Eram convins că va profita de ocazia pe care i-am oferit-o să-l distrugă. Dacă n-aş fi crezut asta, îţi dai seama că nu aş fi abordat-o direct.

O necunoscută, cel puţin, îşi găsise acum rezolvarea: scrisorile neamoroase de la Elphick, cele care fuseseră furate de falsele măicuţe, nu aveau nicio importanţă în

raport cu misiunea. Bonnard nu jucase teatru atunci când Thérèse o anunţase că dispăruseră, chiar nu-i păsa de ele.

— În orice caz, nu prea înregistrezi progrese. Ce naiba ai făcut toată săptămâna trecută – în afară de faptul că aproape ai ucis un posibil informator?

— Piero e încă în viaţă, din câte ştiu.

— Mă refer la celălalt, spuse Quentin. L-am găsit ieri şi, cu mari eforturi, am reuşit să-l extragem fără să atragem atenţia.

— Bruno? Trăieşte?

— Da, printr-un noroc chior. Ce naiba ai avut în cap?

— Am vrut să-l împiedic s-o asasineze pe doamna Bonnard.

— Bravo, aproape că l-ai împiedicat să ne răspundă la întrebări. Femeia aceasta tulburătoare ţi-a sucit şi ţie minţile?

„Da”, îşi spuse James. „Exact asta mi-a făcut”.

— Când mi-ai ordonat să vin aici eram pe punctul de a obţine informaţia solicitată. M-ai chemat doar ca să mă critici că-mi ia prea mult timp?

Quentin îi aruncă o privire apăsătoare. Chiliile aveau în mijloc o grădină splendidă. Doi călugări se plimbau pe cărarea umbrită de vizavi, în afara razei audibile.

— Prietenul nostru Bruno nu ne mai poate fi de folos. Pneumonie, esofagul strivit, un umăr dislocat, printre altele. Norocul nostru a fost că avea febră mare şi a început să delireze. Printre alte aiureli, a îndrugat ceva despre scrisori şi a menţionat numele Martei Fazi de mai multe ori.

Ultima speranţă nutrită de James – aceea că avea de-a face cu simple coincidenţe – se stinse brusc. Bănuielile lui se adevereau, iar situaţia era, aşa cum simţise deja, deosebit de gravă, de complicată, şi cu potenţial de a se acutiza. Pe scurt, nimic nou sub soare.

— Da, chiar un noroc chior, spuse el. Draga de Marta, mi-o amintesc parcă ar fi fost ieri. Doamna delicată care mi-a promis că-mi taie coaiele încet, bucăţică cu bucăţică, dacă mă prinde. Am auzit că a fost închisă în cea mai întunecoasă celulă din Roma, dar se pare că nu a fost

închisă deloc, din moment ce *ieri noapte se afla la Veneţia* şi răscolea Palazzo Neroni.

Nici nu voia să-şi imagineze ce ar fi păţit Francesca Bonnard dacă ar fi fost acasă şi ar fi căzut în mâinile Martei. Simţi că i se face rău.

— Nu e bine.

Quentin se opri şi clătină din cap. Se aşeză pe o băncuţă de piatră din apropiere, oftând obosit.

James se aşeză lângă el. Se simţea la fel de sfârşit. Era furios, dar asta i se întâmpla frecvent. Planurile se prăbuşeau, oamenii răi scăpau prin ochiurile plasei, documente compromiţătoare ajungeau unde nu trebuia, iar camarazii cădeau ucişi, uneori în moduri groaznice. Aceasta era natura meseriei. Aveai de-a face cu fiinţe umane. Imperfecte, slabe, laşe, trădătoare.

— Eşti sigur că este Fazi? îl întrebă Quentin.

— Erau deghizaţi în nenorocite de călugăriţe! Au intrat în casă şi au otrăvit mâncarea. Este exact metoda pe care au folosit-o la alte spargeri. Au luat un pachet de scrisori – cele greşite – şi o parură de smaralde. Nicio altă bijuterie. Numai smaralde. Cine altcineva crezi că a fost?

— Aşadar, Elphick a asmuţit-o contra fostei lui soţii. Jigodia!

— Cum naiba a ajuns s-o angajeze tocmai pe Fazi?

— De unde putem şti? Nu am început să-l ţinem sub urmărire permanentă decât de un an şi jumătate – de când ai reuşit să spargi acel cifru. Poate că s-au întâlnit mai demult, atunci când nimeni nu-l băga în seamă. Poate că i-a ales-o unul dintre agenţii lui din Italia. Cred că au plătit o avere ca s-o scoată din puşcărie.

— Ceea ce ne spune că o cunoştea destul de bine, fie direct, fie după reputaţie, raţionă James cu voce tare. Şi eu aş alege-o pe ea pentru genul acesta de misiune, dacă aş fi în locul lui. Nu este foarte deşteaptă, însă este vicleană, îndrăzneaţă şi foarte perseverentă.

Viclenia şi îndrăzneala o ajutaseră să ducă la capăt câteva furturi de bijuterii remarcabile în ultimii ani. Cu toate acestea, James şi asociaţii lui o consideraseră o problemă

de interes doar pentru autorităţile locale, până la afacerea smaraldelor. În acel caz, agenţii englezi interveniseră în favoarea unui aliat important, favoare plătită prin semnarea unui tratat crucial pentru interesele britanice.

— Toate instinctele îmi spun că primul atac contra doamnei Bonnard nu a fost un simplu jaf la drumul mare, continuă James. Dar nu m-am gândit că ar putea fi mâna Martei Fazi.

— I-ai scos din circulaţie cei mai buni oameni din Roma. Acum e obligată să se descurce cu ce găseşte. Pun pariu pe orice că perechea care a atacat-o pe canal nu a urmat ordinele primite. La un moment dat, au dat-o în bară.

— Doamna Bonnard purta un set de safire după care mă mâncau şi pe mine degetele. Se pare că Bruno nu dispunea de aceleaşi puteri supraomeneşti de autocontrol. S-a lăsat distras de strălucirea pietrei şi de frumuseţea domniţei. Ce şanse are o asemenea brută să pună labele, măcar o dată în viaţă, pe o asemenea bucăţică de viţă nobilă? Tentaţia era prea mare pentru creierul lui cât o nucă. Apoi, am apărut eu, înainte ca partenerul lui să-i aducă aminte de ce erau acolo.

— Aş vrea să ştiu ce urmăreau cu adevărat, spuse Quentin. Prietenul tău Bruno nu e prea comunicativ.

— Ar fi trebuit s-o sperie straşnic, zise James. Acum, când era clară implicarea Martei, îi venea uşor să-i ghicească planul. Cele două gorile au fost trimise să-i bage groaza în oase, s-o facă să spună unde a ascuns scrisorile. Dacă nu funcţiona pe loc, aveau ordin să o ducă într-un loc liniştit şi să o tortureze până accepta să coopereze.

Stomacul i se strânse dureros şi o venă de pe tâmplă începu să-i pulseze. Se ridică în picioare pentru a-şi ascunde starea de spirit.

— Săptămâna trecută, în momentul în care am pus piciorul în gondolă, am ştiut că mă voi afunda într-o *mare di merda.* Aş face mai bine să mă întorc la Veneţia.

Quentin se ridică şi el.

— Eu mă voi asigura că Goetz e la curent că un evadat periculos bântuie prin oraş. În momentul de faţă, nu

contează cine o prinde pe Fazi, ci să fie neutralizată cât mai rapid. Ultimul lucru pe care îl dorim este să i se întâmple ceva doamnei Bonnard. Moartea ei ar fi…

— Un inconvenient major, ştiu.

*

La întoarcere, drumul până la Veneţia i se păru că durează o veşnicie. Nu-şi putea reprima temerile, deşi experienţa şi bunul simţ îi spuneau că Marta Fazi nu era atât de nebună încât să rişte un atac în plină zi, iar el îşi luase unele măsuri de precauţie. Înainte de a pleca la San Lazzaro, îi trimisese un mesaj lui Lurenze, sugerându-i să se joace din nou de-a câinele de pază. Îi transmisese un mesaj similar şi Giuliettei, ca să se asigure că Lurenze va face ce i se ceruse.

Oricum, probabil că amândoi s-ar fi repezit la Palazzo Neroni imediat ce aflau de vizita falselor călugăriţe, dar James avea nevoie ca ei să rămână cu Bonnard până când ajungea şi prelua el paza. Fazi n-ar fi atacat în prezenţa unor musafiri importanţi, mai ales dacă erau de os regesc. Chiar şi cele mai corupte şi mai laxe guverne şi-ar fi mobilizat toate forţele pentru a-i pedepsi pe cei care îndrăzneau să-i tulbure pe vizitatorii de rang înalt.

Toate aceste asigurări nu-l ajutau prea mult să-şi găsească liniştea, iar privirile îngrijorate şi critice pe care Sedgewick şi Zeggio continuau să le schimbe îl enervau şi mai tare.

Abia când intrară pe canal şi văzu cele două gondole amarate la cheul reşedinţei Francescăi începu să se calmeze, ceea ce nu-l împiedică să dea ordine contradictorii legate de cină.

Când servitorii îl anunţară că gondola doamnei Bonnard pornise în traversarea canalului, se repezi ca un apucat pe scări în *androna,* iar picioarele lui aproape că nu atinseră pietrele şlefuite ale terasei când o ajută să iasă din ambarcaţiune, o luă în braţe şi o sărută pătimaş până rămaseră amândoi fără respiraţie.

— Dumnezeule, credeam că nenorociţii ăia de călugări n-o să mă mai lase niciodată să plec!

Aşa cum o mai făcuse, Francesca ridică spre el ochii aceia de fetiţă inocentă care îl privea cu adoraţie din adâncul sufletului ei. Era ceea ce-şi dorise dintotdeauna – o fată care să-i transmită iubire neţărmurită dar nu-şi imaginase niciodată că va arăta aşa. Îşi închipuise întotdeauna o fiinţă neprihănită, complet neiniţiată în partea întunecată a vieţii, care să-l salveze de el însuşi, care să-i rămână credincioasă pe vecie şi să nu-l trădeze niciodată.

— Călugări ticăloşi! Te-au forţat să înveţi armeana? Byron însuşi a recunoscut, în cele din urmă, că e peste puterile lui.

— Cel puţin blestematul de popă care ţine cheile de la bibliotecă era acolo, de data asta, minţi James. Imediat sesiză ironia situaţiei: el, care nu făcea altceva decât să înşele, căuta cu obstinaţie puritatea şi adevărul în sufletul femeii. Dar azi mai erau mulţi alţi vizitatori, continuă peste câteva clipe, aşa că a fost obligat să le facă tuturor turul de prezentare, să le arate fiecare volum păstrat acolo şi să răspundă didactic, cu nesfârşită răbdare, la toate întrebările tâmpite puse de turişti.

Francesca îi luă obrajii între palme.

— Bietul băiat, ce tortură groaznică a avut el de îndurat!

Întoarse capul şi îi depuse un sărut în palmă, lăsându-se copleşit de mirosul pielii ei, amestecat cu omniprezenta aromă de iasomie.

— Şi toate acestea pentru nimic, continuă el să se plângă ipocrit. Abia dacă auzeam un cuvânt din cincizeci. Mintea mea rămăsese la Veneţia, la Palazzo Neroni, unde o fetiţă neastâmpărată se odihnea, probabil, iar eu nu puteam decât să mă întreb obsesiv dacă aveam vreun rol în visele ei.

— Aveţi grijă, domnule Cordier, începeţi să vorbiţi ca un romantic, glumi ea retrăgându-şi mâna.

— De la lipsa de somn, cel mai probabil. Voi fi mai

bine dimineaţă.

— Depinde de ce veţi face la noapte.

Fantoma fetiţei nevinovate din ochii ei fusese înlocuită de privirea plină de promisiuni păcătoase a curtezanei experimentate.

— Aş avea câteva idei în acest sens, îi răspunse el.

*

Se gândise să organizeze o orgie romană, îi explică doct James. Problema era că nu avea mobila potrivită. Prin urmare, îi pusese pe servitori să scoată cea mai mare parte a obiectelor voluminoase dintr-o încăpere ce dădea spre canal, să pună pe jos covoare, saltele şi perne moi şi să împrăştie petale de flori peste tot. Sala de banchet romană fusese înlocuită cu un serai turcesc. El urma să fie sultanul, iar ea trebuia să ţină locul sclavelor din harem.

Felul în care o privise pe când îi povestea acest scenariu o făcu să se simtă ca o întruchipare a tuturor femeilor din lume – sau, cel puţin, a tuturor femeilor pe care el şi le-ar fi putut dori vreodată. Era de presupus că şi alţi bărbaţi o considerau la fel, dar modul cum o luase în braţe când o scosese din barcă fusese atât de fierbinte şi de sălbatic, încât, pentru o fracţiune de secundă, Francesca îi simţise deznădejdea din suflet.

La rândul ei, era cam disperată. Lurenze şi Giulietta aflaseră despre măicuţele hoaţe şi o aşteptaseră să se trezească. Îşi dăduse toată silinţa să se poarte amabil cu ei, mai întâi ca să-i liniştească după cele întâmplate şi apoi încercând să poarte o conversaţie raţională. În tot acest timp, nu se putea gândi la altceva decât la bărbatul de pe cealaltă parte a canalului, în braţele căruia abia aştepta să se regăsească.

Doar mândria o făcuse să nu-şi ia zborul spre gondolă îmbrăcată doar cu un capot de casă. Mândria îi cerea să poarte o rochie care să taie respiraţia oricărui bărbat, o ţinută potrivită pentru o curtezană lipsită de complexe. Alesese, aşadar, o rochie purpurie, culoarea prostituatelor

prin excelenţă, decupată adânc. Pe spatele expus generos se iţea un colţ al tatuajului, pecetea păcatului.

Ştia că el, ca bărbat, nu avea cum să simtă aceeaşi dorinţă disperată ca ea, care era de-a dreptul nebună. Fierbinţeala care o învăluia din cap până în picioare nu era altceva decât poftă lascivă, adică exact ceea ce încerca să obţină prin orice mijloace de la sexul opus. Pe de altă parte, expresia lui era aceea de entuziasm tineresc, specifică începutului unei relaţii amoroase inedite.

Pe parcursul mesei, încercă să nu dea frâu ispitei de a-şi lăsa imaginaţia să ridice castele în Spania, deşi îi venea extrem de greu, alături de un om care se purta atât de tandru şi de elegant cu ea. Stând amândoi tolăniţi pe perne comode, ca strămoşii lui romani, o hrănise cu îmbucături delicioase de măsline, pâine proaspătă, fructe de mare gătite uşor, fructe exotice şi brânzeturi alese.

După masă, rămaseră răsturnaţi cu capetele pe perne, cu chipurile apropiate, privindu-se într-un fel de intimitate stranie, ca nişte… prieteni buni care stăteau de vorbă.

James îi descrise mănăstirea şi îi povesti despre călugării care făcuseră un mic altar în camera unde studiase lordul Byron.

— Acolo vei studia şi tu?

— Eu? făcu el clipind nedumerit.

— Nu ai venit aici ca să studiezi armeana cu călugării?

— Da, la momentul respectiv părea o idee bună, dar e o limbă imposibilă. Nu este de mirare că până şi marele Byron a lăsat-o baltă. Aş prefera să te studiez pe tine.

— Nu foarte îndeaproape, sper, şi nu la lumina soarelui. Nicio femeie n-ar rezista unei astfel de analize.

— Doar nu-ţi închipui că lumina dimineţii îmi va spulbera iluziile? Crezi că-mi fac iluzii, fată nesăbuită?

Era atât de îndrăgostită. Când îi zâmbea ca şi cum s-ar fi topit cu adevărat după ea, când se afunda în ochii lui albaştri, uita toate lecţiile învăţate în ani lungi de practică. Toate dezamăgirile suferite parcă se ştergeau cu buretele, şi toate iluziile de care spera că scăpase reveneau în forţă.

— Soarele Angliei este mai îngăduitor cu femeile, îi răspunse ea. Acolo nu suntem obligate să-i înfruntăm curajos lumina, căci străluceşte atât de rar.

— „Acel opaiţ neînsemnat ce licăreşte/ Acolo unde cazanul împuţit al Londrei clocoteşte”, cită el din acelaşi mare poet romantic englez.

— Ştii, uneori mi-e dor de lumina acelui opaiţ neînsemnat.

— Destul de tare încât să-ţi doreşti să te întorci acolo?

Francesca simţi o înţepătură în inimă, ca amintirea pierderii unei fiinţe dragi, ceva ce nu mai simţise de multă, multă vreme. Poate că acest moment de slăbiciune o făcuse să-şi dezlege limba. Sau poate că nu era de vină decât felul în care o privea, atenţia nealterată cu care o asculta, atât de rară la bărbaţi. Alţii nici măcar nu o auzeau, ci era limpede că urmăreau mai mult cum rostea cuvintele sau cum arăta când spunea anumite lucruri.

Ştia multe lucruri despre bărbaţi şi le folosea pentru a-i manipula, însă îi venea imposibil să-l manipuleze pe bărbatul din faţa ei.

— Câteodată aş vrea să mă întorc… acasă. Ştiu că este o dorinţă prostească. Pe Continent nu sunt altceva decât o femeiuşcă divorţată, ceea ce este acceptabil cam peste tot, dar îmi închide uşa înaltei societăţi. Ar trebui să fiu fericită că nu trebuie să le mai urmez regulile plictisitoare şi interminabile sau să le suport ipocrizia neruşinată pe care nu o găseşti în altă parte.

— Ipocrizie sau nu, aici eşti totuşi o străină. E normal ca, din când în când, să duci dorul lumii în care ai crescut.

Fireşte că el o înţelegea, ceea ce nu însemna că ar fi fost suflete-pereche. Între bărbaţi şi femei aşa ceva nu putea exista. Învăţase această lecţie pe propria piele. Îi înţelegea sentimentele pentru că era, la rândul lui, un rătăcitor. Îi mărturisise deja că petrecuse foarte puţin timp în Anglia.

— Îmi lipsesc vocile, îmi lipsesc gamele joase şi înalte ale vocii mele, dar, cel mai mult, îmi lipseşte societatea londoneză, sezonul monden. Mă descurcam foarte bine în

acel mediu, să ştii. Eram o gazdă desăvârşită, cunoşteam pe dinafară manualul de protocol. Îmi iubeam soţul şi eram convinsă că fiecare trebuie să ofere celuilalt tot ceea ce este mai bun în el, că aşa e normal să fie. Credeam că, dacă cineva iubeşte şi se căsătoreşte cu persoana iubită, cei doi vor rămâne împreună pentru tot restul vieţii, exact aşa cum jurăm în faţa lui Dumnezeu. Pieptul începu să-i tresalte rapid, şi în ochi îi apărură lacrimi. La naiba, Cordier! Cum reuşeşti să mă faci să plâng de fiecare dată? De ce mă laşi să bat câmpii despre căsătoria mea nefericită? Ce mi-ai pus în vin de m-ai înmuiat în aşa hal?

Se întinse spre ea şi o ciupi uşor de obraz.

— Eşti moale sau furioasă? Am observat că, de multe ori, femeile plâng de furie. Spre deosebire de bărbaţi, societatea le descurajează să-şi exprime fizic sentimentele debordante. Aruncarea cuiva în apele canalului, de pildă, este o modalitate foarte bună să-ţi răcoreşti sufletul.

Tânăra izbucni în râs, iar durerea surprinzătoare ce o cuprinsese se disipă ca şi cum n-ar fi fost.

Spre tristeţea ei, James îşi trase mâna înapoi.

— Ai dreptate. Femeile sunt antrenate să zâmbească şi să fie curajoase sau să se despovăreze de frustrări prin cuvinte.

— Ai putea scrie un roman cu cheie, o poveste transparentă, precum *Glenarvon,* de Caroline Lamb. Gândeşte-te numai ce frumos şi-a bătut joc de Byron, fostul ei iubit.

Francesca negă din cap. Se ridică în picioare, apucă o cupă de vin şi bău, apoi se uită în lichidul rubiniu ca şi cum acesta i-ar fi putut spune ce să facă, ce să spună, cât de mult putea avea încredere în bărbatul întins pe jos.

— Am propriile mele mijloace, nu-ţi face griji, îi răspunse după o scurtă reflecţie. Mai directe. Cel puţin o dată pe lună, îi scriu lui Elphick.

— Atât de des? ridică neîncrezător din sprâncene agentul secret.

— A, da. Sunt destul de fidelă – când este vorba de corespondenţă.

— Dumnezeule, după atâţia ani, încă simţi nevoia să-i trimiţi scrisori de reproş?

Francesca râse văzându-i expresia şocată.

— Sigur că nu. Ar crede despre mine că sunt nefericită şi că sufăr după el. Din contra, îi povestesc despre cât de bine mă simt şi cât de frumoasă este viaţa mea. Îi povestesc cine mă caută, despre ce discutăm, cine sunt musafirii salonului meu, cine a mai plătit un pictor faimos să-mi facă portretul, ce cadouri am mai primit şi de la cine. Scrisorile mele sunt presărate cu nume celebre de pictori şi poeţi, dar, cel mai important, de aristocraţi şi de membri ai familiilor regale europene, genul de oameni cu care îi place să se însoţească el însuşi. Ştiu că scrâşneşte din dinţi când citeşte şi asta îmi aduce o enormă satisfacţie.

Tăcu. Mai luă o înghiţitură de vin, ca să-şi facă curaj, apoi reluă:

— Cred că o merită cu asupra de măsură. Mi-a întors toţi prietenii împotrivă. Tatăl meu dăduse faliment, nu mai aveam pe nimeni. Fireşte, Elphick se aştepta să ajung rapid în mizerie.

— Ca să-l dezamăgeşti te-ai făcut curtezană.

— Nu una oarecare, ci o regină a târfelor, ceea ce aici, pe Continent, echivalează cu o regină adevărată. Ştiai că în unele ţări există chiar o poziţie oficială, la Curte, pentru amanta oficială a regelui? De exemplu, în Franţa sau în Gilenia, dacă este adevărat ce mi s-a spus.

Chipul lui împietri într-o secundă. Se ridică în picioare.

— Candidezi la poziţia liberă de la curtea lui Lurenze? Sper că nu ţi-am stricat planurile preţioase!

— Planul meu este să nu mai aparţin niciodată vreunui bărbat, fie el rege sau nu. Francesca se forţă să râdă nonşalant. Revino-ţi, stimate domn, sau voi crede că eşti gelos.

— Chiar sunt. Îi vei scrie şi asta fostului tău soţ?

— Doamne fereşte! Nu eşti decât un fiu mai mic, n-ar da nici doi bani pe tine.

— Oricum, jocul tău este o prostie, cred că ştii. Mai mult, este periculos. V-aţi despărţit de peste cinci ani.

— *El* este cel care nu se opreşte. De ce aş face-o eu? Mă tachinează cu evenimentele sociale la care participă. Îmi povesteşte cine a mai venit şi ce s-a mai întâmplat. Ştie cât de mult îmi lipseşte atmosfera aceea, cât de mult îmi lipsesc prietenii londonezi. Se asigură că-mi zgândăre o rană încă deschisă. Ştiu foarte bine că ar da orice ca să ajung ciuca bătăilor, săracă, bolnavă şi abandonată într-un colţ uitat de Dumnezeu, aşa că îl torturez cu succesele mele. Ce-ai face dacă ai fi în această situaţie?

— Eu nu te-aş fi lăsat niciodată să pleci.

O apucă repede în braţe şi o sărută cu furie. Francesca i se abandonă cu capul lăsat pe spate. Putea să-i facă orice, oriunde.

Într-o clipită se trezi pe spate, râzând, în timp ce James se lupta să-i ridice rochia.

Capitolul 13

Rai inima-i, din cerul sfânt e-o parte.
Dar, precum cerul, şi cam schimbătoare.
De beznă şi distrugeri are parte.
De nori şi tunete bubuitoare.
Rănită, răvăşită, mai pe moarte,
Îşi află-n ploi de lacrimi alinare.
Căci ele-s ale inimii scump sânge.
(Fapt ce-n englezii de-astăzi se răsfrânge.) [14]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul al doilea

James avea o mie de motive să se lase pradă mâniei: Francesca juca un joc periculos cu un om periculos; cei mai necruţători interlopi din Italia erau pe urmele ei – într-adevăr, o realizare; el o manipulase, şi ura ei avea să se reverse asupra lui când adevărul ieşea la iveală; pe de altă parte, cu cât afla mai repede adevărul, cu atât era mai

14 Byron, *op. cit.,* p. 208 (n.tr.)

ferită de primejdie.

Mai erau şi alte aspecte, multe altele, dar nu dorea să se aplece asupra detaliilor şi nuanţelor stării de spirit prin care trecea. Îşi potolea nervii aşa cum fac de obicei bărbaţii, prin efort fizic. O sărută adânc, pătimaş. Nerăbdarea lui o amuză pe tânăra femeie, care începu să râdă, deşi gurile le erau încă lipite. O împinse pe spate şi îi ridică rochia, înţelegând, în varietatea de sentimente ce-l copleşeau, că încă de la început îl fascinase exuberanţa ei ieşită din comun. Această femeie trăia totul din plin, iubea din plin… şi avea să-l deteste cu aceeaşi forţă.

Nu se mai obosi să se dezbrace. Îşi descheie pantalonii, aşa cum făcuse în turn. Era nerăbdător ca un adolescent la primele întâlniri. Nu-i păsa de lipsa lui de fineţe. Nici ei, de altfel.

Îşi înfipse din nou degetele în părul lui şi începu să-i susure în ureche cuvinte lascive în engleză, apoi, chiar mai excitant, în italiana ei cu accent englezesc. Râdea şi el. Nu se putea abţine. Era un râs nervos – de nerăbdarea care îl îmboldea, de dorinţa lui nebună şi de bucuria pură de a o atinge, de a o strânge în braţe, de a o găsi umedă şi fierbinte în locul secret dintre picioare. În timp ce o mângâia cu pricepere, îşi ghidă mădularul în ea. Contactul îi topi gândurile şi îi calmă furia. Se pierdu din nou în infinitul eternului feminin, fără a mai încerca să reţină controlul, într-o cursă rapidă către orgasm.

Se răsturnă pe spate şi o trase deasupra, cu spatele la el, delectându-se cu atingerea feselor ei pe pântece, concentrat asupra frăgezimii acelui trup tânăr şi zvelt. Încercă să nu se gândească la ceea ce-i rezerva viitorul apropiat. Refuză să se întrebe ce va face atunci când ea îl va detesta cu furie.

Acum, în orice caz, îl iubea.

Trebuia să-i spună adevărul… în curând, prea curând. Nu mai putea continua cu jocurile. Nu mai aveau timp, riscurile erau prea mari.

Dar încă nu venise momentul adevărului. Aceasta avea să fie noaptea lor. Luna se ridicase şi, prin fereastra

înaltă, le lumina trupurile înlănţuite şerpeşte pe covor, făcându-le pielea să strălucească mat, ca perlele.

O sărută după ureche, şi Francesca se cutremură în braţele lui, aşa cum făcea întotdeauna când era atinsă în locul acela. O sărută pe ceafă şi începu să-i dezlege panglicile rochiei, descoperind tatuajul şocant ce reprezenta un şarpe, de deasupra coccisului. Sărută şarpele.

O scoase, încetul cu încetul, din haine: rochia, cămaşa, lenjeria şi jartierele, pe când ea îl lăsa, zâmbind îngăduitor, să se joace de-a camerista. Se dezbrăcă şi el, fără grabă de data aceasta.

Francesca se întinse pe spate, cu mâinile sub ceafă, admirându-l în toată splendoarea. Privirea ei era suficientă pentru a-i aduce mădularul înapoi în acţiune. De data aceasta însă, trebuia să aibă răbdare.

James începu să-i exploreze pe îndelete trupul, savurându-i aromele, încercând să se impregneze de ele, să şi-o întipărească veşnic în memorie. Învăţă pe dinafară toate curbele dulci peste care îşi trecu degetele, de la umeri la sânii tari ce-i încăpeau perfect în palme, la mijloc şi la curbura obraznică a fundului ei. Îi urmări geografia picioarelor lungi, ajungând până la glezne. Îi sărută degetele, călcâiele, genunchii, urcând către locul acela delicat şi dulce. În timp ce o satisfăcea cu gura, îi memora mirosul şi gustul, sunetele de plăcere pe care le emitea printre mici chicote şi gemetele tot mai intense la apropierea orgasmului. Se ridică, sărutând-o în continuare, încercând să nu se grăbească.

În sfârşit, când simţi că nu mai putea rezista, o pătrunse din nou şi începură să facă dragoste lent, cu tandreţe. Ea îi întoarse săruturile, pe chip şi pe gât, şi bunătatea ei i se înfipse în suflet ca un pumnal ascuţit.

Săruturile lui erau trădătoare, dar pline de tandreţe sinceră, din păcate pentru el.

Când, în sfârşit trupurile lor pulsară la unison, se predă cu mai multe regrete decât ar fi trebuit sau şi-ar fi dorit să simtă. Se lăsă dus de val pentru ultima dată.

*

Francesca adormi buştean a doua oară în aceeaşi zi. S-ar fi odihnit cu mare plăcere dacă nu l-ar fi simţit agitându-se lângă ea. Deveni brusc conştientă de zgomotele de afară. Încă pe jumătate adormită, îl văzu trăgându-şi pantalonii şi îndreptându-se rapid spre fereastră.

— Nenorocita! A înnebunit de tot? Sau… da… înţeleg.

Se trezi complet, se îmbrăcă bâjbâind în semiobscuritate şi i se alătură. Dincolo de canal, parterul de la Palazzo Neroni era cuprins de limbi de foc.

— Dumnezeule mare! rămase o clipă fără cuvinte, în stare de şoc, apoi începu să-şi adune în grabă restul de haine de pe jos.

— Stai. James o apucă de braţ şi o ridică în picioare. Şi pe mine m-au păcălit în primul moment. Nu şi-ar permite să-ţi dea foc la casă, este o diversiune. O conduse înapoi la geam. Uită-te atent. Au folosit un dispozitiv pirotehnic. Artificii, cel mai probabil, ca să provoace mult zgomot şi flăcări violente, cu scopul de a-i trezi pe oameni în inima nopţii şi a le induce o panică puternică. Acum, servitorii tăi aleargă încolo şi încoace, nereuşind să priceapă ce se petrece şi abandonându-şi posturile de pază…

— Nu înţeleg ce vrei să spui… nu putem rămâne aici, ca la spectacol. Poate că sunt oameni răniţi.

— Este doar o *diversiune,* îi repetă calm, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil.

Francesca crezu că avea să continue, dar privirea lui trecea dincolo de ea. James dădu încet din cap, ca şi cum ar fi avut o revelaţie.

— E posibil să fie chiar o capcană. În niciun caz nu trebuie să te repezi într-acolo. S-ar putea ca cineva să se aştepte exact la asta.

— Să mă aştepte, adică.

— Exact.

Grija pentru vieţile personalului şi pentru bunurile ei

făcu loc unui sentiment mai puternic, mai insidios. Se simţea de parcă pământul se zguduia sub ea şi nu mai ştia unde să pună piciorul, intrase pe nisipuri mişcătoare.

— Îţi voi spune totul, deşi apoi mă vei detesta.

— Cordier, reuşi ea să articuleze.

Îi venea să leşine. Avusese *încredere* în el. Voia să aibă încredere în el, dar nu reuşea să scape de un presentiment fatal. Ce urma să afle? Îşi aminti de prima noapte, cea în care omul acesta ucisese cu atâta uşurinţă o altă fiinţă umană.

— Dar, înainte să-ţi fac mărturisiri complete, trebuie să-ţi fur hainele.

— *Ce?!*

Nu catadicsi să-i răspundă, aşa că nu-i rămase decât să-l urmărească neîncrezătoare, încercând să înţeleagă o succesiune de evenimente ce părea complet lipsită de sens. Dintre toate răspunsurile la care s-ar fi aşteptat, unele bune, altele insuportabil de dureroase, acesta era ultimul lucru pe care şi-l putea imagina. Rămase, aşadar, cu gura căscată, în timp ce el îi aduna rapid hainele şi le strângea într-o grămăjoară la piept.

— Trebuie să fiu tu.

Tristeţea îi dispăru ca prin farmec, dar tot nu ştia dacă trebuie să râdă sau să plângă. Cunoscuse deja bărbaţi care se îmbrăcau în haine femeieşti, unii dintre ei chiar foarte virili, însă nu i se părea normal.

— Nu ţi se potrivesc.

— Le vom face să se potrivească, îi răspunse el hotărât.

— Cordier, eşti aproape de două ori cât mine, iar aceasta este una dintre rochiile mele preferate.

James privi hainele pe care le avea în mâini cu falsă tristeţe.

— Nu meritam rochia favorită numărul unu?

— Rochia mea favorită este distrusă! Ai aruncat-o – cu mine cu tot – în canal!

— Te-ai aruncat singură.

— În orice caz, erai pe punctul să mă arunci…

Un colţ al gurii i se ridică batjocoritor, făcându-l să arate ca un puşti obraznic şi dulce.

— Doamne, ce dor îmi va fi de tine!

Se apropie şi îi sărută galant mâna. Francesca simţi că se topeşte pe interior, dar ceva era în neregulă. Îi distrăsese atenţia de la rochie, încă o diversiune?

— Mă întorc repede, îi aruncă el îndreptându-se către ieşire.

— Spune-mi măcar unde te duci. Ce vrei să faci?

— Mi-ar lua prea mult timp să-ţi explic.

— Nu-i adevărat, nu mă lua drept proastă, Cordier.

Bărbatul părăsise deja încăperea. Se repezi în pragul uşii şi strigă după el:

— Cordier!

— Vorbim mai târziu.

Îşi reţinu un blestem, dar îşi interzise să pornească pe urmele lui îmbrăcată doar în lenjeria intimă, ceea ce le-ar fi prilejuit servitorilor un spectacol de neuitat… şi gratuit.

— Să nu cumva să-mi distrugi şi rochia asta, mai apucă să strige.

James mai purtase haine de damă, dar atent adaptate ca să-i încapă umerii largi şi să-l facă să pară mai scund. Rochia Francescăi era imposibil de mică, mai mică decât îşi imaginase iniţial.

— Va trebui s-o tăiem, domnule, propuse Sedgewick.

— Nici nu începe discuţie. M-ar omorî. E una dintre ţinutele ei favorite, şi i-am distrus deja rochia preferată.

Credinciosul valet îi adresă o privire plină de îngrijorare.

— Domnule, înţelegeţi că nu avem timp să o descoasem şi să o lărgim aşa cum ar trebui, îi explică ca unui copil căpos.

— Nu, nu, interveni şi Zeggio. Am o idee mai bună. Iată ce trebuie să facem, *signore.* Foarte uşor. Lăsăm neatinsă partea unde stau ascunşi sânii.

— Corsajul, vrei să spui.

— Da. Tot ce este acolo, lăsăm deschis. Apoi, cred că

o putem ridica de la podea. Ilustră cuvintele cu gesturi expresive, ca şi cum şi-ar fi tras un sac peste şolduri. Uite, zise el arătând spre şolduri şi schiţând nişte rotunjimi în zona pieptului, aici nu sunteţi la fel de lat şi nici nu este nevoie să se vadă toată rochia. Este suficientă partea de jos, cât să se distingă culoarea şi să vă acopere picioarele, să ascundă pantalonii. Vă puneţi şalul acela mare în jurul capului şi nimeni nu-şi va da seama că marginea de sus a rochiei vă stă de fapt pe talie. Chiar dacă e lună plină, nu ai cum să-ţi dai seama cine se află cu adevărat în cabina gondolei.

— Ai dreptate, îl aprobă James.

Ar fi trebuit să se gândească singur la asta, să găsească soluţii fără ajutorul unui agent începător.

— Aşa, veţi avea şi mâinile libere, domnule, ca să vă apăraţi când vor încerca să vă ucidă, adăugă sfătos Sedgewick.

Sigur că avea nevoie de libertate de mişcare, o ştia foarte bine. Urmărea să-i atragă pe atacatori împotriva lui, să-i provoace, iar rochia era deja condamnată. De parcă mai avea vreo importanţă. Oricum avea să-l deteste pentru tot restul vieţii. La naiba! Pentru rege şi patrie, la luptă încă o dată.

*

O încuiaseră ca pe un animal. Când revenise în cameră, un servitor îi adusese, pe o tavă, câte ceva de mâncare şi băutură. La plecare trăsese uşa în urma lui, ceea ce ea apreciase, căci nu dorea să fie văzută de toţi curioşii din casă.

Se gândi că mâncarea îi va da o ocupaţie cât aştepta, dar descoperi că-i pierise pofta, aşa că se întoarse la uşă. Poate că vreun membru al personalului ştia ce-şi pusese în cap să facă James. La urma urmei, era o faimoasă seducătoare, putea scoate orice informaţie de la un bărbat.

Din păcate, uşa nu se deschidea. Încercă celelalte două uşi fără mai mult succes. Fusese încuiată acolo pentru

binele ei sau ca să-i fie lui mai comod să-şi pună planurile în aplicare? Probabil că din ambele motive. Cine avea chef să se împiedice la tot pasul de o muiere cicălitoare?

Se gândi să ţipe, dar îşi dădu imediat seama că ar fi fost inutil. Lăsase ordine personalului, care nu-i ieşea din cuvânt. Până şi servitorii *ei* i se supuneau *lui.*

Se învârti ca leul în cuşcă o vreme, apoi observă că-şi freca înfrigurată braţele şi umerii. Nu-i lăsase niciun fel de haine mai groase. Deşi noaptea nu era foarte rece şi în şemineu ardea un foc mocnit, nu reuşea să se încălzească. Trase o carpetă şi se înfăşură în ea.

Degeaba, căci frigul venea din interiorul ei, din îndoială şi umbra ei, frica. Încercă să raţioneze calm.

Îi spusese că flăcările şi zgomotul puternice erau o diversiune, o capcană. Îi spusese că cineva o pândea în interior sau în apropiere de casă. Ştia că nu căutau bijuteriile, ci scrisorile. Se săturaseră să le caute şi căutau modalităţi prin care să *o determine* să le spună unde le ascunsese.

Însemna că Elphick intrase în panică. În sfârşit, după atâţia ani. Era logic, însă. Înainte, avusese grijă să-i distrugă atât de sistematic reputaţia, încât nimeni n-ar fi crezut-o. Ea însăşi nu era pe deplin convinsă de gravitatea conţinutului scrisorilor, dar simţea că erau extrem de importante, altfel de ce le-ar fi păstrat în permanenţă sub cheie?

Vizita lui Quentin, din vară, îi confirmase toate bănuielile. Dacă misivele nu ar fi reprezentat o miză, atunci nu i le-ar fi cerut atât de insistent şi n-ar fi revenit, încercând s-o convingă cu orice preţ să i le încredinţeze. Îi mărturisise că el şi asociaţii lui puseseră mai multe informaţii cap la cap, într-un dosar pe care încercau să-l clarifice de ani de zile.

Problema era că, ştiind cât de capabil şi de lipsit de scrupule era fostul ei soţ, crezuse din prima clipă că el îl trimisese pe Quentin.

Era de aşteptat ca lordul Elphick să încerce să elimine eventualele vulnerabilităţi din trecut, de când devenise atât

de popular încât să încerce să-i ia locul prim-ministrului, lordul Liverpool. Pe de altă parte, mulţumită corespondenţei pe care continuaseră s-o poarte, Elphick cunoştea cercurile influente în care se învârtea ea acum. Străini, desigur, dar unii dintre aceştia erau în contact cu cancelaria de la Whitehall. O fostă soţie n-ar fi fost niciodată crezută pe cuvânt, însă cu totul altfel ar fi stat lucrurile dacă informaţiile ar fi venit de la un aristocrat sau un membru al unei case regale.

Îşi aminti ce-i povestise de Magny despre părinţii lui Cordier, care îşi riscaseră viaţa pentru a salva mai mulţi nobili francezi de la ghilotină. Mulţi străini cu simpatii similare ar fi fost fericiţi să distrugă un trădător.

Prin urmare, fostul ei soţ avea toate motivele să se teamă şi să treacă la acţiune – aşa cum de Magny o avertizase de mai multe ori recent. Dar de Magny avea tot atâta încredere ca şi ea in Quentin.

De fapt, contele nu avea încredere în nimeni, şi ar fi fost înţelept din partea ei să adopte aceeaşi atitudine prudentă.

Se duse la fereastră. Luna, încă vizibilă, scălda canalul într-o lumină difuză. Lucrurile păreau să se calmeze vizavi, ca şi incendiul. O mână de curioşi încă veghea de la balcoanele vecine.

Însemna că James avusese dreptate. Focul nu reprezentase un pericol real. Erau case foarte vechi, cu lemnărie multă, unde focurile prindeau rapid şi erau aproape imposibil de stins. Ce ironie, nu? Să ai o casă pe piloni, în mijlocul mării, şi să ardă de sus până jos ca iasca.

Asistase la un asemenea spectacol dramatic în primul an când ajunsese la Veneţia. Aflase că până şi Palatul Dogilor arsese din temelii şi fusese reconstruit de câteva ori de-a lungul veacurilor. Revenind, acelea fuseseră incendii reale, iar incidentul de la Palazzo Neroni doar o diversiune benignă, după Cordier. Iar el…

„Trebuie să fiu tu”.

Îşi văzu propria gondolă traversând canalul, cu o femeie în interior… îmbrăcată în hainele ei. Culoarea ieşea

perfect în evidenţă pe fondul negru, chiar şi noaptea, exact cum îşi dorise. Îi plăcea imaginea purpuriului dramatic proiectat pe negrul sobru al lemnului bărcii.

Îşi apăsă vârful nasului de geamul rece. „Trebuie să fiu tu”. Era el. Trebuia să fie ea pentru că el era *momeala.*

Inima începu să-i bată sălbatic în piept. Respira cu dificultate. Ambarcaţiunea traversa silenţios canalul. Distanţa scădea văzând cu ochii. Se opri, şi porţile de la nivelul debarcaderului se deschiseră larg. Mai multe figuri întunecate ieşiră în fugă din casa ei şi săriră în gondolă, împingându-i în apă pe vâslaşi. O lamă sclipi într-o mână ridicată furios, iar posesorul ei se repezi înspre cabină.

*

Era o ambuscadă şi, de această dată, îşi luaseră toate măsurile, constată James. De această dată nu avea de-a face cu doi bătăuşi, ci cu cel puţin o duzină. Probabil că stătuseră ascunşi pe undeva în timpul agitaţiei din vilă.

Uliva şi Zeggio se aşteptau la un atac, dar nu de asemenea amploare. În timp ce-şi scotea cuţitul, îi văzu zburând în apă. Bărbatul care venea cu cuţitul scos avu un moment de uluială când îl văzu ieşindu-i în faţă, dar James se împiedică în faldurile rochiei şi căzu. Din reflex, se rostogoli într-o parte înainte ca pumnalul să i se înfigă în spinare. Se arcui fără să se ridice şi îi seceră gleznele agresorului, care se prăbuşi pe punte. Se săltă apoi în genunchi lângă el şi ridică propriul cuţit, gata să lovească.

— Atenţie! se auzi ţipătul unei femei.

Se lăsă în jos instinctiv când o bâtă îi şuieră pe deasupra capului.

— *Aiuto! Aiuto!* Ajutor! Ajutor! Ucigaşii!

Strigătele femeii spintecară liniştea nopţii. Câinii din cartier începură să latre şi să se smucească în lanţuri, iar oamenii din barcă îngheţară pentru o clipă, privind nervoşi în jur. Vecinii se repeziră înapoi la balcoane strigând la rândul lor.

Profitând de faptul că bătăuşii încercau să înţeleagă

ce se petrece, James trecu la atac, scoţându-l din joc pe bărbatul care încercase să-i crape capul. Între timp, Zeggio reuşise să se urce în barcă şi se ocupase de atacatorul cu cuţit. Ceilalţi infractori încercau să scape, dar servitorii Francescăi îşi reveniseră şi le aţineau calea. Lăsându-i să se descurce, James îşi îndreptă atenţia către locul de unde se auziseră ţipetele. În momentul acela o văzu agăţată de parâma unei gondole.

*

Putea să înoate fără probleme până acasă, îi reproşă ea indignată pe când o ridica în barcă. Nu erau decât câţiva metri, şi se agăţase de parâmă doar ca să-şi tragă sufletul după cât ţipase, îi explică apoi fără să clipească.

Intrară rapid în *androu,* unde îi aşteptau servitorii, alături de câţiva răufăcători legaţi fedeleş. În jurul lor erau răspândite felurite arme improvizate: mături, sfeşnice, cuţite de bucătărie, sticle şi tigăi.

— Niciodată – o zgâlţâi – să nu mai faci – o zgâlţâi – aşa ceva! se răsti James furios.

— Am creat o diversiune.

— Diversiunea o creezi de-abia acum, nu-ţi dai seama că ţi s-a lipit lenjeria de piele şi că tot personalul cască gura la tine? E ca şi cum ai fi de-a dreptul dezbrăcată.

— Cum, îndrăznesc să se uite pe gratis? Sunt o prostituată, toată lumea ar trebui să plătească.

— Într-o bună zi te voi omorî cu mâinile mele, îi răspunse el după care se întoarse spre oamenii lui. Zeggio, la ce te holbezi aşa? Adu-i doamnei şalul din cabina gondolei înainte să moară de pneumonie.

Francesca nu simţea deloc frigul. Remarcă în sfârşit ţinuta bizară a agentului secret, care îşi trăsese peste cămaşă şi sacou sărmana ei rochie, al cărei corsaj îi atârna pe la fund.

— Îmi era mică, îi explică el văzând că este examinat.

— Aşa cum ţi-am spus.

Zeggio se apropie cu şalul. Cordier i-l smulse grăbit, îl

înfăşură în jurul ei şi o conduse la scările ce duceau la etaj, spre zona privată. Thérèse îşi croi drum printre celelalte slujnice.

— Oh, *madame!* exclamă ea îngrozită.

— Ştiu! Mi-a distrus şi a doua rochie preferată.

— Nu este distrusă, mi-am dat silinţa să n-o pătez de sânge, interveni James. Ai observat că nu m-am aruncat după tine în canal de data asta? Uite. Schiţă o piruetă graţioasă, ca şi cum ar fi purtat haine de damă din fragedă pruncie.

Francesca izbucni într-un hohot de râs nestăpânit. Era atât de comic, se purta ca un mim desăvârşit. Un mim. O serie de imagini îi veniră în minte: spaniolul uşor ridicol care, câteva minute mai târziu, se transformase într-un personaj tulburător – bărbatul cu picioare lungi care apăruse în gondola ei… mai târziu, acelaşi bărbat scoţându-şi cu o reverenţă elegantă pălăria la cafeneaua Florian… părul lui negru lipit de creştet cu pomadă. Privirea contesei Benzoni, care îi admira trupul perfect, nu părul. *Acest* corp frumos, atletic.

Un alt trup înalt şi puternic îi apăru în faţa ochilor. Revăzu picioarele musculoase din colanţii servitorului de la teatru, cel care vărsase, atât de neîndemânatic, vin pe pantalonii prinţului Lurenze… servitorul cu un fizic ce-ţi lăsa gura apă. *Acest* fizic. Îşi aminti ce-i zisese cu puţin timp înainte de a-i cere împrumut rochia de seară: „Îţi voi spune totul şi mă vei detesta”.

— Tu. Tu erai tot timpul.

Bărbatul parcă îngheţă. Urmele circului vesel pe care îl juca i se şterseră de pe chip.

— Ce e cu mine?

— Tu. Nu reuşea să-şi mai găsească vorbele, cu atâtea imagini ce i se aglomerau în cap: dialogul din tumul din Piaţa San Marco, partida de sex, seraiul, partida de sex. Servitorul de la teatru, spaniolul de la cafenea. *Tu eşti,* oricine ai fi cu adevărat.

— Thérèse, ar fi momentul s-o conduci pe doamna la etaj, te rog. Chipul îi devenise de piatră.

Francesca se întoarse către cameristă, îi smulse tava grea de argint din mâini şi o aruncă cu toată puterea spre capul lui. James se aplecă fulgerător, iar obiectul căzu zăngănind puternic în spatele lui.

— Trădătorule! *Donnola!* Începu să vorbească rapid în italiana de pe străzi, a pieţarilor şi gondolierilor. Sac de rahat împuţit care eşti! Trebuia să-i las să te omoare ca pe un câine turbat, aşa cum meriţi! Sper să-ţi scoată maţele într-o bună zi! Dacă mai îndrăzneşti să te apropii de mine, te las fără boaşe, nemernicule!

Se repezi pe scări, cu Thérèse în urma ei.

*

James o privi dispărând şi îşi drese glasul.

— A mers destul de bine, nu?

— Da, domnule, spuse Sedgewick, care era pregătit să-şi apere stăpânul până la capăt.

— Signore, nu este grav, interveni şi Zeggio. Femeile fac întotdeauna ameninţări din acestea, cam cum ne spunem noi bărbaţii: totuşi, te voi respecta şi mâine. Nu înseamnă nimic.

James se uită la servitorii care îl priveau cu aceeaşi expresie de dezamăgire. Până şi răufăcătorii arestaţi îl priveau cu dispreţ. Toţi se aşteptau să se repeadă după ea pe scări implorând-o să-l ierte. Câteva urlete, obiecte aruncate prin casă, urmate de sex sălbatic pe covor. „Italieni”, îşi spuse dezgustat.

Apoi îşi aminti. Şi el era italian. *„Per tutti i diavoli dell’inferno!”* Se repezi pe scări după ea.

— *Vai al diavolo! Vai all’inferno!*

Aşadar, începea schimbul de opinii constructiv.

— Femeie inconştientă şi nerecunoscătoare! strigă la rândul lui.

Francesca se repezi pe sub portalul ce conducea la *piano nobile,* unde se întoarse brusc şi-l înfruntă cu ochii verzi ce aruncau fulgere mânioase.

— Porcule mincinos, cu sufletul negru ca fundul

iadului! Nu mi-ai adus decât necazuri din ziua în care ai apărut. Aveam o viaţă plăcută şi liniştită până să vii *tu* la Veneţia!

Cu aceste cuvinte, se răsuci demn şi intră în *portego,* lăsând urme de noroi în urma ei.

— Viaţa ta liniştită era de *merda* şi o ştii foarte bine, răcni la rândul lui. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă ai avut un dram de bun-simţ şi de minte. Tu ai pornit toată tărăşenia!

— Viaţa mea era *perfectă!*

O prinse din urmă.

— O minciună *perfectă!*

— Ia uite cine vorbeşte despre minciuni. Eu măcar nu mă prefac că sunt…

— Ba este exact ceea ce faci. Joci teatru, eşti făţarnică şi manipulatoare! Să te numesc actriţă? Ţi-aş face un compliment nemeritat, şi mi-ai răspunde că asta se cere în meseria ta. Ei bine, la fel şi în meseria mea.

Francesca se opri în pragul uşii, pe care Thérèse încerca, fără succes, să o închidă.

— Da, şi eu sunt obligat să joc teatru, îi spuse el pe un ton mai calm. N-am putea discuta despre asta între patru ochi? o întrebă arătând cu bărbia spre cameristă. *Allez-vous-en!* îi ordonă pe o voce normală, în franceză, să dispară.

— Să nu îndrăzneşti să te mişti! se răţoi şi stăpâna ei.

Thérèse aruncă priviri speriate de la unul la celălalt, apoi, brusc, se hotărî şi ieşi din încăpere în pas alergător.

— Thérèse! Bonnard porni după ea, dar James îi blocă drumul cu trupul lui masiv. Te urăsc, nemernicule!

Sigur că-l ura. O minţise încă de la început. Trădase încrederea fetiţei naive care trăia în subconştientul ei şi ieşea câteodată la suprafaţă. Se uită în jos la ţinuta pe care o purta, la rochia împrumutată, temându-se de ceea ce se va întâmpla după ce i-ar fi explicat totul. Se uită la rochia pe care i-o furase când o abandonase cu atâta laşitate în grija servitorilor… după ce se dăruiseră unul celuilalt aşa cum o fac îndrăgostiţii autentici.

Împinse rochia în jos şi o lăsă să cadă pe podea. Păşi în afara ei, se aplecă, o ridică şi i-o întinse. Francesca i-o smulse din mână şi o strânse tare la piept, neafectată de mirosul fetid, de canal, pe care îl emana chiar şalul ei şi fără să se gândească la riscul că va murdări mătasea fină.

— Ştiu că mă urăşti. Ştiu că nici nu mă poţi vedea în ochi. Spune-mi doar unde sunt nenorocitele acelea de scrisori, Francesca, şi voi dispărea pentru totdeauna din viaţa ta.

Capitolul 14

Ah, dragostea femeilor! Ştim doar
Că-i lucru minunat dar şi de groază.
Căci ele joacă totul pe un zar
Şi, dacă pierd, îşi pierd şi-a vieţii rază
Şi tot trecutul li-i un crunt calvar.
Dar răzbunarea-n suflete li-i trează
Şi, iuţi, tigroaice, ucigaşe sunt:
Ne chinuie, dar suferă mai crunt.[15]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul al doilea

— Da, te urăsc din toată inima, îi aruncă Francesca.

Era udă leoarcă, dar furia şi umilinţa suferită o făceau să nu simtă deloc frigul. Nu-i venea să creadă că putuse fi atât de proastă. Asta o durea cel mai tare, mult mai tare decât greşeala pe care o făcuse căsătorindu-se cu John Bonnard. Cel puţin atunci avea scuzele tinereţii şi inocenţei. Ce scuză mai putea invoca acum, la douăzeci şi şapte de ani, după duşul rece pe care îl suferise cu cinci ani în urmă – ca să nu mai pomenească şi lecţiile primite de la curtezana pensionată Fanchon Noirot, exact despre cum să nu se poarte ca o proastă?

Îl cunoscuse pe bărbatul din faţa ei de mai puţin de o

15 Byron, *op. cit.,* p. *124* (n.tr.)

săptămână – dacă nu punea la socoteală momentele în care cărările lor se intersectaseră, dar ea nu ştia cu cine are de a face. Nici acum nu ştia, îşi dădu seama. În mai puţin de o săptămână se lăsase să… să cadă pradă iubirii. Ar fi vrut să găsească alt diagnostic, dar trebuia să se plece în faţa crudului adevăr. Altfel, de ce se aruncase în canal ca să-l salveze?

Acum îi era ruşine. Timp de câteva ore, pentru câteva clipe preţioase înainte de a-i afla adevărata identitate, totul păruse atât de… romantic.

— Te urăsc, dar mă urăsc mai mult pe mine însămi, dacă aşa ceva este posibil.

— Îmi pare rău, te rog să mă ierţi, răspunse James închizând uşa în spatele lui. Dar trebuie să-mi spui unde sunt scrisorile acelea. Pentru propria ta siguranţă.

— Ce scrisori? îl întrebă inocentă, amintindu-şi dialogul identic pe care îl purtase cu lordul Quentin.

— Francesca.

Tânăra femeie se uită în jurul ei şi constată că, de nervi, greşise drumul şi ajunsese în infernul amoraşilor. Acum, copilaşii bucălaţi nu mai arătau acuzator, cu degeţelele lor groase ca nişte cârnaţi, spre Marea Târfă din încăpere, ci spre Marea Proastă. Ridică ochii spre tavanul bogat decorat. Oare câţi amoraşi din aceştia enervanţi erau cu totul? Se mai înmulţiseră de când intrase ultima dată aici, ca necazurile ei? Şi pe ei îi ura.

— Francesca, nu avem timp de jocuri de-a v-aţi ascunselea, reveni James la atac.

— Dar nu mă joc.

— Scrisorile.

— Care scrisori?

„De partea cui eşti cu adevărat?” îi venea să-l întrebe. Dar ce sens avea? Ce garanţie avea că-i va spune adevărul? Adevărul nu conta câtuşi de puţin. Doar scrisorile contau, lua-le-ar naiba. Lua-l-ar naiba şi pe *el.*

— Stai să-ţi explic.

— Nu-mi trebuie explicaţiile tale. Aş vrea să-mi pot explica mie însămi de ce mi-am pus viaţa şi, mai grav,

demnitatea în pericol pentru tine.

— Ştiu că nu mă vei crede, dar îţi voi explica totuşi despre ce este vorba. După aceea voi obţine de la tine informaţia de care am nevoie, fie şi cu ajutorul violenţei, dacă nu am de ales. Miza afacerii depăşeşte cu mult sentimentele noastre rănite.

— Ticălosule!

— Aşa am reuşit să rămân în viaţă. Aşa îmi fac meseria. Fiind un ticălos. Dacă n-ai fi fost tu, n-ar fi trebuit să-mi fac meseria. Aş fi stat liniştit în Anglia, unde aş fi învăţat să fiu, din nou, un om normal. Poate că aş fi păcălit o tânără fecioară naivă să se mărite cu mine şi să facem copii. Poate că mi-aş fi petrecut restul zilelor cu prietenii la club, citind ziarele sau privind pe fereastră şi punând pariuri absurde despre trecători. Poate că m-aş afişa călare pe calul meu superb în Hyde Park, pe unde se plimbă domnişoarele de familie bună. Poate că aş dansa la clubul Almack cu fete îmbrăcate complet în alb. Poate că aş trăi o viaţă banală, printre oameni normali. Dar nu. A trebuit să-l refuzi pe Quentin. Şi pentru ce? Pentru o mână de scrisori, atât dorea, nimic mai mult. Dar ai refuzat să ajuţi un grup de britanici loiali Coroanei să-l doboare pe cel care s-a vândut duşmanului nostru de moarte. Din cauza ta, n-am putut să rămân în Anglia mea dragă. Am fost obligat să vin aici *şi să-ţi rănesc ţie sentimentele.*

Conştiinţa începu s-o mustre suficient de puternic încât să o facă să ezite. Recunoscuse imaginile enumerate de el şi înţelesese perfect ce-i lipsea, căci era lumea după care tânjea şi ea. Lumea pe care o părăsise – societatea care o alungase ca pe o stricată – nu era câtuşi de puţin cea mai bună din lume, dar era familiară şi avea bucuriile ei. Îi plăcuse să trăiască acolo înainte ca totul să se ducă de râpă. În orice caz, ştia foarte clar ce înseamnă să fii închis în afara lumii pe care odinioară o numeai *acasă.*

— De unde era să ştiu că puteam avea încredere in Quentin? Ai idee câţi oameni încearcă sau au încercat să mă mintă? Ai idee câţi oameni în care am avut încredere m-au trădat, bătându-şi joc de naivitatea mea? Ai idee ce

înseamnă ca toţi prietenii să-ţi fie transformaţi intenţionat în duşmani ireductibili, la ordinul unui singur bărbat? De unde era să ştiu că Quentin nu era încă o creatură din banda lui Elphick? Toţi m-au trădat. Toţi ţineau cu el. Până şi propriii mei avocaţi mă dispreţuiau în secret.

— Eu şi Quentin nu suntem de partea lui. Acum zece ani, fostul tău soţ m-a trădat pe mine şi pe alţi cinci camarazi, dându-ne pe mâna agenţilor de contrainformaţii ai lui Napoleon. Am ajuns la Abbaye. Am fost torturaţi crunt săptămâni în şir.

Francesca închise scurt ochii. Auzise despre închisorile Parisului, iar Abbaye avea faima cea mai proastă. Fanchon Noirot îi povestise că puţinii care mai ieşeau pe picioare de acolo mergeau la o întâlnire scurtă cu ghilotina. Deschise ochii şi îl văzu privind-o concentrat.

— Ceilalţi au murit. Numai eu am scăpat ca să spun povestea. Dar, fireşte, nu ai niciun motiv să mă crezi.

Ceva în sufletul ei o îndemna să-i acorde încredere. Expresia lui chinuită îi spunea că-şi văzuse, ori auzise, camarazii murind – nişte decese urâte, fără îndoială. La fel de bine ştia de ce era capabil Elphick – sau credea că ştie.

Până în acest moment nu înţelesese toate implicaţiile. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai de mult: Elphick nu avea conştiinţă, loialităţi sau sentimente în general. Era un monstru rece. Ceea ce-i făcuse ei nu reprezenta nimic în comparaţie cu ceea ce le făcea altora.

Se concentrase asupra propriei persoane, căci fusese atât de tânără şi de naivă. Complotul lui cu duşmanii Angliei – cu consecinţele şi oamenii care aveau de suferit – nu erau decât nişte abstracţiuni pentru ea. Cordier le adusese la viaţă. Fiinţe umane. Bărbaţi tineri. Camarazii lui şi el însuşi. Torturaţi de francezi.

Poate că nu erau decât alte minciuni gogonate, dar simţi că era pe punctul să leşine.

Se îndreptă către fereastră. Peste drum, luminile din ea Munetti erau toate aprinse. În rest domnea bezna. Probabil că luna fusese acoperită de nori. Cât de bun era întunericul, ce bine se potrivea cu starea ei de spirit.

Credea că înţelege şi, de fapt, bâjbâia în întuneric.

— Va trebui să ai încredere în cineva, până la urmă. În mine sau în ei.

— Va trebui? De unde să ştiu că nu lucrezi pentru el? Cum îmi poţi demonstra că acesta nu este un mare spectacol prin care să te pui în postura de erou salvator şi să-mi câştigi încrederea?

— Ce pot să spun? Cum te pot face să mă crezi? N-ar fi mai simplu să te forţez să-mi spui unde ai ascuns mesajele? Se opri o clipă, pentru a se calma, şi continuă pe o voce egală: Cei doi indivizi care te-au atacat săptămâna trecută? Călugăriţele din Cipru care ţi-au scotocit prin casă? Bătăuşii care ţi-au atacat barca în noaptea asta, crezând că tu eşti în cabină? Şefa lor este o femeie din Roma, pe nume Marta Fazi. Are cam aceeaşi vârstă cu tine, dar nu cred că ai găsi-o deloc *simpatica.* Când avea opt anişori i-a tăiat urechea unei fetiţe care a insultat-o. Dacă indivizii ăştia care ne-au atacat puneau mâna pe tine, te-ar fi dus direct la Marta, care te-ar fi convins să-i dai scrisorile. Te-ar fi convins crestându-ţi faţa în fâşii subţiri. Este metoda ei preferată cu femeile frumoase, dacă o prinzi în toane bune. Dacă ai ghinion, face apel la mijloace mult mai neplăcute.

Francescăi îi şuierau urechile. Simţi că se clatină. James se îndreptă spre ea, gata să o susţină, dar îl respinse şi se aşeză pe un scaun.

— Încercăm să-i dăm de urmă, reluă el. Quentin l-a rugat până şi pe Goetz să ne dea o mână ajutor, deşi guvernatorul nu cunoaşte mai nimic din toată povestea şi nici nu este cazul să afle. Până n-o prindem, tu nu eşti în siguranţă.

Curtezana începu să râdă. Din gâtlej îi ieşiră sunete aspre, sacadate, un râs vecin cu isteria.

— De atâta amar de ani, nimeni nu a vrut să mă creadă. Eram deja cu totul compromisă, de aceea lui Elphick nici nu i-a păsat când a văzut că i-am furat scrisorile din birou. Făcându-mă o paria a societăţii, se asigura că nu-i pot face rău, iar atâta timp cât nu-l puteam atinge, nu eram în pericol. M-a lăsat să plec în străinătate aşa cum

statul se preface că nu-i prinde pe datornici, pe duelişti şi pe alţi infractori mărunţi, deveniţi indezirabili. Nu mă putea urmări până aici, iar dacă aş fi eşuat prin şanţuri, cum îşi doreşte foarte tare, aş fi fost în siguranţă, nu-i aşa? Dar nu. Mie mi-a trebuit să mă împrietenesc cu înalta societate şi cu feţe regale, ceea ce m-a făcut să redevin periculoasă. Acum contez. Acum am prieteni puternici. Acum, merit să fiu asasinată.

O luă frigul şi începu să tremure necontrolat. Îl auzi pe Cordier mişcându-se. Auzi şi un clinchet de pahare şi simţi cum i se pune unul în mână.

— Mă întreb dacă nu cumva este otrăvit, murmură ea, dar dădu coniacul pe gât cu poftă.

Lichidul îi arsese gâtul, dar parcă o mai lăsase durerea de cap.

— Nu este otrăvit. Nu suntem la operă, şi eu nu-l joc pe omul rău din piesă. Te rog, fii fată de înţeles, Francesca, şi spune-mi unde ai ascuns scrisorile.

Tânăra femeie îşi ridică ochii spre chipul lui arătos, cu ochi imposibil de albaştri. Ca o nebună ce era, îşi spuse că ar fi sărit oricând înapoi în canal ca să-l salveze. Privirea ei mai zăbovi o secundă, apoi se îndreptă către tavanul plin de copilaşi provocatori.

— E complicat, îi răspunse.

— Nu este complicat deloc. E foarte simplu, din contră. Îmi spui unde…

Francesca îl aşteptă să-şi termine fraza, căci se întrerupsese brusc, îi luă un moment să înţeleagă de ce. Auzul lui era foarte ascuţit, mai fin decât al majorităţii oamenilor. Abia acum începu şi ea să perceapă sunetele ce veneau dinspre *portego.* Paşi – paşi în cizme. Paşi fermi, care sunau oficial. Mai multe perechi. Uşa se deschise brusc.

— *Avanti,* Excelenţa Sa, domnul guvernator, contele Goetz, anunţă Amaldo, care, ca de obicei, o găsise fără niciun efort în uriaşa casă.

Trebuie că avea sânge de prepelicar în vene, căci ştia întotdeauna în ce cameră să o caute.

Guvernatorul austriac intră plin de prestanţă. După o privire cu 6 secundă mai lungă decât ar fi fost necesar, se strădui ostentativ să nu se mai uite la ea.

— Îmi cer iertare, stimată doamnă, pentru această intrare intempestivă, dar cred că vă este uşor să ghiciţi cauza.

— Micul incident de azi-noapte, spuse ea.

— Din păcate, nu putem minimiza importanţa celor întâmplate. Trebuie să discut cu domnul Cordier.

— M-am gândit că asta veţi dori, îi răspunse agentul secret pe cel mai relaxat ton din lume. Sunt sigur că doamna Bonnard ne va scuza. În orice caz, îmi închipui că se va retrage să se îmbrace.

— Doamna a trecut printr-un şoc foarte serios. Cu toţii am fost afectaţi de cele întâmplate. Nu dorim să o deranjăm mai mult decât este strict necesar. Noi doi, domnule, trebuie să stăm de vorbă la Palatul Ducal. Între timp, insist ca doamna să părăsească această casă cât mai curând.

— Nici gând, zise Francesca.

— Mă văd nevoit să insist, răspunse contele. Această casă trebuie percheziţionată de sus până jos. Este posibil să găsim indivizi ascunşi sau echipamente periculoase prin cine ştie ce cotloane. Veţi fi mai în siguranţă în altă parte, alături de o prietenă, sub pază.

Aveau de-a face cu guvernatorul Veneţiei, căruia nu i te puteai opune, dacă aveai un strop de inteligenţă. Regimul austro-ungar manifesta o anumită toleranţă pentru ciudăţeniile şi maniile veneţienilor, dar nu tolera sub nicio formă nici cel mai mic gest de sfidare a autorităţii. În viziunea austriecilor, orice lipsă de respect faţă de autoritate era un semn grav de rebeliune, de intenţii insurecţionale, prin urmare căutau să le înăbuşe încă din faşă – cu brutalitate, dacă se considera necesar.

Până la urmă, poate că aşa era cel mai înţelept, îşi spuse Francesca. Nu se mai simţea în siguranţă în casa ei. Nu ştia în cine mai putea avea încredere şi nici ce trebuia să facă în continuare, ori la ce ar trebui să se aştepte. În

orice caz, indiferent ce ar fi căutat oamenii lui Goetz prin casă, era sigură că nu aveau cum să găsească scrisorile. Avea mari semne de întrebare că austriecii ar fi ştiut ce să facă cu ele, în cazul în care le găseau.

— Cum consideraţi dumneavoastră, domnule conte, îi răspunse cuminte.

Omul încuviinţă grav din cap, preocupat în continuare să nu se uite spre ea.

— Veţi dori să mergeţi la prietena dumneavoastră, presupun.

— Nu. Este cam… cam ocupată.

Nu-şi putu reprima un zâmbet gândindu-se la Giulietta şi la prinţul ei. Ce simplă ar fi devenit propria sa viaţă dacă s-ar fi îndrăgostit de Lurenze!

— Mă voi muta la contele de Magny. Ştiu că acolo sunt bine-venită, indiferent la ce oră bat la uşă.

Cu aceste cuvinte, părăsi încăperea ignorând privirile furioase ale agentului Coroanei britanice.

*

James nu se simţea câtuşi de puţin la fel de cooperant precum se pretindea. Nu avea niciun chef să meargă de bunăvoie la Palatul Ducal.

În primul rând, se temea că ar fi putut fi închis, ceea ce ar fi fost deosebit de neplăcut. Până când găsea Quentin o soluţie să-l scoată de acolo putea dura câteva ore, poate chiar o zi întreagă. Închisoarea, ştia din experienţă, nu era neapărat un loc rău. Cu excepţia sejurului petrecut la infama Abbaye, găsea că locurile de acest fel erau… liniştite. Deşi erau inconfortabile, de cele mai multe ori, îi dădeau omului posibilitatea să tragă linie şi să-şi pună ordine în gânduri, fără diferite motive de deranj. Simţea nevoia să se gândească serios la ce avea de făcut. Din păcate, imperativele momentului nu-i permiteau să se izoleze în răceala umedă şi neagră a unei celule din donjon.

Goetz avea, pe de altă parte, toate motivele să-l bage la beci. Guvernatorul nu era prost deloc, şi lui James nu-i

venea greu să ghicească ce-i trecea prin cap.

„Duceam o viaţă bună, o viaţă frumoasă şi liniştită până când ai venit tu la Veneţia”, îi reproşase Bonnard.

Probabil că nici guvernatorul nu era departe de asemenea gânduri, căci Veneţia fusese, într-adevăr, relativ liniştită până la sosirea lui. Urma să fie supus unui interogatoriu plictisitor, fără îndoială, încă o pierdere de vreme.

Poate că ar fi trebuit să-şi urmeze primul instinct şi să o rupă la fugă imediat ce auzise tropăitul cizmelor militare pe culoar. Însă nu ştia cine venea şi ce dorea. Mai mult, ar fi fost cu totul necavaleresc să o abandoneze pe Francesca în groapa cu lei, deşi, dacă ar fi aflat unde sunt scrisorile, ar fi abandonat-o fără nicio ezitare, îşi spuse, încercând să se amăgească.

Nu-şi dorea nimic altceva. Restul – gelozia, sentimentele rănite şi încrederea trădată – nu însemnau nimic. Avea o misiune şi, din experienţă, ştia foarte bine că amestecarea sentimentelor cu munca nu aduce nimic bun, niciodată. Francesca nu avea decât să se ducă la boşorogul acela arogant, la contele de Magny, dacă asta îşi dorea. Din partea lui, putea să se ducă şi la dracu’. Pentru moment, trebuia să-l calmeze pe guvernatorul Goetz, dacă voia să se întoarcă rapid la treabă.

— Cunosc destul de bine această casă, îi spuse. Poate că percheziţia ar avansa mai repede, dacă-mi permiteţi să vă ajut.

*

Marta Fazi nu se aflase în mijlocul încăierării de la Palazzo Neroni, ci urmărise desfăşurarea confruntării de pe o bărcuţă amplasată discret, la distanţă sigură. Prin urmare, pricepuse aproape imediat că Planul C nu funcţiona aşa cum se aşteptase.

Nu făcuse greşeala să aştepte în zonă, în speranţa deşartă că lucrurile se vor îndrepta. Nu prea ştia să distingă literele, dar recunoştea cu uşurinţă un fiasco atunci când i

se prezenta. Din fericire, mâinile ei erau ocupate să vâslească, altfel dezamăgirea cruntă pe care o resimţea s-ar fi putut revărsa în capul unor trecători nevinovaţi. Prin urmare, nu-şi putea exterioriza furia decât verbal, făcând apel la impresionantul bagaj de înjurături pe care îl acumulase de-a lungul vieţii.

— Asta se întâmplă când eşti obligat să lucrezi cu amatori. E simplu pentru el, din castelul lui de la Londra, înconjurat de o armată de valeţi, să-mi ordone: „Marta, draga mea, n-ai putea să mă îndatorezi recuperând scrisorile acelea, te rog?” De ce naiba i-a permis Curvei Babilonului să ia nenorocitele de scrisori? De ce n-a bătut-o, n-a forţat-o să i le restituie? De ce naiva încă îi scrie? De ce îi mai pasă de ea? E prea înaltă. Mie de ce nu-mi cumpără o rochie roşie de mătase? Când mi-a trimis ultima dată bijuterii sau un alt cadou satisfăcător? Sunt obligată să fur singură lucrurile care-mi plac. Dar ea nu trebuie să fure. Târfa dezmăţată primeşte tot ce vrea de la nişte proşti care o copleşesc cu cadouri dacă deschide picioarele, ceea ce majoritatea femeilor ar face pe gratis. O urăsc cu tot cu scrisorile ei stupide. Se crede atât de deşteaptă, crede că poate manipula pe oricine. Lasă că pun eu laba pe ea, şi atunci vom vedea cum stau lucrurile cu adevărat. Vom vedea cine e frumoasă şi cine e deşteaptă. Aş da orice să-mi cadă în mâini târfuliţa asta proastă. I-aş arăta eu cu cine are de-a face.

Nimeni nu se putea îndoi de intenţiile ferme ale Martei Fazi. Partea practică ridica însă probleme serioase.

*

Goetz era într-adevăr foarte conştiincios. Oamenii lui începuseră din pod şi o luaseră sistematic înspre nivelurile inferioare, nelăsând niciun locşor necercetat. Deşi se implicase în percheziţie cu tot entuziasmul, James nu-şi făcea iluzii că va găsi scrisorile. Dacă ar fi fost ascunse în *pallazzo,* Francesca n-ar fi primit cu atâta calm decizia guvernatorului. Nici când îi fusese atacată casa nu păruse

să-şi facă griji pentru mesaje.

Ce naiba făcuse cu ele? Nu cumva le arsese chiar ea?

Nu, nu putea fi atât de proastă. Era dificilă, temperamentală, cinică, încăpăţânată, inconştientă şi perversă, foarte perversă, dar nimeni nu-i putea contesta inteligenţa. Dacă nu ar fi fost atât de deşteaptă, de amuzantă, de entuziastă, de plină de viaţă... şi de costisitoare, să nu uităm ce tarife scandaloase practica, James n-ar fi avut nicio problemă să-şi ducă la îndeplinire misiunea în cel mult trei zile.

Din păcate, nu era deloc simplu să lucrezi cu ea, iar scrisorile nu erau ascunse în Palazzo Neroni, putea să parieze pe orice. Se cocoţase chiar pe o scară lungă şi controlase ornamentele din ipsos de pe pereţi, verificase ramele tablourilor, căutând scobituri unde se puteau ascunde hârtii făcute sul. Îl minţise pe Goetz că ar fi căutat mecanisme controlate de la distanţă, cu sfori sau resorturi.

La finalul percheziţiei, în cursul căruia nu descoperiseră nici bombe şi nici rebeli periculoşi, fusese obligat să se supună, la Palatul Ducal, unui interogatoriu lung şi plictisitor.

Reuşise să-l împace pe Goetz povestindu-i că auzise zvonuri despre o anume Marta Fazi, infractoare bine cunoscută în sudul Peninsulei Italice şi în Statele Papale, care ar fi operat acum în Veneţia. Cel mai probabil, ţinta ei privilegiată era biata doamnă Bonnard, din două motive: a) era femeie, prin urmare vulnerabilă şi b) era posesoarea unei colecţii impresionante de bijuterii.

— Fazi este o hoaţă. Una violentă, aşa cum există în diferite părţi ale Italiei unde legea nu se aplică cu suficientă fermitate. Sunt oameni lipsiţi de orice fineţe, capabili de orice pentru a-şi atinge scopurile, capabili să ucidă oameni nevinovaţi şi să provoace mari tulburări sociale. Sunt şi extrem de răzbunători. Am impresia că această Fazi a încercat de mai multe ori, în van, să o atace pe Francesca Bonnard. După fiecare eşec, ura şi determinarea ei au crescut proporţional, ajungând la un punct în care violenţa devine inevitabilă.

— Statele Papale sunt o glumă proastă, răspunsese Goetz plin de importanţă. Într-un singur an au înregistrat două sute de crime violente. La noi, aici, statul de drept nu este doar o ficţiune pe hârtie. O vom găsi pe această femeie şi o vom face să regrete că nu a rămas în sudul ei dominat de crimă, aşa cum le-am băgat şi altora minţile în cap.

„Vă urez succes”, se gândi James.

*

Se întoarse devreme la Ca’ Munetti şi dormi un somn bun, odihnitor, până a doua zi de dimineaţă.

Învăţase de mult să doarmă indiferent de conjunctură, oricând putea prinde câteva ore. La închisoarea Abbaye, torţionarii se amuzau să-i ţină treji zile în şir, până îi făceau să halucineze. James se obişnuise să doarmă cu ochii deschişi şi să-şi revină într-o secundă. Era profund neliniştit şi nefericit, nu ştia ce avea de făcut în continuare, dar toate acestea nu-l împiedicau să se odihnească.

Când se deşteptă, lucrurile nu păreau să se fi ameliorat.

Primi mesajul pe când devora un mic dejun tardiv. Era de la Francesca. Scris pe o hârtie masculină, scumpă, emana disciplina caligrafică a unei secretare şi limba de lemn pompoasă a unei proclamaţii regale. Pe scurt, era invitat să ia ceaiul cu contele de Magny. Trimise un răspuns formal de acceptare, apoi îl convocă pe Sedgewick şi petrecură următoarele ore întrebându-se ce ţinută să adopte.

*

Francesca se văzuse obligată să trimită pe cineva să-i aducă haine de la Palazzo Neroni. Rezistând tentaţiei de a o certa, îi transmise lui Thérèse cine urma să participe la ceai şi o lăsă să-i aleagă ea hainele. Rezultatul? Dantele şi volănaşe, valuri peste valuri de volănaşe. Albe, nici mai

mult, nici mai puţin. Porneau de la baza gâtului, într-o linie cuminte, de-a dreptul ascetică, apoi coborau pe partea din faţă a rochiei şi se despărţeau pe braţe, până la manşete, unde volanele reluau forma circulară de la gât. Când îşi verificase aspectul general în oglindă, gândul o dusese la acele torturi enorme, cu straturi de frişcă suprapuse, care erau servite uneori la Londra, la încheierea serbedelor dineuri diplomatice.

Fie arăta foarte apetisantă, iar lui Cordier avea să-i lase gura apă după ea, fie era ridicolă, şi atunci Cordier urma să se distreze copios pe seama ei. Atât timp cât bărbatul urma să moară, nu avea nicio obiecţie, încercă să se convingă singură, în timp ce inima îi tremura mai abitir decât volănaşele.

James îşi făcu apariţia într-o ţinută impecabilă, cu un frac din cea mai fină lână, de o nuanţă ce-i punea în evidenţă ochii albaştri şi contrasta delicios cu vesta de un galben pal. Pantalonii i se mulau perfect pe coapsele musculoase. Eşarfa albă de la gât era simplă, legată perfect, cu fiecare cută la locul ei. În centrul accesoriului vestimentar se iţea un onix negru.

Gândurile Francescăi luară însă rapid o turnură mai puţin ortodoxă. Începu să şi-l imagineze în pielea goală, pe covoarele şi saltelele din seraiul lui improvizat, făcând dragoste mai întâi cu patimă şi furie dezlănţuite, apoi, cu infinită tandreţe.

Se corectă în gând, spunându-şi că nu făcuse dragoste cu el, ci doar copulase, ca un mijloc spre atingerea unui scop bine definit.

Această revelaţie o ajută să-şi compună o expresie de frigiditate relaxată şi să pretindă că întâlnirea nu reprezenta nimic mai mult pentru ea decât pentru de Magny: o negociere de afaceri. La urma urmelor, ea însăşi era o femeie de afaceri.

„Joci teatru, eşti făţarnică şi manipulatoare! Să te numesc actriţă? Ţi-aş face un compliment nemeritat, şi mi-ai răspunde că asta se cere în meseria ta. Ei bine, la fel şi în meseria mea”.

Simţi o strângere de inimă. Ei bine, judecata lui nu era cu totul greşită. Totuşi… la ce bun să se autoamăgească aşa? Nu avea în faţa ochilor decât imaginea ei, în lenjerie intimă, aruncându-se în apă ca să-l salveze, ca cea mai romantică gâscă proastă din câte existau.

„Nu te mai purta ca un copil”, îi spusese de Magny în ajun, „nu mai gândi cu inima, nu te mai lăsa condusă de mândrie, foloseşte-ţi raţiunea”.

Nu era o copilă. Suferise trădări chiar mai grave: tatăl ei o abandonase în momentul când avea mai multă nevoie de el, iar soţul o tratase cu o cruzime inimaginabilă şi nimeni nu-i venise în ajutor. Avea să depăşească lesne această mică lovitură emoţională şi să meargă mai departe cu capul sus.

Prin urmare, se purtă ca o gazdă perfectă, rol pe care îl îndrăgise atât de mult în Anglia şi pentru care era atât de bine pregătită. Le turnă ceai, îi îndemnă pe gentlemani să guste din prăjiturelele delicate pregătite de bucătăreasa contelui, făcu conversaţie lejeră despre cărţi, poezie, piese de teatru şi operă, alături de mica bârfă nevinovată despre cunoştinţele şi prietenii comuni.

În sfârşit, după ce acoperiseră tot spectrul conversaţiei politicoase, de Magny intră în subiect.

— Domnule Cordier, cred că v-aţi dat seama că invitaţia mea nu avea doar un scop social.

— Sunt convins că doamna Bonnard urmăreşte un scop anume, spuse James. Poate că vrea să-mi scoată inima din piept cu cuţitaşul acela ameninţător de lângă prăjituri şi să hrănească porumbeii din Piaţa San Marco cu ea.

— Mi se pare o idee interesantă, zâmbi dulceag Francesca.

— Mai târziu, poate, interveni de Magny. Pentru moment, am reuşit să o conving că sunteţi mai valoros viu decât mort. Nu-i aşa, *ma chérie?*

— *Mais oui, monsieur.*

Sprâncenele negre ale lui Cordier se apropiară, iar ochii îi sclipiră periculos.

— Este limpede, urmă contele, că atâta vreme cât scrisorile sunt în posesia ei, nu este în siguranţă. Viaţa şi sănătatea sunt mai importante decât răzbunarea pentru loviturile din trecut. Nu se mai simte legată în niciun fel de compatrioţii ei, care au tratat-o cu dispreţ atunci când avea nevoie de sprijinul lor. Nu-i pasă deloc ce se va alege de fostul ei soţ. Cine spune adevărul şi cine minte? Ce importanţă mai are? Având în vedere că dumneavoastră nu aţi încercat să o ucideri pentru a vă atinge scopul, am sfătuit-o să vă încredinţeze corespondenţa. Veţi fi liber, apoi, să o daţi mai departe băieţilor buni sau celor răi, cum veţi dori. Singurul lucru pe care vi-l cerem este să luaţi cu dumneavoastră aceste obiecte nefaste şi să părăsiţi Veneţia, să ieşiţi din vieţile noastre pentru totdeauna.

Iată cât de simplu se rezolva totul, după atâtea dificultăţi, complicaţii, calcule şi pericole, îşi spuse James. Erau gata să-i dea scrisorile, iar lui nu-i rămânea decât să se întoarcă în Anglia, realizându-şi astfel dezideratul suprem. Avea să-şi încheie cu succes atât misiunea, cât şi relaţia cu această femeie insuportabilă.

— Înţeleg. Vă sunt recunoscător că aţi convins-o pe doamna Bonnard să…

Se întrerupse o clipă şi o privi. Volănaşele şi dantelele rochiei îl duseră imediat cu gândul la acele delicioase cămăşi de noapte şi la dezordinea ospitalieră a aşternuturilor din patul ei. Cu ochii minţii o văzu aruncându-se peste balcon, în canalul murdar. O văzu agăţată de parâma gondolei, creând diversiunea ce-i salvase probabil viaţa. Ea însăşi reprezenta o diversiune periculoasă. Îl deturna de la datorie, de la raţiune, de la planurile atent cumpănite.

— Condiţiile înţelegerii, reluă el, dar se opri brusc. „Nu te purta ca un idiot, Jemmy!” Nu pot fi de acord cu condiţiile acordului propus, spuse într-un final.

— Ce condiţii? Ce vreţi mai simplu? se enervă de Magny. Nu vă cerem bani, deşi ştim că nimic nu v-ar împiedica să-i vindeţi scrisorile creaturii aceleia numite Marta Fazi sau direct lordului Elphick.

— Nu voi dispărea din viaţa voastră. Îmi voi face datoria, pentru că aşa mi s-a ordonat, dar mă voi întoarce la tine, Francesca.

Curtezana rămase neclintită ca un bloc de piatră. Fără freamătul discret al volănaşelor nici n-ai fi zis că mai respira.

— În dragoste şi în război totul este permis, aşa cum ştiţi, domnule conte, urmă James. Eu prefer să vă dau un avertisment cinstit: nu-i voi permite acestei femei să mă folosească şi să mă abandoneze ca pe un obiect oarecare. Acum o aveţi în puterea dumneavoastră, dar voi face tot posibilul să o iau înapoi, indiferent de riscuri.

— Vă rog, opriţi-vă, zise de Magny ridicând mâna. Iar îmi provocaţi greaţă.

— Nu-mi pasă. Eu nu sunt un francez pragmatic, ca dumneavoastră. Eu sunt englez şi pe jumătate italian şi…

— Şi probabil cu totul orb, domnule. Femeia va rămâne a mea, nu vă este clar?

— Nu pentru multă vreme.

— *Pentru totdeauna,* rosti apăsat contele. *Pour tous jours.*

— Pentru totdeauna, repetă Francesca cu un zâmbet poznaş.

— …din moment ce este fiica mea, o completă de Magny.

Capitolul 15

Era perfectă – dar desăvârşirea
E-n lumea noastră, searbădă: ştiut e
Că pe Adam şi Eva izgonirea
Din rai i-a învăţat să se sărute.
(Cum oare le-o fi fost convieţuirea
În vălul inocenţei absolute?) [16]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

16 Byron, *op. cit,* p. 19 (n.tr.)

James nu avea nicio îndoială că expresia de pe chipul lui era nepreţuită.

A ei era, fără îndoială. Era la fel de şocată ca el. Dar, în timp ce el se holba ca un idiot, rotindu-şi capul de la ea la de Magny ca să observe mai bine asemănarea, tânăra femeie se îmbujoră şi sări de pe scaun.

Fără să-şi ia ochii de la cei doi, James se ridică şi el, fireşte. Orice defecte ar fi avut, se născuse gentleman şi fusese crescut ca atare.

Ochii verzi îl străfulgerară pe de Magny.

— Ţi-ai pierdut minţile? Ţi-am spus când ai venit aici…

— Nu-mi pui tu condiţii, replică *monsieur* – sau Sir Michael, sau oricine o fi fost.

Francesca îşi aruncă braţele într-un gest de exasperare.

— Doamne, nu pot să cred! Acum o să se afle în toată Veneţia, şi atunci… atunci…

— *Aspetti,* spuse James ridicând mâna. Aşteaptă. Te rog. Ai spus cumva „fiică”?

— Omul ăsta e imposibil! strigă ea în culmea furiei. Dispare când am nevoie de el, şi apoi, când n-am nevoie de el, îşi face apariţia şi încearcă să-mi organizeze viaţa.

— Viaţa ta e *de merde,* spuse de Magny.

James clipi scurt, amintindu-şi că-i spusese acelaşi lucru Francescăi, doar că folosise termenul italienesc.

— Nu, nu e! Ochii verzi îi fulgerară pe cei doi bărbaţi. De ce nu înţelegeţi? Am ales genul ăsta de viaţă. Am avut amanţi, da, şi cu o singură excepţie – se încruntă mânioasă la James –, au plătit bani frumoşi pentru privilegiul ăsta. Dar întotdeauna – *întotdeauna* – am ales. Eu! Apăsându-şi pumnul pe piept, continuă cu aceeaşi patimă: Niciodată n-am făcut ceva împotriva voinţei mele, dacă nu punem la socoteală perioada cât am fost măritată. Din punctul de vedere al relaţiilor carnale, n-am făcut nimic mai mult decât oricare din voi. Ba chiar am făcut mult mai puţin!

— Aşa sper, zise de Magny. La urma urmei…

— Dar, pentru că am ales să nu trăiesc ca o călugăriţă, îl întrerupse ea, spui că viaţa mea e de rahat? Nu e. Sunt fericită. Şi liberă. Şi singurii care-mi strică fericirea, ca nişte muşte-n lapte, sunteţi voi doi. În ce mă priveşte, puteţi să vă duceţi naibii!

Acestea fiind zise, porni cu paşi mari spre uşă.

— *Un momento,* spuse James. O clipă, te rog.

Se întoarse pe călcâie şi-i aruncă o privire vulcanică.

— Ce e?

— Hm… scrisorile? Cum Francesca îl scruta cu ochii mijiţi, se grăbi să adauge: îmi cer scuze.

— Îmi făceam o ieşire grandioasă, îi atrase ea atenţia.

— Ştiu. Îmi pare foarte rău s-o stric.

Francesca se îndepărtă de uşă, dar, în loc să se îndrepte spre măsuţa de ceai, traversă încăperea şi se trânti pe canapeaua de lângă şemineu.

— Şi mama ei avea un temperament focos, spuse de Magny, parcă cerându-şi scuze.

Nu, nu de Magny, ci Saunders. Totuşi, James nu se putea împiedica să-l vadă ca pe un conte francez. Poate din cauză că vorbea în continuare engleza cu accent francez.

— Mama, desigur, zise ea. Tu eşti cel care se înfurie pentru cel mai mic fleac.

— Fiica mea este curtezană, spuse Saunders de Magny. Ăsta nu e chiar un fleac.

— Pe domnul Cordier nu-l interesează certurile noastre de familie.

— O, ba da, zise James. Mă interesează foarte mult.

— Pe mine nu, pufni ea. M-am săturat de ele. E foarte plicticos să fii tratat tot timpul ca un copil.

Tatăl ei oftă.

— Dacă taţii şi-ar putea impune voinţa, fiicele noastre ar rămâne fecioare până la sfârşitul vieţii. Le-am închide pe toate în mănăstiri dacă am putea. Dar nu putem, căci altfel lumea şi-ar înceta existenţa. Sau poate nu, de vreme ce golanii reuşesc tot timpul să intre în mănăstiri.

— Şi presupun că măicuţele îi mulţumesc din toată inima lui Dumnezeu pentru asta, replică ea, izbucnind apoi

într-un hohot de râs irezistibil.

James era conştient de senzaţia care îi înfierbânta vintrele şi n-avea nicio îndoială că expresia lui se înmuiase, dându-i un aer năucit, dar n-avea ce face.

— Eşti teribil de obraznică.

— Da, spuse ea.

— Nu-i de mirare că am ajuns în situaţia asta.

— Eşti îndrăgostit. Ţi-am tot spus-o.

— Cred că ai dreptate.

— Nu-mi pasă, zise ea fluturând nonşalant din mână. E problema ta. Problema mea e cum să scap din urzeala asta şi să-i opresc pe cei care vor să mă omoare.

— Desigur, spuse James făcând o plecăciune. Dar am o curiozitate în ceea ce-l priveşte pe… pe *monsieur?* Se întoarse spre tatăl Francescăi, care asista la discuţie cu un aer posomorât. Titlul, domnule. Nu a stârnit atenţia nimănui? N-aţi avut necazuri cu paşapoartele?

James nu întâmpinase niciodată dificultăţi cu identităţile false, dar superiorii lui se ocupau de asta. Pe de altă parte, bărbatul din faţa lui ar fi trebuit să fie mort. Pe când trăia fusese căutat pentru escrocherie, o escrocherie uriaşă.

— Dacă ar fi avut necazuri, nu s-ar afla aici să mă necăjească, spuse fiica cea iubitoare.

Saunders de Magny îi adresă o privire asasină, pe care ea i-o întoarse imediat. Abia atunci sesiză James asemănarea. Nu ţinea atât de aspectul fizic, cât de atitudine: posturile celor doi şi expresiile lor faciale erau practic identice.

Aşa-zisul conte se îndreptă spre fereastră. Silueta lui, cu mâinile la spate, se profila pe fundalul luminos al după-amiezii târzii.

— Familia mamei mele era franceză. Titlul îi aparţine vărului meu. Semănăm bine. În copilărie ne plăcea să-i păcălim pe unii şi pe alţii. Uneori reuşeam. Vezi dumneata, eram prieteni buni. Prin urmare, când am avut necazuri cu banii, m-am dus la vărul meu, în Franţa. Asta se întâmpla imediat după ce Napoleon evadase de pe Elba.

James îşi amintea bine perioada aceea, mai ales măcelul de la Waterloo care pusese capăt încercării lui Bonaparte de a-şi recăpăta imperiul.

— L-am ajutat pe vărul meu în lupta contra corsicanului, urmă Saunders de Magny. Eram doar un curier, nu făceam nici pe departe ceva la fel de sofisticat ca dumneata. Vărul meu, pe de altă parte… Se întrerupse clătinând din cap, apoi murmură: Nu pot să dau amănunte. Cert este că i-a convenit de minune să-mi împrumute identitatea lui cât timp el avea treburi în altă parte.

— Îţi poţi imagina cu câtă nerăbdare am aşteptat ca vărul lui să-şi termine treburile în altă parte. Francesca îi aruncă o privire ciudată tatălui ei. Fusese prea rapidă pentru ca James să fie sigur, dar avusese impresia că transmitea o combinaţie de afecţiune şi exasperare. Oricum, dispăruse atunci când Francesca se întoarse spre el. Dar să revenim la treburile noastre, domnule Cordier. Vreţi să ştiţi ce-am făcut cu scrisorile.

— Da. Ştiu că nu sunt în casa dumitale.

Ea zâmbi. Nu era zâmbetul păcătos, menit să atragă un bărbat în dormitor. Era un surâs amuzat, cu o doză considerabilă de triumf.

— *Che io sta dannato,* oftă el. Să fiu al naibii. Sunt aici. Diavoliţă şireată!

— Când o să-ţi spun, o să-ţi dai o palmă peste frunte şi-o să urli: „Cum am putut fi atât de prost?”

— N-ar fi prima dată.

James se gândi la toate lucrurile necugetate pe care le făcuse de când o cunoscuse pe Francesca, la toate greşelile pe care le săvârşise. Una fusese chiar în ajun, când nu avusese încredere în ea. Ar fi trebuit să-şi asume riscul bărbăteşte, în loc să se poarte ca un laş, amânând inevitabilul.

„Am avut amanţi, da, şi, cu o singură excepţie, au plătit bani frumoşi pentru privilegiul ăsta”, spusese ea.

Într-adevăr, era un privilegiu să-i fii amant. Iar el fusese cel mai privilegiat dintre toţi, fiindcă îl primise în inima ei.

Acum însă, dacă voia s-o recâştige, trebuia să plătească pentru acel privilegiu.

— N-ar fi prima oară când m-aş dovedi prost faţă de tine, spuse el peste câteva clipe.

— Nu te contrazic. Sunt foarte tentată să te scot din minţi punându-te să ghiceşti. Dar ar însemna să te chinui o veşnicie, şi aş prefera să-mi văd de viaţa mea.

„Fără tine”, voia să spună.

„Nu fără mine”, se gândi el. „Nu dacă pot face ceva în privinţa asta”.

— Da, cu cât se termină mai repede povestea asta, cu atât mai bine, interveni Saunders de Magny.

„Gândeşte-te”, se îndemnă James. „Gândeşte iute”.

— E complicat, aşa cum am zis, spuse Francesca. N-o să-ţi dau soluţia în gura mare. Îndoindu-şi degetul, îi făcu semn să se apropie: Hai, nerodule, să ţi-o şoptesc la ureche.

James porni spre ea, dar la jumătatea distanţei se opri încruntat şi căzu pe gânduri. Se mai gândi puţin.

— Cordier, e cam târziu să faci pe deşteptul, râse ea.

— Mă gândesc.

— Să nu te doară capul. Deja m-am ocupat eu cu asta, *mi-o caro.* Tot ce ai de făcut…

— Nu-mi spune, o întrerupse el. Nu-mi spune.

*

Francesca ar fi vrut să-l strângă de gât. Abia aşteptase să-l atragă spre canapea şi să-l tortureze, şoptindu-i vorbe dulci la ureche şi stârnindu-i o dorinţă nebună. Abia aşteptase să-i administreze o pedeapsă cruntă pentru că o făcuse să se îndrăgostească de el.

— Asta e picătura care a umplut paharul, izbucni ea ridicându-se şi pornind hotărâtă spre uşă.

Îi auzi paşii în urma ei.

— *Va via!* se răsti ea fără să se întoarcă. Du-te. *Vai all’inferno!*

— Acolo îmi spune şi mama c-o să ajung, rosti vocea

lui Don Carlo din spatele ei. Dar toate la timpul lor, frumoaso. Nu prea curând, sper. Te implor, nu mă face să mă grăbesc spre locul osândei, unde mă aşteaptă dracii să-mi înţepe fundul cu furcile lor ascuţite. Am nişte treburi importante deocamdată. Ajungând în dreptul ei, adăugă: Am întocmit un plan de o isteţime neîntrecută.

— Nu-mi pasă.

— Nu fi aşa de supărăcioasă, zise el, redevenind Cordier, englezul provocator şi arogant.

— Ceea ce trebuie să fac este să mă ţin departe de tine, spuse Francesca.

— Vrei să fii în siguranţă. Tatăl... Luându-şi seama, aruncă o privire spre *portego* în căutarea vreunui servitor care să tragă cu urechea, apoi continuă aproape în şoaptă: De Magny a spus că lucrul care te preocupă cel mai mult este siguranţa. N-o să fii în siguranţă câtă vreme femeia aia umblă liberă.

Inima ei o luă la galop.

— Nu încerca să mă sperii. O să fiu în siguranţă atunci când o să-i dai... articolele.

— Nu i le dau. Nu sunt în tabăra aceea. Şi nu-mi spune că nu-ţi pasă în ce tabără sunt sau că nu contează.

— N-o spun, dar o gândesc.

— Contează, să ştii. Ascultă-mă, te rog, Francesca.

Nu voia să-l asculte. Era mult prea convingător, iar ea îl dorea mult prea mult. În repetate rânduri o făcuse să acţioneze pătimaş, să încalce regulile pe care le învăţase cu atâta suferinţă. Văzu marea boltă de marmură din capul scării, la numai câţiva metri. Ar fi putut să coboare în fugă în *androna,* să iasă în curte şi să dispară rapid în labirintul străduţelor veneţiene... unde era sigură că avea să se piardă şi, cu norocul ei, să cadă drept în mâinile unei bande de ticăloşi.

Cealaltă direcţie, spre canal, era probabil mai sigură, dar trebuia să aştepte până i se pregătea o gondolă. Cam asta era cu ieşirile dramatice şi cu planurile de fugă.

Se opri sub boltă şi se uită la chipul lui arătos şi necinstit.

— Crezi că nu înţeleg. Să ştii că înţeleg foarte bine, îi spuse el. Eşti supărată pe Anglia. Parlamentul e cel care acordă divorţurile, şi toţi bărbaţii aceia, legiuitorii ţării, te-au tratat de parcă ai fi fost Târfa Babilonului. Ţi-au distrus numele şi viaţa. De ce ai vrea să salvezi o asemenea ocârmuire? De ce să-l opreşti pe Elphick? De ce să nu-i laşi să aibă conducătorul pe care îl merită?

Francesca ridică privirea spre figurile sculptate care împodobeau tavanul bolţii: Neptun pe o marte învolburată, având în jur creaturi fantastice. Lăsase marea învolburată în urmă atunci când părăsise Anglia, sau aşa îşi închipuise. De fapt, necazurile o urmăriseră şi într-un final o ajunseseră.

— Eu m-aş fi exprimat altfel, dar asta e ideea, răspunse ea peste câteva clipe.

— Totuşi, ştii cât de mult contează. Ai ştiut întotdeauna. De asta ai păstrat… articolele. Dacă n-ar fi contat, le-ai fi distrus de mult. Dar le-ai ascuns, deşi erai conştientă că într-o bună zi ţi-ar putea pune viaţa în pericol.

— Am hotărât că acum sunt prea periculoase, spuse Francesca. Am hotărât că nu merită riscul şi neplăcerile. De ce să-mi pun gâtul pe butuc pentru Anglia, pentru guvernământul ei şi pentru bărbaţii aceia îngrozitori?

— Era un moment prost, zise James. După cum sublinia ta… de Magny, Napoleon evadase de pe Elba. Clasele conducătoare erau deja pline de teamă şi de ură. Le îngrijora posibilitatea ca el să se întoarcă şi să-i înlăture de la putere cu ajutorul nemulţumiţilor de acasă. După cum ţii minte fără îndoială, Teroarea era vie în minţile oamenilor. Domnilor din Parlament le-a venit foarte uşor să-şi imagineze soţiile şi copiii sub lama ghilotinei.

— Dar eu nu puneam la cale o revoluţie! Avusesem o relaţie amoroasă! Una! Soţul meu a avut zeci. Avea o amantă înainte să ne căsătorim şi a păstrat-o pe timpul căsniciei noastre, ba o are şi acum – şi nimeni nu-l condamnă în vreun fel!

— Nu spun că încercai să răstorni regimul. Spun că oamenii ăştia erau într-o stare de spirit care i-a permis lui

Elphick să-şi atingă scopurile. Un scandal uriaş, o femeie depravată – a orientat teama şi ura tuturor spre tine, o ţintă clară. Cu tine se puteau descurca. Napoleon şi tulburările politice erau o chestiune mult mai spinoasă. Problema ta era simplă. Tu reprezentai o diversiune, nu ţi-ai dat seama? În timp ce toate privirile erau concentrate asupra ta, nimeni n-a observat ce făcea Elphick în culise. De acord, s-au purtat urât. N-a fost nici prima, nici ultima dată când au făcut-o. Dar au greşit, şi ştiu că în cazul tău vor încerca să-şi repare greşeala dacă le dai o şansă.

Francesca nu voia să-i înţeleagă pe oamenii care o înjosiseră şi-o supuseseră unei umilinţe teribile. Dar până atunci nu luase în calcul contextul. Nu însemna că-i ura mai puţin, dar le putea înţelege comportamentul într-o oarecare măsură.

— Nu-i împiedic în niciun fel să-şi îndrepte greşeala, spuse ea într-un târziu. Dacă eşti cine pretinzi că eşti, dacă eşti de partea bună a cauzei…

— Nu „dacă”, o întrerupse el. Vreau să *ştii,* fără cea mai mică îndoială. Nu peste şase sau douăsprezece luni, sau când vom reuşi să descâlcim toată povestea asta, ci *acum.* După o scurtă pauză adăugă: Şi am o idee despre cum am putea proceda.

Francesca se uită la Neptun, apoi la Minerva, zeiţa înţelepciunii, care stătea de pază la bolta următoare. Se putea oare ca o femeie să dea dovadă de înţelepciune în privinţa bărbaţilor? Probabil că nu, altfel specia n-ar fi supravieţuit.

— Eşti îngrozitor de enervant. După tot timpul ăsta, am hotărât în sfârşit să scap de blestematele alea de scrisori. Acum sunt disperată să mă descotorosesc de ele, şi tu nu vrei să le iei.

— O să le iau, dar nu azi. Până lămuresc eu lucrurile, e mai bine să rămână acolo unde sunt.

— Şi eu ar trebui să stau cu mâinile în sân câtă vreme tu îţi pui în aplicare planul cel şiret? Ar trebui să aştept neputincioasă, neştiind cum şi când o să lovească data viitoare ticăloasa de Fazi?

— Are nevoie să se regrupeze, spuse el. Are nevoie de întăriri. Asta ne lasă la dispoziţie cam o săptămână. Dar îţi promit că n-o să te ţin atât de mult. O zi sau două, atât.

— Foarte bine, oftă ea, ştiind că nu avea de ales. Rezolvă toate problemele. Până una, alta, eu mă duc acasă. Nu mai suport să-l văd pe la... pe de Magny. Cât despre tine, dacă ai un pic de minte, fereşte-te din calea mea dacă n-ai vreo veste care să-mi merite atenţia.

*

A doua zi, James se duse la Palatul Ducal să discute cu contele Goetz, căruia nu i se risipiseră încă toate bănuielile.

— L-am interogat stăruitor pe acel Piero, îi spuse el lui James. Fireşte, îl suspectam că ne-a minţit, chiar şi pe tine, în privinţa motivaţiilor sale. Dialectul acela înfiorător! Femeia pe nume Fazi e din sud, din câte am aflat. Nu e o coincidenţă că amândoi au venit la Veneţia în acelaşi timp. Dar Piero pretinde că n-a auzit niciodată de ea. Nu renunţă la povestea lui nici în ruptul capului, ca un câine care nu vrea să-şi lase osul. Ştiu că minte, dar ce pot să fac? Să-l atârn în lanţuri de degetele mari? Atunci se va găsi careva să ne acuze de brutalitate şi să ţină discursuri la colţ de stradă prin care să agite mulţimea. Uite-aşa ne vom trezi cu o răscoală. Oamenii ăştia sunt foarte încăpăţânaţi şi iuţi din fire.

— Nu cred că e încăpăţânat, zise James. Mai curând este înspăimântat.

Goetz îl privi lung câteva clipe.

— Şi care este diferenţa din punctul nostru de vedere? Oricum ar fi, nu ne spune nimic.

Chiar dacă Piero le-ar fi spus ceva, ar fi înţeles doar un cuvânt din douăzeci, în cel mai bun caz.

— Nu vrei să mă laşi pe mine să încerc? întrebă James.

— Nici gând, îi replică ferm Goetz.

*

Peste două ore, James se întoarse la Palatul Ducal, de data asta împreună cu prinţul Lurenze.

Deşi îi aruncă o privire ostilă lui James, Goetz îi primi cu o politeţe desăvârşită, dornic să afle ce putea face pentru Înălţimea Sa.

În mod cert, sângele regal îţi aducea unele avantaje.

— Explică-mi, te rog, de ce domnului Cordier nu i se permite să încerce acolo unde dumneata ai eşuat, respectiv să obţină informaţii care ar putea să împiedice vătămarea doamnei Bonnard, spuse prinţul de Gilenia.

Goetz începu să recite paragrafele din regulament referitoare la prizonieri şi vizitatorii străini, însă Lurenze ridică mâna ca să-l oprească.

— Explică-mi, rogu-te, ce prevedere îngăduie ca viaţa unei doamne să fie pusă în pericol, în loc să se facă tot posibilul pentru a o proteja şi a-i prinde pe potenţialii agresori?

Cu fălcile încleştate, Goetz îşi plecă privirea spre biroul său imaculat. Nu era greu de ghicit la ce se gândea.

Austriecii erau consideraţi stăpânitorii Italiei de nord, dar, desigur, era o ocârmuire dual㠄 austro-ungară. Goetz ştia la fel de bine ca James că o anumită doamnă de origine maghiară, cu sânge albastru, fusese propusă pentru a-i deveni soţie prinţului.

Guvernatorul Veneţiei ar fi dat dovadă de prea puţină înţelepciune dacă şi-ar fi asumat riscul de a-l ofensa pe prinţul moştenitor de Gilenia, mai ales într-o chestiune atât de neînsemnată: i se cerea doar să-i permită unuia dintre prietenii englezi ai prinţului să discute câteva minute între patru ochi cu un prizonier.

După un moment de reflecţie, contele hotărî că nu interpretase corect regulamentul.

— Vă puteţi încerca norocul cu el, domnule Cordier. Dar vă rog să-mi promiteţi, pe cuvânt de gentleman, că-mi veţi comunica tot ce vă va spune.

— Desigur, spuse James.

Gentleman sau nu, minţise înainte şi avea s-o facă din nou. Nu că ar fi avut neapărată nevoie să mintă. La urma urmei, Goetz nu specificase *când* îi aştepta raportul.

*

James mai fusese la Palatul Ducal. La ultima vizită, când guvernatorul îl tratase cu mai multă amabilitate, îi oferise un tur al clădirii. Totuşi, nu ajunseseră până la aripa închisorii. Atunci, Piero fusese scos din celulă pentru interogatoriu.

De data asta, James considera că era mai bine să meargă el la Piero.

Lurenze insistă să-l însoţească, pentru eventualitatea în care ar fi întâmpinat probleme.

— Nu-mi place cum se poartă guvernatorul cu tine, spuse prinţul când îl părăsiră pe Goetz, lăsându-l profund nemulţumit. Pare neprietenos. Dacă sunt în preajmă, n-o să poată născoci vreo prevedere în virtutea căruia să te arunce şi pe tine în temniţă.

Măcar exista cineva care să aibă încredere în el, se gândi James. Culmea, era un rival. Sau poate că nu – adversitatea dintre ei nu mai era la fel de înverşunată ca înainte.

James umblase prin toată Veneţia în căutarea lui Lurenze, şi în cele din urmă dăduse peste el în drum spre *palazzo-ul* lui de Magny. În gondola înălţimii Sale se afla şi Giulietta. Păreau destul de intimi, deşi Giulietta insista să i se adreseze prinţului în cel mai ridicol mod cu putinţă: „Minunăţia ta celestă”, „Strălucirea ta radioasă”, „Magnifică maiestate” şi alte apelative de acest fel, pe care Lurenze le îndura cu o expresie impasibilă.

Chipul său absurd de frumos era solemn acum, când urmau un străjer spre celula lui Piero.

Drumul de la Palatul Ducal la lemniţă nu era menit să ridice moralul celor care îl străbăteau. James şi prinţul trecură printr-un pasaj îngust, denivelat şi întunecos care ducea la Puntea Suspinelor. Din afară, podul arcuit era

superb. Pe dinăuntru era sinistru, ceea ce explica denumirea construcţiei. De-a lungul său se întindeau două coridoare. Două ferestre cu zăbrele groase abia dacă le luminau calea. Străjerul, care purta o feştilă, îi conduse pe James şi pe Lurenze prin culoarele înguste şi apoi pe scări, spre carcerele cunoscute drept *pozzi,* puţuri.

Obişnuit cu rolul de ghid şi probabil deprins să-i conducă pe vizitatori acolo, bărbatul nu contenea să sporovăie cu voioşie. Le spuse că erau optsprezece celule, aşezate în şiruri suprapuse. Aveau între trei-patru metri lungime şi şase-şapte metri lăţime, un tavan boltit şi o mică deschizătură în faţă. Rândul cel mai de jos era la nivelul apei din canal.

Temnicerul arătă spre micile adâncituri din zid. Acestea, h înştiinţă el, susţineau barele de care erau atârnaţi cei osândiţi la moarte prin spânzurătoare ori strangulare. Le atrase atenţia spre alte adâncituri, înnegrite de fum. Acolo îşi puneau călăii opaiţele, astfel încât să vadă ce făceau. Plin de încântare, le explică rolul unor găuri din pardoseală. Atunci când criminalii erau tăiaţi în bucăţi, le spuse, sângele se scurgea în canal prin găurile respective. Arătă o uşă prin care leşurile erau aruncate în bărcile ce urmau să le transporte într-un loc neştiut.

— Mi s-a spus că asta e închisoarea modernă, zise Lurenze. Se cheamă Prigioni Nuove, Noile temniţe.

— Era modernă acum două sute de ani, când a fost construită, spuse James.

— E o barbarie! izbucni prinţul.

— Am văzut altele şi mai rele, zise James.

Fusese închis în unele şi mai rele.

În cele din urmă ajunseră la celula în care Piero fusese lăsat să chibzuiască la păcatele sale şi la cât de convenabil ar fi fost pentru el să le spună celor care îl capturaseră ce voiau să ştie. Stătea pe întuneric. Atunci când temnicerul descuie uşa, duhoarea care se revărsă pe coridor li se păru copleşitoare vizitatorilor.

Lurenze se dădu înapoi abia ţinându-se de picioare.

— E abominabil!

— Nu e nevoie să intri, îi spuse James. O să fie o atmosferă destul de încordată.

— Nu, vin, îi replică Lurenze. Am nevoie doar de un moment. Îşi îndreptă umerii şi, peste câteva clipe, rosti: Sunt gata.

O fi fost el un prinţ trăit în puf, dar avea un caracter de oţel.

Totuşi, trebuia să termine repede, se gândi James. Curajos sau nu, Lurenze nu era obişnuit cu asta, şi era foarte probabil să leşine ori să vomite. Nu aşa aveau să-i trezească prizonierului frica şi respectul.

— Foarte bine, Înălţimea Ta, spuse el într-un final. Îşi coborî vocea şi adăugă în engleză: în primul rând, te sfătuiesc să stai aproape de uşă. O să poţi respira nişte aer, aşa cum e, dinspre coridor, prin ferestruică. În al doilea rând, trebuie să-mi promiţi că n-o să iei cuvântul decât dacă eşti întrebat, şi atunci o să-mi urmezi indicaţiile. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Desigur, răspunse Lurenze.

James îl informă pe temnicer că erau gata. Bărbatul aprinse felinarul de pe coridor şi-i dădu lui James feştila. James intră în celulă, urmat de Lurenze.

Uşa se închise cu zgomot în spatele lor.

*

Piero era posomorât. Săptămâna cât stătuse închis îl transformase într-un amărât fără vlagă. Nici măcar vederea lui James nu-i aduse pe chip mai mult de o strâmbătură. Era ghemuit într-un colţ, holbându-se la picioarele lui goale şi îngrozitor de murdare.

Lurenze se postă lângă uşă, după cum fusese instruit. James se întrebă cât mai avea până să leşine, căci duhoarea era de nesuportat.

„N-am timp de pierdut”, se gândi el.

Trecu la subiect fără ocolişuri. Într-o italiană lentă şi simplă, spuse:

— O căutăm pe Marta Fazi.

Deşi vorbea un dialect cu neputinţă de înţeles, Piero înţelegea limba celor educaţi – sau, oricum, destul cât să se descurce.

— N-am auzit niciodată numele ăsta.

— Păcat, zise James, pentru că am ceva ce-şi doreşte foarte mult doamna asta. Ceva ce avea doamna englezoaică. Nu giuvaiere. Nişte hârtii.

Piero nu răspunse, dar postura îi deveni rigidă.

— Ştiu că Marta Fazi vrea hârtiile astea, continuă James. Pot să i le vând ei sau pot să le vând celeilalte tabere.

— Pentru mine nu înseamnă nimic, mormăi Piero.

— Ba eu cred că da. Dacă n-o găsesc, o să le vând altcuiva. Când o să afle că ai avut posibilitatea s-o ajuţi să le obţină şi n-ai făcut nimic…

Deloc în largul lui, Piero îşi schimbă poziţia.

— Dacă prinde de veste că ai dat greş, n-o să fie deloc mulţumită de tine, adăugă James. Neprimind răspuns, stărui: Nu sunt sigur că eşti la adăpost de mânia ei, nici măcar aici.

Bărbatul nu vorbi, dar ceva se schimbă. Teama lui era palpabilă. James hotărî să mai strângă puţin şurubul:

— Foarte bine. Zici că nu ştii nimic. Poate că n-o cunoşti, după cum ai spus. În cazul ăsta, e nedrept să fii închis. O să aranjez să ţi se dea drumul.

Îl auzi pe Lurenze icnind şi întoarse privirea spre el, după cum făcu şi Piero. Dar prinţul, spre lauda lui, nu spuse nimic. Sau poate că nu îndrăznea să deschidă gura de teamă să nu vomite.

Ochii lui Piero se îndreptară iarăşi asupra lui James. Expresia ursuză dispăruse, iar spaima îi ieşea din fiecare por al feţei.

— N-o să-mi dea drumul, spuse el.

— Ba sigur c-o să-ţi dea drumul, îi replică James vesel. Nu-ţi face griji. Pur şi simplu o să le spun că, privindu-te mai atent, mi-am dat seama că am făcut o greşeală şi că nu eşti dumneata omul care a atacat-o pe doamna englezoaică.

— Nu-ţi spun nimic. Nu ştiu nimic.

În mod clar, se temea de Marta. Se temea prea tare ca să spună ce ştia.

— Asta e supărător, zise James. M-am săturat de cocina asta infectă şi m-am săturat de tine. Am încercat să fiu rezonabil, dar n-am primit un răspuns pe măsură din partea ta. Prin urmare, iată ce-o să fac. O să dau sfoară-n ţară că ai trădat-o pe Marta Fazi şi că, drept răsplată pentru această trădare, ai fost eliberat. Se uită iar la Lurenze. Nu putea fi sigur în lumina aceea slabă, dar prinţul părea să se fi înverzit la faţă. Excelenţă, îi spuse. Acceptaţi să vă folosiţi influenţa ca să aranjaţi eliberarea acestui om?

— Desigur, bolborosi prinţul.

— N-o să spun nimic, repetă încăpăţânat Piero. Nu ştiu nimic.

De frică, vocea i se ascuţise.

— Zvonurile circulă cu iuţeala gândului prin Veneţia, spuse James. Dacă Marta Fazi e aici, o să afle vestea mâine pe vremea asta, dacă nu chiar mai devreme. Eu aş putea să te eliberez în două sau trei zile. Poate că vei reuşi să fugi înainte să te găsească ea. Sau poate c-o să te aştepte la ieşirea din temniţă. Sau poate că nişte tipi simpatici o să te invite să-ţi dea de băut. Sau poate că n-o să fie atât de simpatici. Poate c-o să te ducă undeva, şi nu ca să-ţi dea de băut. Ce părere ai, amice?

— Eşti diavolul în carne şi oase, mârâi Piero. Dar şi cea despre care vorbeşti – şi ea e o făptură venită drept din iad!

— Nu vreau decât să-i transmiţi un mesaj.

Se lăsă tăcerea cât timp Piero cumpăni situaţia.

— Asta aş face, spuse el în cele din urmă. Dar scoate-l de aici pe ăla înainte să verse pe mine.

Capitolul 16

Iubi cuminte poate oarecine?[17]

17 Byron, *op. cit.,* p. 44 (n.tr.)

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

Ca răspuns la mesajul lui James – nu mult după discuţia lui cu Piero doamna Bonnard acceptă să-l primească a doua zi de dimineaţă. Vineri, la ora zece.

Primul lucru pe care îl observă el când intră în salonaşul infestat de *putti* fu paloarea ei. Nu părea să fi dormit suficient. Sau poate că rochia o făcea să pară atât de trasă la faţă. Albă, cu guler înalt, era împodobită doar cu o broderie fină verde-pal. Doamna Bonnard nu purta bijuterii, iar pe cap avea o eşarfă înnodată artistic. Alte femei purtau bonete dimineaţa, dar era de neconceput ca Francesca Bonnard să se acopere cu o bonetă, oricâte dantele şi panglicuţe ar fi avut aceasta.

Pe de altă parte, nici rochia nu era în stilul ei. Ar fi putut să aparţină unei şcolăriţe nevinovate. În mod clar, contrasta frapant cu femeia care o purta: ochii exotici, gura ce promitea păcate şi silueta voluptuoasă. Efectul era uimitor… şi ispititor deopotrivă.

— Credeam că nu te dai jos din pat înainte de amiază, spuse James, fără să piardă vremea cu saluturi politicoase.

— N-o fac, dar sunt disperată să scap de povestea asta.

— Draga mea! James traversă încăperea şi-i luă mâinile în ale lui. Sunt un ticălos. Ar fi trebuit să-ţi trimit vorbă ieri şi să-ţi dau de ştire cum merg lucrurile. Dar nu sunt obişnuit să… să…

— Să-i dai seamă unei femei cu privire la treburile tale?

Francesca zâmbi, părând sincer amuzată. Oare James putea spera la iertare?

— Nu de când mă întreba mama ce-am făcut, zâmbi el.

— Când aveai opt ani?

— Optsprezece. Douăzeci şi opt. De câte ori mă vede, se aşteaptă să primească un raport amănunţit.

Francesca îşi înclină capul într-o parte şi-i studie

chipul.

— Aş pune rămăşag că primeşte raportul acela.

— Mă tem de mama, spuse el. Aşa cum ar trebui să se teamă orice bărbat de mama lui.

— Eşti îngrozitor. Vrei să mă farmeci chiar şi atunci când abia dacă-mi pot ţine ochii deschişi. Mă enervează la culme să mă trezesc atât de devreme!

— Ai putea să te întorci în pat, îi sugeră el.

— Visează tu mult şi bine. Ai nevoie de mult mai mult decât farmecul ăsta ca să obţii aşa ceva.

Îşi trase mâinile dintr-ale lui şi se îndepărtă. Abia atunci, pe când o privea, James observă ciudăţenia din încăpere.

Nu c-ar fi fost greu de observat: o scară înaltă, plasată în colţul îndepărtat. N-o văzuse până atunci pentru că venise cu gândul la Francesca, iar aceasta îi acaparase toate simţurile.

Acum o urmări cum lua un obiect îngust de pe măsuţa de lângă scară. Se apropie de ea şi privi lung obiectul respectiv.

— Un cuţitaş de corespondenţă?

— L-ai identificat corect, replică ea.

James se uită la cuţitaş, apoi la scară, apoi la tavanul decorat cu *putti.* În cele din urmă, privirea lui se fixă asupra ochilor ei verzi, în care licărea amuzamentul.

— Am căutat acolo, spuse el. Şi n-a fost treabă uşoară. Sunt atâtea figurine de ipsos, nu doar aici, ci prin toată casa. M-am gândit că ai pus scrisorile între picioarele uneia dintre doamnele plinuţe care ţin în colţuri draperiile de stuc. Din punctul tău de vedere, asta ar fi o glumă perfectă. Dar nu le-am găsit nici acolo, nici în altă parte.

— Ştiu, zise ea. Ştiam c-o să cauţi. Şi ştiam că n-o să le găseşti. Dar nu eşti foarte departe de adevăr. Haide, ţine-mi scara.

— Să-ţi ţin scara? Ai înnebunit? Nu te urci acolo.

Se întoarse spre el şi-l scrută cu privirea severă pe care o foloseşte o femeie atunci când nu vrea să-l plesnească pe bărbatul care ar merita din plin un

asemenea tratament.

— O dată, o singură dată, spuse ea exagerându-şi răbdarea. Aş vrea să fac ceva fără să mă cert cu tine.

— Faci ce vrei tot timpul, îi aminti el. O faci înainte ca eu sau altcineva să avem ocazia să ne certăm cu tine. Sari în canale, de pildă.

— N-o să sar de pe scară. Singurul mod în care ar fi amuzant ar fi dacă aş cădea peste tine şi ţi-aş sparge capul, dar presupun că e prea tare ca să se spargă. Îmi ţii scara sau nu?

— Cine ţi-a ţinut-o prima oară?

— Nimeni. Ultimul lucru pe care îl voiam era să am martori. Am făcut-o într-o noapte, când majoritatea servitorilor erau plecaţi la un festival. Am tras aici câteva mese mai grele ca să proptesc scara. Azi ar fi trebuit să mă apuc de treabă mai devreme, dar m-am gândit că ţi-ar plăcea să te uiţi sub fusta mea.

Tavanul era înalt, iar scara, îngrijorător de lungă. Totuşi, ea era încăpăţânată şi el era bărbat.

— Păi, dacă pui problema în felul ăsta…

*

James rezistă bărbăteşte tentaţiei de a-i linge gleznele superbe atunci când îi ajunseră în dreptul ochilor, mulţumindu-se să le contemple. I le admiră pe toată lungimea lăsată vederii – nu foarte mare, pentru că rochia şi juponul îi acopereau picioarele în cel mai provocator mod cu putinţă.

În curând, deveni fascinat de modul în care Francesca introducea cuţitaşul într-o îmbinare a elementelor de ipsos. După cum recunoscuse ea însăşi, o judecase corect – cu siguranţă, îi intuise bine simţul umorului. Nu ascunsese pachetul între picioarele doamnei trupeşe din colţ, ci în apropiere, unde picioarele şi fesele unui amoraş ieşeau în relief din mulura cu formă de draperie.

În timp ce bucăţi mai mari şi mai mici de stuc îi cădeau pe creştet, se întrebă de ce nu se gândise niciodată

la asta: să vâre pachetul de scrisori într-o adâncitură şi să acopere totul cu ipsos. Era nevoie doar de un strat subţire şi de puţină pricepere ca să nu lase urme. Un artist – autorul lucrării, de pildă – ar fi observat, însă chiar şi un ochi ager ca al lui James putea foarte uşor să treacă modificarea cu vederea. Pachetul ar fi părut doar un pliu al draperiei printre multe altele, pe când el căuta scrisori, foi de hârtie.

— Nu te teme că ar fi suferit stricăciuni, îi spuse ea în timp ce-şi continua munca migăloasă. Am avut grijă. Le-am învelit în pânză cerată ca să le protejez de ipsosul ud, apoi pe deasupra am pus nişte stofă groasă, astfel încât ipsosul să prindă cum trebuie. Aşa, pachetul era mai rotunjit şi semăna cu celelalte falduri ale draperiei.

— Citisem că marile curtezane ale Veneţiei erau extrem de bine talentate şi au talente multiple, zise el. Totuşi, habar n-aveam că învăţau şi să facă muluri din ipsos.

— Erau blonde, ştiai asta? Cred că blondul roşcat era culoarea la modă. Cele care n-o aveau din naştere îşi decolorau părul prin metode destul de sinistre.

— Îmi place părul tău exact aşa cum e, spuse James. Dar frumuseţile acelea lucrau în ipsos?

— Ar fi putut, da. O mulţime de doamne englezoaice o fac, în orice caz. Învăţăm la şcoală, la orele de arte plastice. Lipim scoici şi altele asemenea pe pereţii sălilor de joacă, decorăm grotele făcute de mâna omului. Facem mulaje ale mâinilor noastre. Măşti.

Alte bucăţi albe căzură din tavan. Francesca se întinse după fesele băieţelului şi scoase un pachet rotunjit, după care coborî repede. Ochii îi străluceau, iar faţa îi era îmbujorată.

James se dădu din cale când ea sări de pe ultima treaptă şi-şi puse deoparte cuţitaşul.

— Iată, îi spuse triumfătoare dându-i pachetul, pe care mai erau încă lipite bucăţi de ipsos.

James se uită lung la obiectul din mâna lui. După atâta timp, după atâtea necazuri, îl obţinuse în sfârşit. Dacă

ar fi trebuit să-l caute din nou, tot n-ar fi dat de el.

Ridică privirea spre tavan şi cercetă funduleţul şi picioruşele băieţelului. Doar câteva ciobituri fine sugerau că acolo mai fusese ceva. Chiar şi aşa, cine s-ar fi gândit? Mulura era veche de peste o sută de ani şi avea crăpături şi reparaţii în diverse locuri.

— Singurul lucru care mă îngrijora cu adevărat era posibilitatea unui incendiu care să distrugă întreaga casă, mărturisi ea. De asta am intrat în panică noaptea trecută. Cum el se mulţumi să încuviinţeze din cap, Francesca adăugă: Ce-i? În fine am reuşit să te şochez?

Privirea lui coborî ca s-o întâlnească pe a ei. În ochii verzi văzu triumful, văzu şi râsul… şi stafia.

— Numai tu ţi-ai putea face ascunzătoare din fundul unui băieţel. Ai un simţ al umorului ieşit din comun.

— Într-adevăr, zâmbi ea, apoi îl expedie cu o fluturare a mâinii: Haide, pleacă şi fă ce ai de făcut.

James rămase pe loc, holbându-se la pachetul din mâna lui, apoi la ea, în rochia ei de şcolăriţă, care izbutea cumva să-i dea un aer exotic şi seducător.

Se gândi cât de deşteaptă fusese, cum reuşise să-şi păcălească soţul cel prefăcut şi pe cei mai buni agenţi ai Angliei. Se gândi cât de curajoasă era – de un curaj prostesc, aşa cum este necesar uneori. Se gândi la ruşinea şi nefericirea pe care le îndurase şi cum transformase decăderea în triumf.

Îşi aminti cum se simţise atunci când sosise la Veneţia: epuizat, deopotrivă trupeşte şi sufleteşte, şi stăpânit de un dezgust teribil. Nici nu mai ştia cine era bărbatul acela. Datorită ei.

Pentru că se îndrăgostise, prosteşte, fără leac şi fără speranţă.

Dar dacă i-ar fi spus-o, ea nu l-ar fi crezut, şi n-o putea condamna pentru asta. Prin urmare, îi zise în schimb:

— Chestia asta pe care trebuie s-o fac… mă întreb dacă n-ai vrea să mă ajuţi.

Francesca îi studie chipul câteva momente.

— E o insinuare cumva? Iartă-mă dacă nu pricep, dar

m-am trezit mult prea devreme.

— Nu e nicio insinuare. Ţi-am spus că am un plan, dar nu ţi-am dezvăluit amănuntele. Ţi-ar plăcea să fii complicea mea?

Faţa ei se lumină, aşa cum se întâmplase prima oară, atunci când el fusese Don Carlo şi ea începuse să vorbească despre Byron.

— Cordier, ăsta e primul semn de inteligenţă pe care îl arăţi pe ziua de azi.

— Să înţeleg că răspunsul e „da”? o întrebă el.

Se aruncă asupra lui cu atâta forţă, încât James scăpă pachetul din mână. Nu-i păsa. Francesca îi trase capul în jos şi-l sărută cu tot atâta forţă. Nu-l deranja nici asta. O cuprinse în braţe şi-o sărută cu aceeaşi energie, sperând că nu făcuse cea mai mare greşeală din viaţa lui.

În noaptea aceea

Nu era greu să te ascunzi la Veneţia dacă erai deştept, ştiai unde să te duci şi îţi făceai prieteni cu uşurinţă. Din păcate, Piero nu se afla în această situaţie.

N-ar fi sfârşit în *pozzi* dacă n-ar fi încercat să fure o gondolă. Nu-şi dăduse seama de câtă pricepere era nevoie ca să manevrezi acel tip de ambarcaţiune. Nu ştiuse cât de posesivi erau gondolierii cu bărcile alea de tot râsul.

Marta Fazi ar fi trebuit să-i spună. Spre deosebire de el, călătorise mult, mai ales în timpul războiului, şi mai fusese la Veneţia. Avea bani şi o cameră confortabilă într-o casă din apropierea Podului Rialto.

Când Piero apăru la uşa ei, îl primi ca pe un fiu rătăcitor.

Deşi nu era cel mai profund gânditor de pe lume, ştia că nu trebuia să-i ia bucuria drept bună. Dar ştia şi că ducea lipsă de oameni, pentru că cei care o urmăriseră pe englezoaică în ajun fuseseră prinşi. Dacă Marta nu făcea o criză de nervi, avea şanse să se ţină departe de cuţitul ei.

Era aşezată la o măsuţă din camera strâmtă, dar

confortabilă. Alături mai erau două scaune, pe jos se vedea o carpetă, iar în micul şemineu ardea focul. Piero ştia că era obişnuită cu o ambianţă mai grandioasă, dar, cum pe vremuri trăise pe stradă, se putea adapta cu uşurinţă în orice condiţii.

Acum sorbea vin dintr-un pahar elegant. Când o cunoscuse Piero, bea direct din sticlă. Nu-i oferi şi lui de băut, dar nici nu luă cuţitul aşezat pe masă lângă sticlă. Îl ascultă cu răbdare cât timp el îi explică de ce-l eliberase guvernatorul.

— E din cauza doamnei englezoaice, spuse Piero. Se teme de tine.

— De ce? Nu mă cunoaşte. N-ai fi atât de idiot încât să-i pomeneşti despre mine englezoaicei sau oricui altcuiva.

Bărbatul clătină din cap.

— Mi-au spus numele tău – unul dintre străini a făcut-o, în prima seară. Apoi, şi guvernatorul ţi-a rostit numele. Dar, de fiecare dată, le-am zis că habar n-am. Numai seara asta, când mi-au spus ce vor de la mine, le-am zis c-o să încerc să-ţi transmit mesajul.

Marta se uită la cuţit, a cărui lamă strălucea în lumina lămpii.

— Piero, sper că nu te-ai purtat iar ca un tâmpit.

— Unul a încercat să mă urmărească, dar am scăpat de el în mulţimea adunată în faţa unui teatru.

Nu adăugă şi că se rătăcise de câteva ori înainte şi după aceea.

— Şi mulţimea nu s-a risipit când te-ai apropiat? bombăni Marta. Duhneşti ca un peşte mort de zece zile.

— Îmi cer iertare pentru miros, dar n-am avut timp să mă spăl. Am venit cât de repede am putut. Când o să-ţi povestesc despre ce e vorba, o să judeci singură dacă am făcut bine sau nu. Cum ea aştepta continuarea, Piero spuse: Ştiu că vrei hârtiile doamnei ăsteia englezoaice. Unul dintre străini ştia şi el despre hârtiile cu pricina.

— Dacă n-ar fi ştiut, prietenul meu din Anglia nu m-ar fi rugat să-i fac acest mic serviciu, încuviinţă ea.

— Cei doi bărbaţi care au venit seara asta la mine nu voiau să-ţi dea ţie hârtiile. Dar doamna englezoaică se teme c-o s-o vânezi oriunde se duce. Şi-a convins prietenii să facă aşa cum spune ea. Prinţul, cel cu bucle blonde, este unul dintre prietenii ei.

— A, da, l-am văzut. E foarte drăguţ.

— El e cel care i-a lămurit să-mi dea drumul, spuse Piero. S-a certat cu celălalt – un tip brunet, mai înalt şi mai masiv. Ăla e primejdios. Ca să-mi treacă mai repede timpul, visam la felurile în care l-aş putea ucide.

— Bietul Piero! Timpul trece greu în temniţă, o ştiu prea bine.

L-ar fi lăsat să putrezească acolo ori să atârne în ştreang ori să fie decapitat pe invenţia aceea drăcească, ghilotina. Dar Piero ar fi făcut la fel dacă ea ar fi ajuns în *pozzi.* Fiecare trebuia să-şi păzească propria piele.

— Prinţului nu-i pasă ce vor alţii. Doamna e mai importantă, zice el. Nu vrea să mai aibă necazuri. Vrea ca tu să dispari. Spune că eşti o pacoste.

Marta scoase un hohot de râs.

— O pacoste? E adevărat. Însă n-aş fi o pacoste atât de mare dacă oamenii mei mi-ar respecta poruncile. Ar fi trebuit să avem hârtiile alea din prima seară. Dar nu, tu şi Bruno trebuia să vă jucaţi cu târfa, încheie ea ridicând paharul şi privindu-l pe deasupra marginii.

— Bruno a fost de vină, se apără Piero. El e cel care nu ţi-a urmat porunca.

— Şi tu ai fost destul de prost încât să te laşi prins. Încercând să fugi într-o gondolă furată. Ce fel de imbecil fură o gondolă?

Piero ridică din umeri în semn de neştiinţă.

— Asta se întâmplă când foloseşti unelte de proastă calitate, pufni ea. Am venit la Veneţia cu nişte nepricepuţi, nişte idioţi. De ce? Pentru că oamenii mei cei mai buni sunt fie în temniţă, fie schilozi. Totul din cauza ticălosului ăluia.

Piero aşteptă răbdător câtă vreme ea îşi declamă bine cunoscuta tiradă despre nemernicul înalt şi chipeş care o sedusese, îi furase smaraldele şi-i schilodise cei mai buni

oameni cu câteva luni în urmă la Roma.

— Nimic nu merge cum trebuie, se răsti Marta. Orăşelul ăsta tâmpit, cu mai mulţi şobolani decât oameni şi uliţe întortocheate. Ca să ajungi undeva trebuie să iei barca şi să-i asculţi pe veneţieni vorbind în dialectul lor de neînţeles. Ultima dată când am fost aici mi-am promis că n-o să revin. Totuşi… îşi umplu iarăşi paharul şi sorbi, apoi continuă: Am înfruntat situaţii mai grele pentru recompense mai mici. Dar de data asta… Se încruntă la Piero. Ce-mi oferă ca să dispar? Căţeaua îşi închipuie că-i de ajuns să mă mituiască?

— Hârtiile, spuse el. Hârtiile pe care le vrea prietenul tău din Anglia.

— Atât?

— Mi-au zis că englezoaica o să-ţi dea hârtiile ca să te facă să pleci.

— Nu cred. Adulmec o capcană – sau e doar mirosul tău?

Piero ridică iarăşi din umeri.

— Nu ştiu. Aşa mi-au zis. Cică doamna englezoaică ştie că n-o să ai încredere în ea. Prin urmare, îţi cere să alegi tu locul şi ora. Aşa poate dovedi că nu e vorba de vreo înşelătorie sau capcană. Oriunde îi spui să vină, la orice oră alegi tu, ea o să se înfiinţeze. Dar, cum se teme de tine, o să aibă cu ea un om care s-o protejeze.

— Pe cine anume?

— Cine ştie? Unul dintre iubiţii ei. Prinţul, de bună seamă. Îi stă la picioare ca un căţeluş.

Marta flutură sticla în direcţia lui.

— Hai să bei ceva până mă gândesc la toată povestea asta.

Piero găsi un pahar, îl umplu şi-l dădu pe gât, apoi îl umplu din nou.

După câteva minute, ea spuse:

— Ştiu ce-o să fac. E un anume risc, dar nimic nu e fără riscuri pe lume. Îl fixă cu privirea, iar el îşi puse paharul pe masă. Înţelegi cât valorează hârtiile alea, omuleţule?

— Sper că valorează mult, la câte necazuri ne-au

adus.

— Când prietenul meu din Anglia o să aibă hârtiile astea, nimic n-o să-i mai stea în cale. O să fie ca… da, ca un rege. Şi o să mă răsplătească regeşte, aşa cum a mai făcut-o. Dar de data asta o să mă poată înnobila. Pentru… cum îi zice? După o clipă de gândire, Marta urmă înveselită: A, da. Pentru servicii aduse Coroanei. Iar femeile – ca doamna englezoaică – o să-mi facă plecăciuni şi-o să mi se adreseze cu „Excelenţă”. Ah, ce-o să-mi mai placă s-o văd pe căţeaua englezoaică, pe nevastă-sa, plecându-se la picioarele mele! Umplu iarăşi cele două pahare, apoi spuse: Pentru asta merită s-o las să trăiască. Pe de altă parte, abia aştept să-i crestez puţin faţa.

Îşi luă cuţitul şi-l roti, urmărind cum se reflecta lumina lămpii în lama ascuţită.

Piero se grăbi să-şi pună jos paharul.

Marta îşi plimbă degetul peste latura plată a lamei.

— O să vedem, zise ea. O să vedem ce se întâmplă, nu?

— O să vedem? întrebă Piero privind nedumerit în jur.

— Tu şi cu mine, micuţule. Ea o să-şi aducă un om. O să-mi aduc şi eu un om: pe tine. Şi dacă e o capcană, dacă m-ai trădat… Zâmbind, spuse: Sunt iute ca fulgerul. Mă mişc repede şi nici nu vezi când înfig cuţitul. Roagă-te din tot sufletul să nu fi făcut iar o prostie, Piero!

În noaptea următoare

N-ar fi făcut nici picată cu ceară munca lui Cordier, hotărî Francesca. În primul rând, era prea mult de aşteptat. Ea nu era deprinsă să fie la cheremul cuiva, darămite la cheremul hoţilor şi ucigaşilor. Asta nu-i plăcea deloc.

Giulietta şi Lurenze li se alăturaseră la cină, dar după aceea prinţul trebuise să plece la un eveniment social. Deşi Giulietta se oferise să rămână, Cordier o încurajase să-i ţină companie prinţului.

— Mă îndoiesc c-o să se întâmple ceva seara asta, îi

spusese, şi ştiu că înălţimea Sa va suporta mai uşor plictisul recepţiei diplomatice dacă-i vei sta alături.

După ce primiră asigurări că aveau să fie înştiinţaţi de îndată ce apărea vreo schimbare, Lurenze şi Giulietta plecaseră cu o oră în urmă.

În prezent, Francesca şi Cordier erau în salonaşul privat de lângă budoarul ei. Ea încerca să-i scrie lordului Byron, dar îi era foarte greu să se concentreze în timp ce Cordier îi punea întrebări, se uita peste umărul ei şi-i sufla în ceafă.

La început, el stătuse lungit pe canapea, şi Francesca se gândise că, învăţat cum era să aştepte, avea să tragă un pui de somn. Dar, în momentul în care ea se apucase de scris, interesul lui se trezise.

Îşi puse jos condeiul şi-i spuse:

— Poate că ar trebui să aştepţi acasă la tine. Dacă vine un mesaj, îţi pot da de ştire în câteva minute.

— Aşa cum i-am zis lui Lurenze, mă îndoiesc că va veni un mesaj atât de repede. După toate probabilităţile, Fazi o să ne mai ţină pe ghimpi vreo două zile, până îşi aranjează plecarea. Are nevoie de timp şi ca să găsească locul cel mai bun pentru întâlnire.

Francesca se răsuci în scaun.

— Eşti atât de sigur c-o să accepte?

— O, da. Îi scrii regulat lui Byron?

Ea întoarse scrisoarea cu faţa în jos şi-o împinse la marginea biroului înţesat de hârtii, apoi îşi acoperi călimara.

— Nu atât de regulat pe cât mi-ar plăcea.

— Scuze, murmură el îndreptându-se de spate. Dar am spionajul în sânge. Pe lângă alte activităţi.

Îi adresă un zâmbet atât de plin de semnificaţii lubrice, încât Francesca fu tentată să-l apuce de eşarfă şi să-l sărute până leşina.

Ar fi fost o modalitate bună de a-şi trece timpul. Ar fi detensionat atmosfera, care era aproape insuportabilă.

Nu, probabil că n-ar fi reuşit. De fapt, Francesca era profund îngrijorată, deşi se străduia din răsputeri să pară la

fel de nonşalantă ca el.

— Ar trebui să înţelegi chestiunile astea mult mai bine decât mine, spuse ea. Dar dacă aş fi în locul Martei Fazi, aş sta ascunsă. Mi se pare greu de crezut că şi-ar asuma riscul spânzurătorii de dragul lui Elphick, indiferent cât o plăteşte. E greu de crezut că poate fi atât de disperată.

— E bandită, nu disperată[18], replică el. Au angajat-o pentru că ştiu ce-i poate pielea. Fazi nu renunţă niciodată. A încercat de trei ori să-ţi ia hârtiile alea, şi de trei ori a dat greş. Ăsta nu-i un motiv să capituleze. Acum, victoria e o chestiune de mândrie. După toate necazurile prin care a trecut, n-o să lase să-i scape ocazia asta, chiar dacă bănuieşte că poate fi o capcană.

— Ar trebui să fie proastă ca să nu bănuiască.

— E îndrăzneaţă şi ingenioasă, zise James. Trebuie să fie. Bărbaţilor nu le place să primească ordine de la o femeie. Dar ea a reuşit întotdeauna să aibă nişte ucigaşi la îndemână, care să facă treaba în locul ei.

— Nu şi de data asta, din câte ziceai.

— Nu prea are de unde. Cei care au încercat să te răpească sunt în temniţă. Bruno, prietenul lui Piero, e schilod. Mai rămâne Piero. Fazi are nevoie de timp ca să recruteze noi ucigaşi. În plus, nu înţelege dialectul veneţian. Lipsa ajutoarelor şi frustrarea ar putea s-o facă mai periculoasă. Pe de altă parte, o fac şi mai dornică să-şi asume riscuri. Cu cât mai repede răspunde, cu atât e mai puţin probabil să aibă alături pe altcineva în afară de Piero.

Dintr-odată, în ochii lui albaştri se citi preocuparea.

— Nu mai vrei să faci asta? Nu e prea târziu să te retragi. Pot să-l pun pe Zeggio să se deghizeze, lăsând impresia că eşti tu – aşa cum plănuisem iniţial.

Era tentată, trebuia s-o recunoască.

— Şi să vă las să-mi mai distrugeţi o rochie? Ba bine că nu.

Da, îi era frică, însă James o invitase să-i fie parteneră, iar asta îi făcea aproape la fel de multă plăcere

---

18 Joc de cuvinte: în engleză, cuvântul spaniol *desperado* are sensul de „bandit", „cuţitar". (n.tr.)

ca un colier de diamante.

Poate că era mai bine, dacă cineva ţinea să manifeste un sentimentalism romantic şi stupid faţă de înfruntarea cu o femeie disperată – sau *desperada.*

— Că veni vorba despre rochii, spuse el.

Deşi Francesca înţelesese că, foarte probabil, urma să-şi petreacă acea noapte aşteptând zadarnic un mesaj, nu-şi pusese o ţinută de casă, ci una obişnuită pentru ea, de seară. Purta o rochie albastră de crep şi un set de perle. Şi coafura îi era ornată cu perle.

Privirea lui albastră, cercetătoare coborî de la rochie până la picioarele încălţate cu conduri, apoi urcă spre perlele care îi înconjurau gâtul şi-i atârnau la urechi.

— Nu crezi că e cam mult pentru o întâlnire cu o ucigaşă?

— E seară, replică ea. În caz că trebuie să ies, vreau să fiu îmbrăcată aşa cum trebuie.

— Cum nu trebuie, vrei să spui. Dacă decolteul ţi-ar fi doar un pic mai jos, aş putea să văd dacă ai buricul împins înăuntru sau ieşit în afară.

— Nu ţii minte? se miră ea.

— E înăuntru.

Şi Francesca îşi aducea aminte, iar fierbinţeala îi cuprinse trupul în valuri ameţitoare. Dar nu era o fată naivă care să se lase descumpănită de nişte cuvinte, aşa că începu să-şi traseze conturul decolteului cu degetul arătător.

Privirea albastră ardea înăbuşit.

— Pe de altă parte, spuse el înclinându-şi capul, dacă decolteul acela e doar pentru plăcerea mea…

Chiar atunci, uşa se deschise şi Arnaldo intră cu tava de argint în mâini.

— Un băiat a adus asta, *signora.*

Cordier se îndreptă imediat. Orice urmă de dorinţă îi dispăru de pe chip, fiind înlocuită de o sobrietate alertă.

— Un golănaş murdar, continuă majordomul. Mi l-a dat şi a fugit.

Îi duse tava Francescăi, care luă biletul. Arnaldo făcu

o plecăciune şi ieşi din încăpere.

Ea despături foaia de hârtie cu degete tremurânde, oricât s-ar fi străduit să se controleze. Cordier îi atinse uşor mâna, iar asta fu de ajuns ca să-i potolească emoţiile.

— La unsprezece, seara asta, citi ea literele scrise cu mari eforturi, murdărite de pete de cerneală. San Giacomo di Rialto. Fără măşti.

*

Următoarele minute fură marcate de o agitaţie extraordinară. Mesajul sosise la scurt timp după ora zece, lăsându-le puţin timp de gândire, darămite să se pregătească. Totuşi, Francesca reflectase în ziua în care Cordier îi dezvăluise planul său de-a o neutraliza pe Marta Fazi.

Nu trebuia decât să intre în budoar şi să ia pachetul pregătit de Thérèse care o aştepta acolo. Peste cinci minute, Francesca alerga pe scări împreună cu Cordier, care le dădea ordine servitorilor fără să se oprească din drum.

La scurt timp după aceea săreau în gondola tinerei femei. După cum era indicat în mesaj, nu purtau măşti, deşi la Veneţia asta n-ar fi fost deloc neobişnuit.

Odată ce erau departe şi nu mai exista niciun pericol ca James s-o trimită înapoi, ea îşi scoase pachetul de sub şal şi şi-l aşeză în poală. Era învelit în mătase roz şi legat cu panglici albastre.

— Ce-i asta? o întrebă el.

— Un dar.

— Mătase roz? Înseamnă că nu-i pentru mine.

Francesca înghiţi în sec.

— E pentru ea.

Cordier se holbă o clipă la pachetul cuibărit între mâinile ei pline de brăţări, apoi izbucni:

— Ai înnebunit? Un dar? Pentru *Fazi?*

— O mită, de fapt.

— O mită? O *mită?* Eşti nebună? Ştii cu cine ai de-a

face?

Era în culmea furiei. Chipul lui avea aceeaşi expresie de marmură ca atunci când îl aruncase pe ucigaşul masiv în apă.

— Am de-a face cu o femeie care vrea să mă omoare, spuse ea. O *femeie.*

— Nu cunoşti genul ăsta de femeie! Nu e ca tine! Nu e ca Giulietta! Se opri să-şi tragă sufletul; când reluă, vocea lui era mai potolită: Recunosc forma pachetului. *N-o* să faci *ce* cred eu că vrei să faci.

— A fost acasă la mine, zise Francesca. Mi-a văzut bijuteriile. Probabil le-a ţinut în mână. Dar mi le-a lăsat. Tot ce-a luat au fost smaraldele.

— E nebună după smaralde. La propriu. Nebună. Ca în *non compos mentis.*

*

— E *femeie,* stărui Francesca. Mi-a lăsat toate celelalte bijuterii. Îţi dai seama de câtă voinţă a trebuit să dea dovadă?

— Îmi vine să-mi smulg părul din cap, exclamă Cordier. Cine m-a pus să te bag în asta? Ar fi trebuit să ştiu c-o să vii cu un plan nesăbuit…

— Mi-ai zis că pentru ea e o chestiune de mândrie să obţină scrisorile. E plătită pentru asta. Dar dacă eu o plătesc mai mult? Nu pot crede că Elphick îi dă mai mult de o mică parte din cât valorează astea, spuse Francesca atingând pachetul alungit.

— N-o să-i dea nimic. Asta e şi ideea. Fazi e în tabăra perdantă. Nu trebuie să ştie mai mult. Asta e singura ei şansă de a scăpa. Dacă aş fi putut să aranjez lucrurile astfel încât să nu poată scăpa, aş fi făcut-o.

Dar Zeggio nu l-a putut urmări pe Piero, şi habar n-avem unde se află. Asta e singura cale de a o scoate din ascunzătoare – şi nu putem spera că forţele de ordine o să apară la timp. *Maledizione!* Trântindu-se la loc pe canapea, Cordier bombăni: Credeam c-o să avem mai mult timp. Dar

asta capăt dacă-mi las sentimentele s-o ia înaintea creierului. Asta capăt dacă-mi ascult inima în locul instinctelor. Asta se întâmplă atunci când un bărbat o lasă pe o femeie să-l ducă de…

— Of, ce scandal poţi să faci pentru o amărâtă de bijuterie!

— Sunt hoţ! Hoţ de bijuterii! Ai idee ce înseamnă pentru mine să te văd dând de pomană giuvaiere valorând o avere?

— Acum am idee, zise ea. E la fel de pasionant ca un spectacol de operă.

Privirea cu care o străfulgera el era probabil aceea pe care strămoşii lui italieni le-o adresaseră soţiilor lor neascultătoare înainte de a da poruncă să fie otrăvite ori sugrumate.

— Eşti frumos când te înfurii, remarcă ea.

Cordier închise ochii.

„Peste o clipă o să mă arunce în apă”, se gândi Francesca.

El clătină din cap, apoi izbucni în râs.

Tânăra femeie eliberă aerul pe care îl ţinea în piept.

— Eşti imposibilă, zise el.

— Ţi-am spus asta acum multă vreme.

— Eşti şi neghioabă, dar în privinţa asta n-am ce face. Şi eu sunt neghiob. Seara asta eram atât de orbit, încât n-am mai putut gândi limpede. Perlele alea… ar fi trebuit să-ţi spun să le laşi acasă. N-ar trebui să porţi bijuterii deloc.

— În ţinută de seară fără bijuterii? În ce hal aş arăta! Pe deasupra, şi-ar închipui că mă tem.

— Dar tu nu te temi câtuşi de puţin, spuse el.

— Ai înnebunit? Sigur că mă tem. Ce femeie întreagă la cap nu s-ar teme?

— Dar faţada pe care o oferi e impecabilă.

— Şi spatele mi-e apreciat, să ştii.

James îi luă mâna care strângea pachetul şi i-o sărută. Întrucât purta mănuşi, senzaţia nu era prea satisfăcătoare, însă gestul o alină.

— Faci lucruri de genul ăsta tot timpul, zise ea. Poate

şi unele mai periculoase. Nu ţi-e niciodată frică?

— Ba da, uneori mi-e frică. Dar alteori frenezia e mai puternică.

— Şi acum?

— M-aş simţi mai bine dacă am avea mai mult timp, dacă aş putea fi sigur că Lurenze şi oamenii lui sunt pe-aproape. Dar tocmai de aceea a trebuit să acceptăm o întrevedere anunţată din scurt. Fazi ştia că n-o să apucăm să mobilizăm întăriri şi noi ştiam că ea n-o să apuce să le mobilizeze pe-ale ei.

Sau aşa sperau.

Oricum, avea să fie palpitant, se gândi Francesca. Şi n-o lăsase acasă să se frământe pradă grijilor. Avea să fie în miezul evenimentelor, la bine şi la rău. Inima i-o luase la goană, şi poate că nu era vorba doar de frică. Entuziasmul părea să se dovedească tot mai puternic.

În orice caz, se ţineau de mână, iar James nu încercase să-i ia pachetul, aşa că existau speranţe că totul avea să se termine cu bine.

James îşi întoarse capul spre Podul Rialto. Peste câteva clipe trecură pe sub el şi se apropiară de Riva del Vin, întinderea lată de uscat care urma cursul Marelui Canal, o zonă comercială foarte aglomerată. Într-un târziu, gondola se opri.

— Aici coborâm, spuse el.

Capitolul 17

Ciudat de e bărbatul ca fiinţă.
Femeia-i şi mai şi: în cap – vârtej,
În rest – prăpăstii de nesăbuinţă
Şi vânt schimbat cu orişice prilej.
Codană, văduvă, cu soţ – dorinţă
E toată-n veci şi-n veci de toane vrej.
Aşa încât făptura cea mai veche.

E pururi nouă, fără de pereche.[19]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul al nouălea

San Giacomo di Rialto, o bisericuţă veche, dar modestă, se afla nu departe de Podul Rialto. Pe o latură se mărginea cu Ruga Degli Orefici, o stradă cu prăvălii de argintari şi aurari. Biserica domina obişnuita piaţetă sau *campo,* la capătul căreia se afla statuia unei personalităţi istorice oarecare. James nu-şi putea aminti despre cine era vorba.

În timpul zilei, strada şi piaţeta erau pline de artişti, negustori şi turişti care veneau şi plecau de la hoteluri. La ora aceasta însă, muncitorii se culcaseră deja, iar clasele superioare erau la operă sau alte locuri de distracţie, astfel că piaţeta era goală.

Fazi îşi alesese bine momentul.

Îşi alesese bine şi noaptea. Cerul era senin, iar luna, pe jumătate plină, îşi răspândea nestingherită lumina argintie. Deşi erau numeroase locuri cu umbră, lui Fazi i-ar fi fost la fel de greu să ascundă o bandă de cuţitari pe cât i-ar fi fost lui James să ascundă gărzile.

Când intrară în piaţetă, el ridică privirea spre ceasul splendid din turla bisericii şi se încruntă nemulţumit.

— N-are rost să te uiţi acolo, îi spuse Francesca. N-a indicat ora corectă din ziua când a fost instalat, în urmă cu două sau trei secole.

— Sper că ea ştie asta.

În timp ce vorbeau, James scruta împrejurimile, aşa cum făcuse şi pe drum. Nu observase nimic în neregulă. Aşa cum o asigurase pe Francesca, probabilitatea unei ambuscade – puse la cale de oricare din părţi – era redusă. Nu avusese destul timp să organizeze un atac, şi se îndoia că Fazi avusese timpul necesar sau dorinţa de a o face.

Lui Fazi avea să-i placă asta, se gândi el. Avea să-i placă simplitatea. Ca un duel. Doi duelişti, doi secunzi. Era o femeie foarte uşor de citit.

---

19 Byron, *op. cit,* p. 352 (n.tr.)

Din punctul lui de vedere, majoritatea erau astfel. Acolo unde alţi bărbaţi vedeau complicaţii şi confuzii fără sfârşit, James vedea aplicarea unor principii simple. În trecut folosise acele principii pentru a o manipula pe Fazi, aşa cum procedase cu multe alte femei. Crezuse că le putea folosi ca s-o manipuleze şi pe Francesca Bonnard.

Aceasta fusese prima lui greşeală de calcul.

Nu avu timp să le analizeze pe celelalte, deoarece sesiză o mişcare în umbrele de sub porticul bisericii.

În clipa următoare, Marta Fazi ieşi din întuneric, avându-l alături pe Piero.

Merse până în centrul piaţetei, cu părul ei negru şi lung împletit într-o coadă ce-i trecea peste umăr. Giuvaierele, penele şi volanele nu erau genul Martei.

Păru totuşi uimită de toca cu perle a Francescăi. În timp ce-o privea, un zâmbet batjocoritor i se formă pe buze. Ochii ei se îndreptară o clipă spre James, reveniră la tocă, apoi se întoarseră la el, iar zâmbetul dispăru. Înlemnită, murmură:

— Tu!

— Mă ţii minte, zise James. Sunt flatat.

— Şi eu te ţin minte, spuse Piero. Ţin minte ce mi-ai făcut. Eşti mare neghiob că ai venit. Ar fi trebuit să-l trimiţi pe prinţ. Cu el n-am nimic de împărţit.

Fazi se uită la acolitul ei.

— Ăsta e diavolul care aproape că mi-a smuls braţul din umăr, îi explică el. Ăsta e cel care ameninţă să mă supună la cazne şi încearcă să mă sperie spunându-mi ce-o să-mi faci tu.

Zâmbetul batjocoritor reveni pe chipul lui Fazi. După ce parcurse ultimii paşi până la cei doi, se opri şi spuse:

— A, bine. E chiar mai bine decât speram. Privind-o pe Francesca, o întrebă: Ai ceva pentru mine? Un pachet de scrisori? Sau acest *cavalier servente* ţi-l cară, dimpreună cu batista şi evantaiul?

Din faldurile mantiei de seară, Francesca scoase pacheţelul frumos ambalat.

— Nu l-aş lăsa pe el să mi-l care. Ar putea fi ispitit să-l

ia şi să fugă.

Fazi izbucni în râs. Privirea ei întunecată se întoarse spre el.

— Nu i-ai câştigat încrederea aşa cum mi-ai câştigat-o mie? Poate ai dezamăgit-o în pat? Bărbăţia ta era poate prea obosită, după ce a avut atâta treabă de-a lungul şi de-a latul Italiei?

— A, nu oboseşte niciodată, replică el. Plictisită, poate, dar niciodată obosită. Singura problemă e că doamna şi cu mine nu ne-am pus de acord în privinţa hârtiilor pe care amicul tău din Anglia le vrea cu atâta înverşunare.

— Asta aşa e. Le doreşte mult mai aprig decât şi-a dorit vreodată soţia. În timp ce-o măsura pe Francesca din cap până-n picioare, Fazi continuă: Dar tatăl ei avea bani şi prieteni influenţi. De asta a luat-o de nevastă. Când a obţinut la rândul lui bani şi prieteni influenţi ar fi putut s-o omoare, dar i s-a făcut milă de ea şi, în schimb, a ales să divorţeze.

— Drăguţ din partea lui, spuse Francesca. A fost un gest deosebit de mărinimos.

— A fost prea bun, i-am spus-o. Şi tu – ce faci tu cu a doua şansă pe care ţi-o dă? Îţi iroseşti viaţa cu ăsta? Fazi arătă cu bărbia spre James. Are inima neagră şi e făţarnic, făţarnic. E un hoţ şi-un nemernic.

Lucrurile nu mergeau bine. Fazi era pe cale să izbucnească, şi James nu era sigur de starea Francescăi.

Acum, dacă stătea să reflecteze, poate că ar fi trebuit să-i explice acesteia din urmă cum se derulase misiunea de la Roma.

— *Vero,* zise el împăciuitor. E adevărat.

Nici recunoaşterea, nici tonul spăşit n-o făcură pe Fazi să-şi îndrepte atenţia spre el. Voia s-o provoace pe Francesca în speranţa că englezoaica avea să facă ori să spună ceva necugetat, dându-i o scuză ca să scoată cuţitul.

James ştia totuşi că nu trebuia să se uite la Francesca ori să încerce s-o avertizeze. Părea netulburată. Era o actriţă desăvârşită, îşi aminti el.

Marta nu avea talente actoriceşti. Exprima toate sentimentele care o perturbau, şi era foarte uşor de perturbat.

— Un mincinos frumuşel, şi un escroc, şi un curvar, continuă ea. Renunţi la un prinţ în schimbul ăstuia? N-aş da pe el niciun cerşetor orb de pe stradă! Un cerşetor orb, schilod, cu negi negri pe mădular! Vacă proastă, ce bărbaţi îţi poţi alege!

După cum Francesca ştia cu siguranţă, „vacă” era o insultă de moarte.

— Da, sunt o vacă proastă, spuse ea cu cel mai calm zâmbet posibil, în timp ce-şi mângâia perlele de la gât. Bogătaşii mă scaldă în giuvaiere, pe când tu…

— Şi eu am avut giuvaiere! ţipă Marta. Smaralde. Individul ăsta ţi-a spus oare cum era tot numai lapte şi miere când făceam amor, după care mi-a furat smaraldele şi-a fugit?

— Deci de asta le-ai luat pe-ale mele acum câteva seri, când te dădeai drept călugăriţă, zise Francesca. Voiai să le înlocuieşti?

— Ale mele erau mai frumoase!

— Mai mari, interveni James. O grămadă de pietre vulgare, de calitate inferioară.

— Vulgare? mârâi Marta, străfulgerându-l ameninţător cu privirea.

Din păcate, reuşi să-i atragă atenţia prea puţin timp. Nu era interesată de el, ci de Francesca, cu hainele scumpe şi bijuteriile ei splendide. Marta Fazi era mult mai geloasă pe acele obiecte decât pe un mascul care îi fusese amant în trecere. James era bun doar ca mijloc de-a o tachina pe doamna aceea împodobită cu giuvaiere de preţ.

— Ce importanţă are? spuse Francesca, înlăturând subiectul cu o fluturare a mâinii.

Ah, Marta adora probabil această respingere arogantă!

— Nu suntem aici ca să ne certăm care are bijuterii mai frumoase, continuă Francesca, sau dacă mărimea contează sau cine acceptă ordine de la un bărbat infidel şi

lipsit de scrupule.

— Gianni al tău îmi este fidel *mie,* zise Marta înfigându-şi degetul mare în pieptul opulent.

— Chiar aşa? Îl cunoşti personal?

Ce naiba făcea Francesca? Încerca deliberat s-o provoace?

Sau pur şi simplu trăgea de timp până reuşeau să vină Lurenze şi oamenii lui?

— Îl cunosc de mult, spuse Fazi. De ani de zile. Înainte să te ia de nevastă. După ce te-a luat de nevastă. De dragul meu întreţine o casă superbă la Londra. Când mă duc acolo să-l vizitez, îmi dă tot ce-i cer. Atunci când îi fac un serviciu mă răsplăteşte din plin. Când am necazuri, face în aşa fel încât necazurile acelea să dispară. Dar am irosit prea multă vreme cu lămuririle. Dă-mi scrisorile.

— Face toate chestiile astea? se minună Francesca. Dumnezeule, cât de ocupat trebuie să fie! Tu eşti… a câta? Amanta numărul cincizeci şi doi? Optzeci şi şapte? Nu-i de mirare că avea nevoie de o nevastă bogată.

— Sunt întotdeauna prima, zise Marta.

— Johanna Ide ar fi surprinsă dacă te-ar auzi. Dar ea e la Londra, tot timpul cu el, pe când tu nu eşti.

Pe moment, Fazi îşi arătă uimirea.

— Nu cunosc numele ăsta.

— Sigur că nu-l cunoşti. De ce ţi-ar pomeni el despre cea care îi este Lady Macbeth?

— Nu-mi pasă cum le cheamă, spuse Fazi ridicându-şi bărbia. Celelalte sunt doar nişte târfe, şi bărbaţii trebuie să aibă târfe, după cum ştii. Dar gata, am pierdut prea multă vreme. Scrisorile, rogu-te, doamnă.

— Vai, sper că n-ai devenit prea dependentă de fostul meu soţ, zise Francesca. Pentru că n-o să-ţi mai poată oferi nimic din tot ce primeai – casă, recompensele, eliminarea necazurilor…

Cu ochii mijiţi, Marta îşi duse mâna pe care o întinsese spre pachet la centură, unde-şi ţinea ascuns cuţitul.

James se încordă, aşteptând atacul.

— Scuze, adăugă Francesca. Niciodată n-am bătut

străzile, aşa cum făceai tu, aşa că nu mă simt în largul meu la întâlniri în toiul nopţii, în locuri unde nu e ţipenie de om. Ieri m-am dus cu gondola la San Lazzaro şi i-am dat scrisorile unui gentleman englez. Acum sunt în drum spre Anglia. Dar nu spre dragul tău Gianni. Dacă aş fi în locul tău l-aş părăsi şi mi-aş căuta alt bărbat. O femeie frumoasă ca tine, încă tânără, poate găsi unul mai bun, care să n-o pună la muncă grea în timp ce el ţine un harem în Anglia şi le promite tuturor femeilor aceleaşi lucruri pe care ţi le promite şi ţie.

Marta îşi înclinase capul într-o parte. Asculta atent, încercând să pună în ordine veştile pe care le aflase. James intuia cum se simţea. Ar fi trebuit să ştie că Francesca n-avea să joace după regulile lui.

— Asta e o glumă, spuse Fazi într-un final. Văd scrisorile, sunt în pacheţelul pe care îl ţii în mână.

— Te referi la ăsta? Francesca ridică pachetul. Hm, e destul de nostim. Îmi părea rău pentru tine, pentru modul în care te tratează bărbaţii. Mi-a părut rău pentru toate necazurile pe care le-ai suferit şi pentru eforturile pe care le-ai depus în van.

Marta înhăţă pachetul, dar se abţinu să taie panglicile cu cuţitul, în timp ce privea de jur-împrejur prin piaţetă – amintindu-i lui James de o pasăre de pradă care-şi păzeşte prada –, le desfăcu atent, apoi scoase ambalajul de mătase, dând la iveală o cutiuţă. Vârî pânza fină şi panglicile în corsaj, după care deschise cutia.

Înăuntru strălucea o parură de safir, cea pe care o purtase Bonnard prima dată când o văzuse James.

Fazi icni uluită.

James îşi înghiţi un geamăt. Orice hoţ demn de numele ăsta s-ar fi simţit la fel.

— Sunt ale tale, spuse Francesca. Pentru eforturile pe care le-ai depus. Ia-le şi pleacă. Până nu e prea târziu.

— E tot ce poţi obţine, interveni James. N-o să capeţi niciodată scrisorile, şi Elphick nu te mai poate scoate din bucluc. Dacă ar fi după mine, n-ai primi altceva decât ştreangul. Dar nu depinde de mine. Doamna aici de faţă

crede că meriţi ceva pentru osteneală. Eu nu cred, să fii sigură. Oricum, dacă aş fi în locul tău mi-aş lua tălpăşiţa înainte de sosirea soldaţilor.

Marta făcu un pas înapoi, se întoarse şi îi şopti lui Piero în limba lui maternă:

— Omoară-i.

Nu apucă să-şi termine comanda, că Piero îşi scoase cuţitul.

— Cu plăcere, zise el repezindu-se asupra celor doi.

James o împinse pe Francesca într-o parte şi-l prinse pe Piero de încheietură, apoi se răsuci cu spatele la el, folosindu-şi forţa şi masivitatea ca să-i smulgă cuţitul. Piero, micuţ dar solid, rezistă şi-şi întinse mâna liberă ca să apuce gâtul adversarului.

James se aplecă în faţă, ridicându-l pe celălalt de la sol, şi în clipa următoare se aruncă pe spate. Piero atinse primul pavajul, iar James aterizâ peste el. Auzi cum se spărgea osul de piatră, apoi zăngănitul oţelului când cuţitul căzu din mâna flască a italianului.

James se ridică şi privi în jur.

Marta plecase, ducă-se pe pustii.

Dar unde era…

Ochii lui se rotiră înnebuniţi dintr-o parte în alta. Niciun semn de viaţă. Piaţeta era goală.

Nu se vedea decât bărbatul care zăcea nemişcat pe caldarâm.

James o luă la goană pe Ruga Degli Orefici. Când ajunse la pod auzi un ţipăt şi un pleoscăit.

— *Francesca!* urlă el.

*

James alergă pe Riva del Vin în direcţia ţipătului.

Primul moment de tăcere şocată fusese urmat de strigătele gondolierilor. În umbra densă a clădirilor îi venea greu să desluşească feţele. Încetini, cu inima bătându-i nebuneşte. Oamenii arătau spre apă. „Aki!” strigă o voce, urmată imediat de alta: „Nu, acolo”.

— O văd!

— Ba nu, acolo!

În sfârşit, o voce de femeie, ascuţită, cu accent englezesc.

— Acolo! Repede! În direcţia aceea! Nu vedeţi!

— Nu, *signora.* Nu e nimeni acolo. E doar o bucată de lemn.

James se repezi la ea şi o luă în braţe.

— Eşti teafără. *Dio del cielo, ce* spaimă am tras! O sărută pe creştet, unde toca îi stătea înclinată într-o parte. Eşti teafără, *cuore mio,* gemu el strângând-o cu putere la piept.

— Cordier! murmură ea zbătându-se să scape.

O ţinu şi mai strâns. Îi plăcea s-o simtă zbătându-se. Îi plăcea s-o aibă atât de aproape. N-avea să-i mai dea drumul niciodată.

— Cordier!

Francesca se zbătea în continuare, însă el rezistă. Totuşi, când îl călcă pe picior cu toată forţa, o eliberă privind-o stupefiat.

— Femeia aceea, zise ea.

„Femeia aceea? Care femeie?”

Apoi îşi aminti ceea ce uitase în spaima goanei nebuneşti: Marta Fazi. Fugise... iar Francesca fugise după ea.

— Prostuţo! o mustră. Îi prinse umerii şi începu s-o scuture. Niciodată – scuturătură – să nu mai faci – aşa ceva.

Tânăra femeie se desprinse şi se dădu înapoi.

— Cum adică! Voiai să rămân ca să te ajut să lupţi cu omuleţul ăla?

— Voiam să stai cuminte şi să nu-mi tragi o sperietură care mi-a scurtat viaţa cu zece ani. Ar fi putut să te atragă într-un colţ întunecat şi să-ţi taie faţa. Ai idee ce plăcere i-ar fi făcut să te desfigureze?

— Am o idee perfectă. Biata creatură neştiutoare – chiar şi *ea* l-a lăsat pe Elphick s-o manevreze ca un păpuşar. Ca să poată locui ea în superba casă din Londra, el trebuise s-o evacueze pe chiriaşa precedentă. Şi probabil

că a fost măcinat de gelozie în tot timpul ăsta. Sau poate că nu. El i-o fi spus: *„Ma amo solo te, dolcezza mia”.*

Dar te iubesc numai pe tine, dulceaţa mea.

James pronunţase acele cuvinte, ca s-o tachineze, în noaptea când fusese atacată prima oară, iar ea crezuse că era unul dintre agresori.

— Bărbaţilor le vine uşor să spună asta, continuă Francesca. Dar le e imposibil să fie sinceri.

— *Ma amo solo te, dolcezza mia,* spuse el. Te iubesc numai pe tine, sunt sincer.

Îl fixă cu privirea până când îl făcu să roşească.

— Dacă Fazi m-ar fi desfigurat, ai simţi acelaşi lucru?

Răspunsul, răspunsul obişnuit, îi stătea pe limbă: „Sigur că aş simţi acelaşi lucru”. Dar ar fi fost adevărat? Şi putea risca să mintă, chiar dacă dădea răspunsul greşit?

— Nu ştiu, murmură el în cele din urmă.

Ochii ei se măriră.

— Asta da cinste!

— Dar n-o să ştim niciodată, nu? James privi dincolo de ea, la canal, unde gondolierii şi diverşi localnici cu bărci continuau căutarea. Cred că ştie să înoate. Chiar şi aşa însă, cu fustă şi jupon? Habar n-am dacă scapă. Ăsta nu e un pârâu din interiorul uscatului, ci Canal Grande, unde mareea poate fi foarte puternică. Nu sunt sigur că o femeie cu atâtea haine se poate descurca.

Tăcură o clipă, ascultând vocile gondolierilor şi urmărind căutarea – atât cât puteau, pentru că se întuneca tot mai mult. James ridică privirea. Norii aduşi de vânt acopereau strălucirea semilunii.

— Nu ştiu dacă să-mi pară rău ori să mă simt uşurată, mărturisi Francesca. Ce femeie! Safirele alea erau o răsplată regească.

James se abţinu să replice: „Ţi-am spus eu!”

— Pot înţelege că e supărată pe noi, dar să fie atât de lipsită de simţ practic? urmă Francesca. Dacă ar fi avut un pic de minte, ca să nu mai vorbesc de buna creştere, ar fi zis mersi şi-ar fi plecat. În loc de asta, i-a cerut acolitului ei să te ucidă. Cel puţin, asta îmi imaginez că i-a spus.

Reuşisem să-i înţeleg vorbele în cea mai mare parte, dar la final mă blocasem. Faptul că individul şi-a scos cuţitul cu licărirea aceea sinistră în ochi a lămurit lucrurile.

James nu avusese prilejul s-o întrebe cum de înţelegea atât de bine dialectul vorbit de Marta, foarte departe de italiana literară.

Atunci îl văzu apropiindu-se pe Zeggio, însoţit de alt gondolier.

— Am cerut mai multe felinare, *signore,* spuse Zeggio. Dar luna e acoperită de nori, şi e cu neputinţă s-o găsim acum. Sunt multe locuri în care se poate ascunde. Sau poate fi pe fundul canalului, ori dusă de flux spre mare. Însă omul ăsta, vărul meu, a găsit ceva.

Vărul lui Zeggio îi dădu lui James o cutiuţă.

— Zeggio zice că, după el, asta e a doamnei. Sper că nu s-a stricat în apă.

James îi întinse Francescăi cutiuţa din care picura apă.

— De asta ai fugit după ea, presupun.

Tânăra femeie o deschise. Safirele erau acolo, prinse cu bolduri pe căptuşeala de catifea.

— Vacă proastă, şopti ea. Nici măcar n-a apucat să le probeze.

— De asta ai fugit după ea? insistă el. Ca să le recuperezi?

Francesca închise cutia.

— Nu-s sigură. Poate. Eram atât de furioasă! Aş fi vrut să-i smulg părul din cap.

— Sper că nu ţi-ai riscat viaţa – din nou – de dragul meu.

— Nu fi absurd! Eram furioasă pentru că a trişat. Încercasem să joc cinstit cu ea. Încercasem să fiu înţelegătoare, şi ea… Francesca se încruntă. De fapt, dacă stau să mă gândesc, e de înţeles. În locul ei, şi eu aş fi vrut să te omor.

James percepu dintr-odată sunetele din spatele lor. Erau nişte voci agitate.

Se întoarse. Giulietta şi Lurenze veneau spre ei cu paşi iuţi. Giulietta se repezi s-o îmbrăţişeze pe Francesca.

— Ce bine că n-ai păţit nimic! M-am speriat atât de rău, că mai aveam puţin şi leşinam!

— Şi eu am fost speriată, crede-mă, spuse Francesca. Dar acum sunt în regulă.

— Am venit cât de repede am putut, zise Lurenze. Dar totul s-a terminat, nu?

Francesca se uită în jur, la gondolierii care-şi continuau căutările, apoi la cutiuţa de bijuterii pe care încercase să i-o dea unei femei ce nu înţelegea gesturile mărinimoase. Ochii ei se îndreptară o clipă spre James, apoi se fixară la orizont.

— Da, s-a terminat, spuse ea. De ce e atâta lumină?

În clipa următoare se prăbuşi la pământ.

Capitolul 18

E cam ciudat, dar faptele-s atâtea!
De pildă, gentlemanii ce-au soţie.
De-ncalcă ea porunca nu ştiu-a câtea
Din cele zece – (nimenea nu ştie
Nici câte-s, nici care mânjesc virtutea.
Şi aş greşi şi eu de le-aş descrie) ...[20]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul întâi

Leşinase pentru că nu era obişnuită să alerge, le explică Francesca în gondolă, în timp ce toţi se agitau în jurul său. Din fericire, era gondola lui Lurenze, una dintre ambarcaţiunile mari, bogat împodobite, care se foloseau de obicei la ceremonii. Însă prinţilor li se îngăduia să fie ceremonioşi ori de câte ori pofteau, şi cei patru erau mai puţin înghesuiţi aici decât ar fi fost în gondola ei.

— Ai fugit vreodată împotriva vântului? îl întrebă ea pe James. Of, ce spun eu? Sigur că ai făcut-o. Dar tu eşti bărbat şi ai plămâni mai mari.

20 Byron, *op. cit.,* p. 40 (n.tr.)

— N-ar trebui să fugi, îi zise el în vreme ce-i masa încheieturile de la mâini.

— N-o certa, interveni Giulietta. Şi-a asumat riscuri uriaşe de dragul tău. Chiar şi faţă de fosta ta *amorosa* încearcă să fie blândă şi bună.

— Fazi nu e fosta mea *amorosa,* îi atrase atenţia Cordier.

— Atunci ce e? îl întrebă Francesca. I-ai lăsat o impresie destul de puternică. Povestea despre felul în care făceaţi amor, erai „numai lapte şi miere", dacă ţin bine minte.

— E bărbat, spuse Lurenze. E firesc să se poarte tandru cu o femeie. Doar nu e un bădăran – cum e cuvântul acela, iubito? Cuvântul pe care îl foloseşti pentru persoanele acelea ignorante şi lipsite de maniere?

— *Da cafone,* zise Giulietta. Asta e termenul pe care îl cauţi probabil, Înălţimea Ta celestă.

— Da, ăsta trebuie să fie. Bărbatul ignorant şi de extracţie joasă e nepăsător faţă de trăirile femeii. Dar gentlemanul autentic e întotdeauna galant, chiar şi faţă de femeia aflată într-o poziţie inferioară.

— Chiar şi atunci când e sub el, vrei să spui, Supremaţia ta?

— Ştii ce vreau să spun, fetiţă neascultătoare ce eşti. Chicotind, Lurenze adăugă: Ai făcut un joc de cuvinte foarte simpatic. Necuviincios, dar foarte simpatic. Trebuie să-l reţin.

— Fazi se gândea numai la afaceri, spuse Cordier pe un ton răbdător. I-am lăsat o impresie puternică deoarece i-am furat smaraldele. Care, apropo, nu erau ale ei. Fuseseră furate de la proprietarul de drept.

— Ai fost numai lapte şi miere şi cu proprietarul de drept? se interesă Francesca.

— Nu, mârâi el printre dinţi. I le-am restituit. Lui, pentru că era bărbat. Din întâmplare, aparţineau unei vistierii regale, iar partea care le pierduse a fost capabilă să ofere ceva de preţ altor părţi cu care eram asociat. Şi asta e tot ce-o să spun despre asta.

— E o chestiune politică, zise Lurenze dând din cap cu un aer înţelept. Ştiu cum sunt treburile astea. Vă rog să nu fiţi prea curioase, doamnelor. Dar, domnule Cordier, trebuie să-i dăm o explicaţie guvernatorului. Va afla foarte repede despre incidentul de pe Riva del Vin. Daţi-mi un sfat, vă rog. Nu vreau să spun vreun lucru nelalocul lui.

— Ar trebui să mergem la Palatul Ducal, zise Cordier. Cineva o să-l trezească pe contele Goetz ca să-i dea vestea. Mai bine să fim chiar noi aceia. Dar tu, urmă el întorcându-se spre Francesca, a cărei mână era cuibărită în palma lui mare şi caldă, tu te duci acasă. Şi-o să-mi promiţi că te vâri în pat.

— Promit, şopti ea. N-am puterea să te contrazic. N-am vlagă nici cât să fac insinuări lascive. Uitându-se la Giulietta, îi spuse: Las asta în seama ta, draga mea.

— Nu, nu. Giulietta îi luă cealaltă mână, i-o sărută şi şi-o lipi de obraz. Nu e de glumă. Ştiu că eşti obosită şi tulburată. O să stau cu tine seara asta. Bărbaţii trebuie să meargă şi să-şi facă treburile lor bărbăteşti, cu uneltiri, conspiraţii şi politică. E prea plicticos, în ce mă priveşte, aş vrea să mănânc un pic, să beau un pic şi apoi să lenevesc. Ne punem picioarele pe un taburet lângă foc, după care ne uităm pe tavan şi numărăm mădularele micuţe de acolo.

— Sună minunat, zise Francesca.

— Iar mâine seară, când ne vom fi revenit, mergem la operă.

— Un plan excelent.

— Şi poate că bărbaţii o să ni se alăture acolo, dacă promit să nu vorbească despre chestiuni politice plicticoase şi despre femeile cărora le-au sfâşiat inimile.

— N-am sfâşiat nicio… încercă James să intervină.

— Spune: „Da, promit”, îl sfătui Lurenze. E mai simplu să fii de acord.

— Da, promit, rosti ferm Cordier.

*

Francesca şi Giulietta petrecură o noapte plăcută

împreună. Nu stătură în Infernul cu *putti* să numere organele băieţeşti, ci se duseră în budoarul Francescăi, unde mâncară un pic, băură un pic şi vorbiră o grămadă. În cele din urmă, constatând că nu-şi mai puteau ţine ochii deschişi, se urcară în patul imens al gazdei şi, şoptind adormite despre una, alta, se cufundară în somn.

Nu era nimic rău să împarţi patul cu un bărbat, aşa cum spusese Giulietta. De fapt, în general era foarte bine. Dar uneori voiai să fii singură. Şi uneori voiai doar să fii cu o bună prietenă.

Prezenţa prietenei sale domoli agitaţia din mintea Francescăi. Cu Giulietta putea să vorbească liber despre Elphick şi Marta Fazi şi motivul pentru care o compătimea pe Marta şi-o ura în acelaşi timp. Şi putea crede asigurările Giuliettei că procedase corect oferindu-i safirele. Fusese cumsecade şi generoasă, şi nu era vina ei că femeia cealaltă se dovedise prea ignorantă ca să-i aprecieze gestul.

Cât despre urmărirea Martei Fazi, Giulietta înţelegea şi asta.

— Aş vrea s-o scutur până îi zornăie dinţii în cap, spuse Giulietta. „Cum poţi fi atât de proastă?” i-aş zice. „De ce să rişti să fii spânzurată ori decapitată – de dragul unui *bărbat?* Ce fel de bărbat merită asta? Unde ţi-e creierul?” Dacă aş fi în locul ei, ştii ce-aş face? M-aş înclina graţios în faţa ta şi-aş spune: „Mulţumesc, doamnă. Este un dar splendid. Şi bărbatul acesta care e cu dumneavoastră? Acum că mă uit mai bine, îmi dau seama că nu ţin minte să-l mai fi văzut. Adio”. Şi apoi i-aş cere omului care mă însoţeşte să pună jos cuţitul. „Veneţia e prea umedă”, i-aş zice. „Hai să mergem altundeva, departe, unde e mai puţină apă şi unde se vorbeşte o limbă pe care s-o pricep”. Asta aş face.

— Dar n-ai fi niciodată într-o asemenea situaţie, pentru că eşti deşteaptă şi ai inimă bună, îi replică Francesca.

— Oricum, trebuie să ţinem minte: uite ce putem păţi fără mila lui Dumnezeu.

Cu discuţii de felul acesta şi cu filosofia prietenei sale, Francesca ajunse să-şi găsească pacea lăuntrică pe care o pierduse de mult. Aşa cum îi spusese lui Lurenze, totul se terminase.

Jocul dement pe care îl jucase cu Elphick se încheiase. În sfârşit, se simţea mulţumită.

Nu-şi dăduse seama ce spin agasant o împunsese în coastă în tot acest timp. Era conştientă abia acum, când dispăruse şi putea în fine să respire fără piedici.

Cât despre Cordier…

— Cred că ăsta merită păstrat, fu de părere Giulietta când Francesca aduse subiectul în discuţie. Ştii, precum contesa Benzoni şi devotatul ei Rangone. Asta, zic eu, ţi-e devotat până în măduva oaselor.

— O să vedem, murmură adormită Francesca. Şi Lurenze?

— O, e delicios, spuse Giulietta zâmbind. Mă tem c-o să se plictisească de mine cu mult înainte ca eu să mă plictisesc de el. Dar e un pariu pe care mi-l asum. Şi o fac cu ochii deschişi.

În clipa următoare îşi închise superbii ochi de căprioară şi adormi.

*

A doua zi, după-amiază, Francesca se duse la palatul lui de Magny. Îi trimisese un bilet prin care o întreba ce se întâmplase, căci auzise nişte zvonuri greu de crezut.

Relatarea ei nu-l mulţumi defel. Tânăra femeie nici nu se aştepta să-l mulţumească. De Magny o mustră pentru că se dusese la miezul nopţii într-o piaţetă pustie pentru a se întâlni cu o uneltitoare infamă. O mustră pentru că-i dăruise safirele unei nebune violente. Amuţi de mânie când ea îi relată cum o urmărise pe Marta Fazi până la marginea canalului.

— Ţi-ai pierdut minţile? o întrebă el când îşi recăpătă glasul.

— Eram furioasă, zise ea.

— Cu picătura asta s-a umplut paharul. De acum înainte…

Nu-şi putu încheia propoziţia, deoarece un servitor intră să anunţe că domnul Cordier cerea permisiunea să-l vadă pe conte.

— Sigur că are permisiunea mea, replică iritat de Magny. Când servitorul ieşi, adăugă: Nu înţeleg de ce-i atât de ceremonios. Mi-a trimis un bilet azi-dimineaţă, zicând că voia să discutăm o chestiune personală. Aşa-zisul conte se ridică şi se apropie de masa de scris. Uite, spuse el arătându-i Francescăi o foaie de hârtie fină, scumpă.

Ea o luă s-o citească. Avea doar câteva rânduri. Îşi privi tatăl cu sprâncenele ridicate.

— Ce protocolar sună!

— Are de-a face cu identitatea mea de împrumut, pun rămăşag, spuse el coborând glasul. Quentin trebuie să fi pus nişte întrebări nepotrivite.

— *Signor* Cordier.

Servitorul se dădu la o parte pentru a-i face loc domnului Cordier. Era încă şi mai elegant decât de obicei, cu un frac bleumarin, o vestă cu picăţele şi guler şal. Pantalonii de un alb impecabil aveau bride care să-i ţină perfect drepţi peste cizmele strălucitoare.

Cu un gest nonşalant, Francesca lăsă scrisoarea să cadă pe birou.

Cordier o salută cu o politeţe exagerată, iar ea se prinse în joc zâmbind. După un scurt schimb de banalităţi, îi spuse:

— Ştiu că doriţi o întrevedere privată cu *monsieur.* Ne vedem mai târziu. La La Fenice? Trecu pe lângă el atingându-i picioarele cu fusta ei amplă şi şopti: Ai putea să te deghizezi în servitor. Ar fi… palpitant.

— Aş putea, răspunse el încet, apoi continuă cu glas tare: Nu trebuie să plecaţi, doamnă Bonnard. Aş vrea să auziţi şi dumneavoastră ce am să-i spun contelui de Magny.

Era curioasă. Bărbatul care se dădea drept de Magny se aştepta ca ea să-i povestească totul, însă nu-i întorcea favoarea. De pildă, nu se obosise s-o informeze că nu era

mort. Pur şi simplu apăruse într-o bună zi la Paris şi-o speriase de-i stătuse inima în loc.

Cordier îşi îndreptă atenţia spre tatăl ei.

— Domnule, n-o să vă plictisesc cu discursuri sentimentale, aşa că vă solicit fără ocolişuri permisiunea de a mă căsători cu fiica… cu doamna aici de faţă.

Francesca rămase cu gura căscată.

Şocul lui de Magny era încă şi mai mare. Îşi duse mâna la inimă.

— Mi s-a tăiat răsuflarea, îngăimă el. Chiar asta vrei să faci? Să te însori cu ea?

— Nu văd alternativa, zise Cordier.

Francesca îşi regăsi în cele din urmă vocea şi prezenţa de spirit.

— Eu văd. Să ne căsătorim?

— Da, te rog, spuse Cordier. Te iubesc îngrozitor de mult.

— Da, ştiu, dar să ne căsătorim? Ţi-ai pierdut minţile? De ce să strici o legătură perfectă prin căsătorie?

— Pentru că te vreau numai pe tine, dulceaţa mea.

— Pe bună dreptate, dar nu sunt deloc sigură că eu te vreau numai pe tine.

— Zău, Francesca, interveni tatăl ei. Iată un bărbat care vrea să facă din tine o femeie cinstită, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-ai…

— Nu vreau să fiu o femeie cinstită! Când o să vă băgaţi asta în capetele voastre pătrate?

— Tot ce vreau e să te văd fericită şi aşezată la casa ta, zise de Magny. Şi mi-ar plăcea să nu-mi mai provoci spaime care să-mi grăbească moartea. Şi nu aşa se vorbeşte cu ta… cu cei mai în vârstă decât tine.

— Atunci n-o să mai vorbesc deloc, pufni ea, după care ieşi din încăpere ca o furtună.

Spre dezamăgirea ei, Cordier n-o urmă.

Merse iute până la *portego,* dar ciulea mereu urechile, sperând să audă paşi. Aceştia nu veniră.

Coborî în grabă scările până la *androna* şi sări în gondola care o aştepta.

De Magny se uită la James.

— Eşti sigur că vrei să te însori cu ea?

— Da.

— E imposibilă.

— La fel sunt şi eu. Cine-o poate condamna pentru că e fâşneaţă?

De Magny aruncă o privire spre uşa prin care Francesca ieşise atât de teatral.

— N-ai de gând s-o urmăreşti, să cazi în genunchi, să-i juri veşnică devoţiune şi toate aiurelile obişnuite?

— Nu.

— Ei bine, atunci vrei să bei ceva?

— Da. Da, cu plăcere, mulţumesc.

*

Francesca privea posomorâtă pe fereastra gondolei la ea Munetti, de unde nu venise niciun iubit devotat. Nu trimisese nici măcar un bilet, ticălosul!

Nu-i păsa, se gândi ea în timp ce gondola aluneca pe apă, lăsând cele două case să se uite una la alta peste canal. Urma să petreacă de minune în noaptea aceea.

Primise o nouă rochie, şi ăsta era un lucru bun, pentru că pierduse două dintre cele trei ţinute care îi plăceau cel mai mult – şi numai ea era de vină pentru că se încurcase cu un derbedeu arogant.

Să se mărite cu el, sigur!

Îşi aminti versurile delicioase pe care i le trimisese Byron, din Cântul al treilea din *Don Juan,* la care încă lucra.

Există-n conjugalele relaţii
Ceva cu dragostea în antiteză.
Poeţii ne descriu înamoraţii.
Dar peste soţi mereu trec, în viteză.[21]

Avea dreptate. Nimic nu distrugea dragostea mai aprig decât căsătoria.

Şi nimic nu era mai bun pentru a aduce un bărbat cu

21 Byron, *op. cit.,* p. 132 (n.tr.)

picioarele pe pământ decât gelozia.

Noua rochie era din crep negru, tivită cu satin negru cu o broderie fină din argint. Era foarte decoltată atât în faţă, cât şi în spate, în comparaţie cu alte rochii era de-a dreptul banală, constituind un fundal perfect pentru setul splendid cu diamante, a cărui piesă de rezistenţă era colierul cu pietre preţioase în formă de picătură. Cerceii asemenea unor mici candelabre se numărau printre preferaţii ei.

Se văzu cu ochii minţii în loja sa de la operă, tapiţată cu catifea albastră, flirtând cu toţi domnii chipeşi care intrau. Asta avea să-i dea o lecţie lui Cordier.

Cum se putuse gândi să-i ceară mâna de la tatăl ei, de parcă ar fi fost o şcolăriţă căreia nu i se permitea să hotărască singură şi care nu învăţase tot ce trebuia să ştie despre căsătorie…

O siluetă apăru pe *fondamenta* din apropiere chiar când gondola se pregătea să cotească pe următorul canal. Era înaltă şi…

Şi sări cu uşurinţă pe puntea gondolei, făcând ambarcaţiunea să se legene.

Uliva înjură. La fel făcu şi Dumini.

— Ce vrei să fac? rosti o voce familiară, profundă, incontestabil italiană. Când încerc să vorbesc cu ea în locul potrivit, în casa tatălui ei, se năpusteşte afară mânioasă. Aici nu poate să scape de mine.

Acestea fiind zise, Cordier intră în *felze,* închise uşa şi se afundă pe banchetă lângă ea.

Francesca se uită pe fereastră în timp ce nerăbdarea îi şfichiuia inima.

— Superbe diamante, remarcă el, de data asta cu un accent englezesc desăvârşit.

— Setul a fost făcut de Nitot, spuse ea menţionându-l pe bijutierul care monta pietre preţioase pentru capetele încoronate ale Franţei, de la Bourboni la Bonaparte şi înapoi la Bourboni. Unele diamante i-au aparţinut regelui Ludovic al XIV-lea. Le-am primit de la un *marchese* foarte chipeş, amuzant şi devotat.

— Ştiu la cine te referi. Dar familia mamei mele e mai veche şi mai nobilă decât a lui. Şi mama o să te întâmpine mult mai călduros decât ar face-o a lui vreodată. Maică-sa e o snoabă îngrozitoare, din cauză că familia ei e burgheză. Mama mea, pe de altă parte, o să fie încântată că mi-am găsit o soţie cu un gust desăvârşit în materie de bijuterii. N-o să se agaţe de nimicuri, cum ar fi modul în care au fost obţinute giuvaierele respective. Şi ştii că nici eu n-aş comenta, deoarece am obţinut bijuterii prin metode încă şi mai puţin respectabile.

Măcar era cinstit, asta trebuia să recunoască Francesca. Un derbedeu cinstit. Se întoarse spre el. Purta o ţinută de seară elegantă, neagră, cu puţin alb la guler şi manşete. Îşi scosese pălăria, iar buclele de abanos străluceau în lumina lămpii din cabină. Ştia că avea un păr superb. Ştia că femeilor le plăcea să-şi plimbe degetele prin el. Ah, ce păcătos putea fi!

— Cordier.

Îi luă mâna înmănuşată într-a lui. Nu era foarte satisfăcător. Dar dacă ea şi-ar fi scos mănuşile ar fi trebuit să i le scoată pe-ale lui, şi apoi… şi apoi…

— A venit vremea să lăsăm trecutul în urmă, spuse el. Am terminat-o cu Elphick, amândoi. Nu mi-aş fi putut găsi liniştea atât timp cât tovarăşii mei nu erau răzbunaţi. Acum ştiu c-o să fie. O să fii răzbunată şi tu. Iar când se clarifică toate lucrurile o să fie răzbunat şi tatăl tău, căci se va dovedi că a fost învinuit pe nedrept pentru escrocheria comisă de Elphick.

Francesca privi la mâna înmănuşată care o ţinea pe-a ei şi se încruntă.

— Eşti foarte, foarte sigur că n-a fost tata de vină? Pentru că nu e cu totul… demn de încredere, ca să spun aşa.

— Orice ar fi făcut tatăl tău în alte privinţe, marea escrocherie a fost pusă la cale şi executată de fostul tău soţ.

— Tata n-a recunoscut-o niciodată, oftă ea. Era un plan atât de inteligent – şi a avut rezultate atât de

spectaculoase –, încât mă gândesc că era un pic invidios şi nu voia să admită că a fost păcălit la fel ca toţi ceilalţi.

— Nu contează, capitolul ăsta e încheiat. Aş vrea ca noi doi să începem unul nou.

— Şi eu aş vrea. Ştiu că ai cele mai bune intenţii când te oferi să mă iei de nevastă, dar nu înţelegi. Eşti bărbat.

— Ştiu. N-am cum să schimb asta.

— Ceea ce nu ştii e ce înseamnă o căsătorie respectabilă pentru o femeie. Am crezut că asta e libertatea – până când m-am mutat pe Continent şi am renunţat să mai fiu respectabilă. Femeile căsătorite trăiesc într-o închisoare formată din reguli şi nici măcar nu-şi dau seama de asta. Femeile respectabile nu pot să facă asta sau cealaltă, iar dacă încalcă regulile trebuie să fie foarte discrete. Trebuie să se furişeze şi să poarte permanent masca ipocriziei.

— Aceea e Anglia, spuse el. Aici suntem în Italia. Iar tatăl tău şi cu mine am întocmit un contract de căsătorie conform legilor italiene…

— V-aţi pierdut amândoi auzul în acelaşi timp? N-am spus deja nu? Aroganţa asta masculină e atât de tipică…

— Contract care menţionează un *cavalier servente,* continuă el fără s-o bage în seamă. Îi dădu drumul la mână şi începu să-şi scoată mănuşile. E de neconceput ca o doamnă cu origini bune şi o educaţie pe măsură să nu aibă aşa ceva. Trebuie să ai un soţ, ceea ce înseamnă o plictiseală groaznică. Prin urmare, pentru a îndulci această situaţie oprimantă, există prietenul devotat, care o însoţeşte pe doamnă peste tot, îi îndeplineşte poruncile şi-o amuză, putând să fie amantul ei sau nu.

Francesca îi privi mâinile goale, degetele lungi şi agile. Înghiţi în sec.

— Dar nu poţi fi în acelaşi timp soţ şi *cavalier servente,* observă ea.

— M-am gândit că, dacă reuşesc să nu fiu foarte plicticos, n-o să mai ai nevoie de un cavaler servant sau vreun alt iubit care să-ţi sporească fericirea.

Se uită cum degetele lungi înaintau spre braţul ei şi se

strecurau sub şal. Apoi simţi cum mâinile acelea de hoţ îi trăgeau mănuşa spre încheietură. Cu mare grijă, trecu pielea fină de ied pe sub brăţări.

— Asta spui acum, murmură ea cu voce tremurândă.

Îl credea totuşi, în ciuda bunului-simţ şi a experienţei proaste. Dar o femeie ar fi crezut orice în momentul în care mâinile acelea pricepute îi furau şi ultima picătură de raţiune.

— *Amor mio,* dacă nu pot să te amuz şi să te fac fericită, nu merit fidelitate. Se aplecă mai aproape şi începu să tragă de cealaltă mănuşă. Şi dacă nu pot fi mulţumit cu o singură femeie, care e tot ce mi-am dorit vreodată…

— Te rog să nu uiţi că sunt tot ce şi-ar putea dori *orice* bărbat, îi atrase ea atenţia.

— Crede-mă, n-o să uit asta niciodată. Dacă nu pot atinge fericirea supremă în compania ta, dacă nu reuşesc să te fac pe tine fericită, atunci merit să-mi pui coame de câte ori ai chef.

A doua mănuşă i se desprinse de pe mână. Francesca îl urmări cum o puse peste celelalte: ale ei, ale lui.

— E un argument interesant, spuse ea.

— Atunci lasă-mă să trec la punctul următor, zise el în timp ce mâna i se furişa spre cercelul cu diamante. Aşa cum am demonstrat, spre satisfacţia tatălui tău, chiar dacă sunt fiul mai mic, m-am descurcat bine în ramura mea de activitate. Jucându-se cu diamantul, adăugă: O să-ţi pot oferi o viaţă confortabilă – ei bine, nu chiar aceea cu care eşti obişnuită, dar pe-aproape.

O sărută pe ureche.

— Nu sunt lacomă, murmură ea cu glas răguşit. Pe-aproape e foarte bine. Dar trebuie să-mi dai înapoi peridotele.

James râse, gâdilându-i pielea gâtului cu răsuflarea lui caldă.

— Ce, chestiile alea amărâte?

— Sunt primele bijuterii pe care aproape că mi le-ai dat. O să le preţuiesc ca pe o comoară din motive sentimentale.

— Foarte bine atunci, o să ţi le dau. Dar mă vrei şi pe mine, *tesoro mio?*

O sărută pe gât, în locul acela special, apoi mai jos.

Mintea ei se transforma în miere caldă. Cum să nu-l vrea? se întrebă ea ameţită. Deja îşi riscase viaţa pentru el, şi nu o dată. Putea să nu-şi rişte viitorul?

Îşi aminti ce-i spusese Giulietta noaptea trecută, înainte să adoarmă.

„Dar ăsta este riscul pe care mi-l asum. Şi mi-l asum cu ochii deschişi”.

Dragostea era întotdeauna un risc enorm.

— Mă mai gândesc la asta, îi răspunse în cele din urmă.

— Înseamnă că facem progrese.

James o trase în poala lui, îşi înclină capul şi-i trasă o potecă de săruturi fierbinţi de-a lungul marginii decolteului.

— Eşti sigur că n-o să-ţi pară rău mai târziu că nu te-ai însurat cu una dintre domnişoarele alea în rochii albe? susură ea.

El îi împinse marginea corsajului şi-o făcu să icnească în momentul în care buzele îi alunecară peste sânul plin.

— Fetele, îngăimă ea. Cluburile. Dineurile şi bărbaţii care spun glume deşucheate. Hyde Park.

— La naiba cu ele, mormăi James.

Limba lui atingea uşor curbura perfectă a sânului. Francesca simţi zvâcnetul adânc în pântece, acelaşi zvâcnet pe care îl simţise prima oară când îl văzuse, neştiind cine era.

Poate că nu era decât simpla dorinţă trupească pentru un bărbat atrăgător.

Sau poate că era atracţia puternică pentru sufletul-pereche.

Nu voia să reziste. Cu toate astea, îi era teamă.

— Şi familia ta? îl întrebă disperată. Mamele italience. Nicio femeie nu e destul de bună pentru…

— Ai încredere în mine, şopti el în timp ce mâinile lui îi coborau spre fustă. O să te placă. O să spună că am făcut o afacere excelentă. Cum poţi vorbi despre mame într-un

moment ca ăsta?

Nu vorbea să vorbească despre astfel de lucruri, dar avea nevoie s-o facă înainte de a se topi complet. Mama ei murise la scurt timp după ce se măritase. Îi era foarte dor de ea.

— Aş vrea… aş vrea să am prietene.

Degetele lui se strecuraseră sub rochie şi sub jupon. O parte din ea era pierdută, înrobită de mâinile lui, de dorinţă. Cât trecuse de când făcuseră dragoste ultima dată? Şi totuşi altă parte din ea se gândea la prietenele pe care le pierduse în perioada aceea cumplită a vieţii sale.

— Giulietta, murmură ea.

— Ştiu. James îşi înălţă capul şi o privi în ochi. Ai încredere în mine. O să fim fericiţi. Închide obloanele.

Se supuse şi se aşeză mai bine când mâinile lui îi prinseră jartierele. Îi luă faţa între mâini şi-o apropie de a ei.

— Eşti prea grăbit. *Baciami.*

Râse şi o sărută, lăsând-o să-i guste râsul. Era un păcătos, la fel ca ea, şi nu regreta nimic, la fel ca ea. N-avea să fie niciodată respectabil în adevăratul înţeles al cuvântului. N-avea să fie niciodată arţăgos. Nu-i păsa dacă era o târfă şi nu i-ar fi păsat dacă şi prietena ei cea mai bună ar fi fost o târfă. Cu bărbatul acela putea fi fericită.

Cu bărbatul acela se putea îmbăta într-o clipă din cauza unui sărut fierbinte, înfăptuit printre hohote de râs.

Întinse mâna, îi descheie pantalonii şi-l apucă strâns, făcându-l să icnească.

— Cine se grăbeşte acum? o întrebă el cu voce îngroşată.

— Aproape am ajuns la teatru, spuse ea.

Îi mângâie bărbăţia lungă şi fierbinte, dar nu avea răbdare să se joace cu el acum. James îi ridică fusta şi o aşeză peste el, dezmierdând-o cu mâna lui mare şi obraznică.

— Da, şopti Francesca. Da, acum.

Îi înlănţui gâtul cu braţele şi-l sărută aprig în momentul în care o pătrunse.

Căldura explodă înăuntrul ei, căldura plăcerii şi fericirii şi posedării. Se lăsă în voia senzaţiilor, renunţând la raţiune, renunţând la stăpânirea de sine pe care-o preţuia atât, îngăduind extazului s-o ducă acolo unde voia.

Bărbatul acesta trebuia păstrat, aşa că se agăţă de el în timp ce trupurile le pulsau împreună, în timp ce inimile le băteau tot mai tare împreună. Se agăţă de el în timp ce-l săruta şi râdea în goana nebună spre fericire. Ajunse pe culme, apoi iarăşi, şi încă o dată, moment în care şi el cedă plăcerii. Călăriră împreună ultimul val şi tot împreună plutiră în liniştea fericirii pure.

*

Afară, Uliva şi Dumini observaseră că obloanele fuseseră închise, deşi era o noapte surprinzător de caldă pentru acel anotimp, iar puţinii nori de pe cer nu sugerau că ar fi urmat să plouă.

Cei doi veneţieni schimbară o privire şi cârmiră gondola pe un traseu mai lung.

Epilog

Când moartea crudă pe eroi i-asaltă.
Distingi deznodământu-n tragedii,
În comedii – e nunta. Restul baltă
Îl lasă dramaturgii grijulii.[22]

Lord Byron, *Don Juan,* Cântul al treilea

Scandalul iscat de procesul lordului Elphick se dovedi chiar mai spectaculos decât cel pe care îl provocase divorţul său. Gazetele dedicară numeroase articole detaliilor din sala de judecată. Domnul Cruikshank şi colegii săi de breaslă creară o colecţie inestimabilă de ilustraţii

22 Byron, *op. cit.,* p. 132 (n.tr.)

pentru delectarea publicului larg: lordul Elphick sărutând fundul lui Napoleon, lordul Elphick în toiul unei orgii alcoolizate cu un grup de femei de moravuri uşoare, capul lordului Elphick în chip de ciupercă otrăvitoare crescând pe un morman de balegă, lordul Elphick făcându-şi nevoile pe o Britanie căzută, lordul Elphick furând mâncare de la soldaţii înfometaţi. Acestea erau printre cele mai blânde.

În fiecare zi, când aristocratul era dus la Westminster pentru judecată, gloata îi bombarda trăsura cu leşuri de animale şi excremente, fructele şi legumele putrezite fiind considerate insuficiente pentru a exprima sentimentele patrioţilor britanici.

Procesul dură foarte mult, mai mult decât cel al reginei Caroline, şi fu mult mai sordid. La final, aşa cum se aştepta toată lumea, fu găsit vinovat.

Până la urmă totuşi, reuşi să păcălească justiţia. În noaptea de dinaintea execuţiei, temnicerii îl găsiră zvârcolindu-se pe podeaua celulei. Nu i se permisese să aibă brici, cuţit, frânghie sau chiar bretele, ca nu cumva să se sinucidă, însă precauţiile se dovediseră insuficiente. Izbutise cumva să facă rost de otravă. Nu se mai putu face nimic. Muri peste câteva ore, în chinuri groaznice.

Date fiind simptomele descrise într-un articol de ziar pe care i-l trimisese una din surorile lui, James îşi dădu seama că era vorba de arsenic. Îşi dădu seama şi că nu fusese sinucidere.

— Dacă a reuşit să facă rost de otravă, îi spuse el Francescăi, ar fi putut să facă rost şi de un pistol sau de un brici. Şi, dintre toate otrăvurile, să aleagă arsenicul? E atât de greu să stabileşti doza corectă! Pun rămăşag pe ce vrei tu că a fost o femeie. Nu-i atât de greu să otrăveşti un deţinut.

— Chiar şi când e păzit de gărzi vigilente? îl întrebă soţia lui. Cum e posibil?

— Nu-ţi spun. Dacă îţi vine ideea să mă otrăveşti, trebuie să descoperi singură, urmând tradiţia de veacuri a strămoşilor mei.

— N-o să încerc să ghicesc cine i-a făcut lui felul. Ar

putea să fie oricare dintre sutele de femei de care s-a folosit.

— Cele care n-au fugit cât le-au ţinut picioarele în momentul izbucnirii scandalului, zise James.

— Scumpa lui Johanna n-a aşteptat atât de mult. Plecase înainte ca Quentin să ajungă la Londra.

La scurt timp după această conversaţie începură să sosească mesajele. Lordul Byron îi scrisese deja bucuros Francescăi: „Cel puţin unul din noi e răzbunat”. Ataşase un scurt poem pe care îl compusese pentru acea ocazie, strecurând nişte insinuări necuviincioase despre cel de-al doilea soţ al ei.

Scrisese şi lordul Quentin, relatând despre evenimentele de la Londra şi mulţumindu-i tinerei femei pentru ajutorul dat la încheierea unui caz care le solicita atenţia şi eforturile de multe luni.

Apoi însă, spre stupefacţia Francescăi, sosi un val de scrisori de la vechi prieteni şi cunoştinţe. Erau scrisori de mulţumiri şi scrisori de scuze.

Cea mai şocantă dintre toate era cea pe care regele le-o adresa amândurora. Fiind trimisă prin curier special, ajunse la sfârşitul unei zile de februarie, mult timp după ce servitorii aduseseră corespondenţa. James şi Francesca îşi aşteptau invitaţii: Lurenze şi Giulietta urmau să li se alăture la cină înainte de a pleca împreună la operă.

James stătea lungit pe canapea, studiindu-i pe micuţii *putti.* Când discutaseră despre locul unde să se stabilească după căsătorie, el sugerase să rămână acolo, la Palazzo Neroni, deoarece mulurile aveau o semnificaţie sentimentală deosebită.

Cu scrisoarea în mână, Francesca veni să se aşeze lângă el. James se ridică în şezut pe perne ca să poată citi peste umărul ei. Printre alte lucruri, suveranul îi mulţumea pentru că se pusese în pericol de dragul ţării sale.

— Nu ştiai asta, nu? murmură James după ce-şi reveniră din uimire. Atunci când îţi riscai viaţa încercând să mă salvezi, nu ştiai că îndeplineai un serviciu public.

— Quentin a fost foarte amabil să mă prezinte ca pe o

eroină. De fapt, eram doar îndrăgostită prosteşte.

— Mă bucur c-ai fost proastă. Proastă, dar foarte bună.

Francesca dădu pagina şi citi în continuare.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă ea.

— Santo Cielo! o îngână el.

— Ce prostie! Ce-o fi în capul lor?

— Lord şi Lady Delcaire. James o privi întrebător. Îţi place cum sună? O să fim înnobilaţi – pentru servicii aduse statului, nici mai mult, nici mai puţin.

— *Tu* o să fii înnobilat, îl corectă ea. Eu nu sunt decât un accesoriu necesar.

— „Necesar” e cuvântul important aici.

— Of, şi tocmai ce mă obişnuisem să fiu doamna Cordier!

— Sunt mai multe doamne Cordier, *mia cara.* Şi vor mai fi, fără îndoială. Gândeşte-te numai: ca lady, o să poţi purta o diademă cu sfere de argint şi o mantie de încoronare tivită cu hermină.

— Dar am ratat încoronarea!

— Poţi să-ţi porţi diadema şi mantia în pat.

Francesca se gândi câteva clipe.

— Şi nimic pe dedesubt.

— O idee excelentă. Unul dintre multele lucruri care-mi plac la tine este simţul vestimentar desăvârşit.

— Dar trebuie să mergem la Londra, spuse ea.

— Ar fi o politeţe minimă, nu? Te deranjează atât de mult? Nu trebuie să rămânem pentru totdeauna. Dar poate câteva luni? La vârful sezonului monden?

— Cum ar putea să mă deranjeze acum? Prietenele mele m-au rugat să le iert. Soţul meu a primit un titlu nobiliar. Vârful sezonului îmi convine perfect. O să dăm petreceri.

Începu să gesticuleze, fericită să facă planuri, aşa că scrisoarea îi alunecă dintre degete.

— Pentru început, un dineu. Vai, ce distractiv o să fie! Mă întreb dacă-i putem convinge pe Giulietta şi Lurenze să vină la Londra. Sunt sigură că vom reuşi. Dacă ar face-o

contesă sau aşa ceva, nimeni n-o să comenteze. Şi el e un prinţ străin. Feţelor regale li se îngăduie să facă tot ce vor, mai ales dacă e vorba de străini. Nu li se aplică aceleaşi standarde. Da, vom reuşi, încheie ea încuviinţând din cap.

James o contempla, delectându-se cu faţa ei de o frumuseţe exotică, iluminată de plăcere. Nu putea enumera toate modurile în care o iubea, dar probabil că asta era chintesenţa: exuberanţa ei, veselia pură pe care o emana.

— Vino încoace, îi spuse. Se trase spre capătul canapelei şi bătu cu palma pe locul de alături. N-am mai sărutat-o niciodată pe Lady Delcaire.

— Nici gând! îi replică ea aspru în timp ce tot felul de planuri drăceşti îi dănţuiau în ochii extraordinari. O să-mi şifonezi rochia!

— Asta era şi intenţia mea.

— Trebuie să vină oaspeţii.

— Ce şocaţi vor fi! Haide, frumoaso. Tot ce vreau e un sărut… şi, poate, nişte mângâieri conjugale.

Izbucni în râs şi se supuse, cuibărindu-şi trupul superb lângă el. James îi întoarse faţa şi, prinzându-i bărbia între degete, o sărută prelung şi tandru. Francesca îşi vârî degetele în părul lui şi-i întoarse tandreţea.

Când, într-un târziu, se desprinseră, o privi în ochii aceia verzi, atât de blânzi, şi se gândi c-ar fi fost fericit să se înece în ei.

— Când plecăm la Londra? îl întrebă ea.

— Oricând vrei tu. Mâinile lui se plimbau nonşalant pe corsajul din pânză fină. Peste două săptămâni? Cât îi ia unei femei să-şi facă bagajele pentru o călătorie lungă?

— Cred că mă descurc în două săptămâni.

— O să ne întoarcem, bineînţeles. Nu sunt sigur cât timp pot sta departe de copii.

Francesca se uită la tavan şi zâmbi.

— Sunt atât de ridicoli! Şi totuşi ajungi să te ataşezi de ei.

— Sau să ataşezi lucruri de ei – de funduleţele lor inocente, de exemplu. James făcu o pauză câtă vreme mâna lui dezmierdă rotunjimea moale de deasupra

decolteului, apoi reluă: Că veni vorba, la Londra să nu spui nimănui unde ai ascuns scrisorile.

Ochii ei, care se închiseseră de plăcere, se deschiseră larg.

— Nu i-ai spus lui Quentin? El nu te-a întrebat?

Ea rămăsese în gondolă în acea zi. Quentin venise la debarcaderul de la San Lazzaro. Numai James coborâse pe uscat.

— De obicei nu purtăm discuţii lungi în asemenea cazuri, zise el. I-am dat pachetul, iar el a spus: „Era şi timpul” şi a plecat.

— Dacă astea-s toate mulţumirile pe care ţi le-a oferit, nu merită să afle.

— Nu i-aş fi zis nici dacă m-ar fi întrebat. Cine ştie? Într-o bună zi s-ar putea să am nevoie de ascunzătoarea aia, spuse James privind lung pieptul soţiei sale.

— Credeam că te-ai retras din activitate.

— Cu siguranţă, deşi devenise foarte palpitant să te am drept parteneră de infracţiuni. Sau de anti-infracţiuni, mai degrabă.

— Spuneai totuşi că munca ta era palpitantă.

— Când am venit aici mă săturasem de uneltiri şi vicleşuguri, dar plictiseala mi s-a risipit când te-am cunoscut pe tine. Şi întâlnirea aceea cu Marta Fazi a fost probabil cea mai înspăimântătoare experienţă de când mă ştiu.

Francesca se aşeză mai comod pe perne şi-l mângâie afectuos pe obraz.

— Asta a fost palpitant.

James îşi întoarse capul pentru a săruta palma care îi dezmierda chipul.

— Faptul că eşti imprevizibilă, asta m-a cucerit. Îmi oferea un fior pe care nu-l mai trăisem de multă vreme: fiorul terorii pure. Încruntându-se, continuă după un moment de tăcere: Nu, dacă stau să mă gândesc, am o viaţă destul de palpitantă fiind însurat cu tine. Totuşi, hai să ţinem secretul acestor *putti* numai pentru noi, da?

Tânăra femeie îi urmări conturul buzelor cu degetul.

— *Si, excelenza.* Cum el izbucni în râs, îşi retrase iute mâna. Ce-i? Nobililor nu trebuie să li te adresezi cu „*excelenza*”?

— E vorba de accentul tău, chicoti James. E atât de englezesc!

— *Il marchese* spunea că accentul meu e fermecător.

— E delicios. Tu eşti delicioasă. Uită-l pe *marchese.*

Drăcuşorii dănţuiau iarăşi printre stropii de aur din ochii ei.

— Nu sunt sigură că pot. Cred că trebuie să mă distragi cumva. James îşi plimbă mâna de-a lungul curbelor superbe ale trupului ei.

— Foarte bine, Lady Delcaire. Hai să vedem cât de bun sunt la asta.

Sfârşit